İLK İŞİM

PARA İÇİN



JANET EVANOVICH

epsilon

Janet Evanovich

İLK İŞİM PARA İÇİN

İLK İŞİM PARA İÇİN
Orijinal Adı: One for the Money
Yazarı: Janet Evanovich
Çeviri: İrfan Bahçıvangil
Editör: Tanju Anapa
Redaktör: Murat Çetinbakış
Düzenleme: Nergis Şannan Montaj: Kaya Güler
Baskı-CİLT: Melisa Matbaası 1. Baskı: Ağustos 2000, İstanbul ISBN: 975 331 228-8
© Janet Evanovich, 1994 Charles Scribner's Sons New York London Toronto Sydney Tokyo Singapore
Türkçe Yayım Hakkı: Kesim Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti. Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti. Gürsel Mah. Alaybey Sk. No. 7 Kağıthane/İstanbul
Tel: 0212 220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İLK İŞİM PARA İÇİN Janet Evanovich

Çeviri

İrfan Bahçıvangil

e p s i l o n

BİR

Öyle adamlar vardır ki, bir kadının hayatına girer ve onun hayatını sonsuza dek alt üst eder. Joseph Morelli de bana bunu yaptı sonsuza kadar değil ama belirli aralıklarla.

İkimiz de işçi sınıfının yaşadığı küçük bir yerde, Trenton denen bir kasabada dünyaya geldik ve orada büyüdük. Trenton'da evler birbirine bitişik ve daracık, avlular küçücüktü. Otomobiller Amerikan yapımı, insanların çoğu İtalyan kökenliydi. Nesillerini devam ettirmeye yetecek kadar Macarla Alman da vardı. Burası çeşitli numaralar çevirmek için iyi bir yerdi; ayrıca, eğer Trenton'da yaşamak zorundaysanız, aile kurmak için de gayet iyi bir yer sayılabilirdi.

Ben çocukken Joseph Morelli ile pek oyun oynamazdım. Bizden iki blok ötede otururdu ve benden iki yaş büyüktü. Annem beni "O Morelli oğlanlarından uzak dur," diye uyarmıştı. "Onlar vahşi. Kızları yalnız buldukları zaman neler yaptıklarına dair bir sürü hikâye duyuyorum."

"Ne gibi şeyler?" diye sormuştum merakla.

"Bilmek istemeyeceğin şeyler," diye cevap vermişti annem. "Feci şeyler. Hiç de hoş olmayan şeyler."

O andan itibaren, Joseph Morelli'ye korku, merak ve biraz da saygı karışımı, garip bir duyguyla bakmaya başlamıştım. İki hafta sonra, altı yaşımda, Morelli bana yeni bir oyun öğretmeyi vaat edince, dizlerim titreyerek ve mideme kramplar girerek, peşinden babasının garajına gittim.

Morelli'nin garajı otoparkın bir ucunda, bütün binalardan uzakta, bir tarafa doğru yaslanmış, her şeyi küçümser gibi duran bir binaydı. Garajın, kirli pencerelerinden süzülen ışık demetinin aydınlattığı görüntü pek acıklıydı. Küf kokusuna karışan, ıskartaya çıkmış araba lastiklerinin ve kullanılmış motor yağıyla dolu kavanozların kokusu içerdeki havayı iyice ağırlaştırmıştı.

Garaj, Morelli otomobillerini barındırmanın dışında her amaca hizmet etmişti. Yaşlı Morelli garajı oğullarını kemeriyle dövmek için kullanmıştı; oğulları ise mastürbasyon yapmak için. Joseph Morelli de beni yani Stephanie Plum'ı trencilik oynamak için götürmüştü oraya.

"Bu oyunun adı ne?" diye sormuştum Joseph Morelli'ye.

"Çuu-çuu," demişti Morelli, ayaklarıyla ellerinin üzerinde, başını kısa pembe eteğimin altına sokmaya çalışırken. "Sen tünelsin, ben de tren."

Bu size benim kişiliğimle ilgili bir fikir veriyordur sanırım. Bir kere öğütlere pek kulak asmadığımı ayrıca doğuştan fazlasıyla meraklı olduğumu anlamışsınızdır. Bunun isyankârlık veya can sıkıntısıyla ya da kaderle ilintili olabileceğini de fark etmişsinizdir. Ne olursa olsun, bu tek taraflı bir pazarlıktı ve bende büyük bir düş kırıklığı yaratmıştı, çünkü bana tünel olmam söylenmişti, ama ben aslında tren olmak istiyordum.

On yıl sonra, Joe Morelli hâlâ iki blok ötede oturuyordu. Yetişkin ve kötü bir adam olmuştu. Gözleri bir an kor gibi parlar, bir an sonra da ağızda eritilmiş çikolata rengine dönerdi. Göğsünde kartal dövmesi olan, sıkı popolu, dar kalçalı, kasılarak yürüyen biriydi. Becerikli elleri ve akıllı parmaklarıyla kötü bir şöhreti vardı.

En iyi arkadaşım, Mary Lou Molnar, Morelli'nin dilinin kertenkele gibi olduğunu duyduğunu söylemişti.

"Kutsal inek!" demiştim, "bu gerçekten ne anlama geliyor?"

"Dikkat et seni yalnız yakalamasın yoksa ne anlama geldiğini anlarsın. Seni bir kere yalnız yakalayacak olursa... işin tamamdır."

Tren hikâyesinden sonra Morelli'yi pek fazla görmemiştim. Seks sömürüsüyle ilgili repertuarını epeyce genişletmiştir diye düşündüm. Gözlerimi iyice açarak Mary Lou'ya sokuldum ve daha beterini duymayı umarak sordum; "Tecavüzden söz etmiyorsun, değil mi?"

“Şehvetten söz ediyorum! Eğer seni isterse, sonun gelmiş demektir. Herif dayanılacak gibi değil.”

Altı yaşında malum kişi tarafından parmaklanmış olmak dışında, bana hâlâ kimse el sürmemişti. Kendimi evliliğe ya da hiç olmazsa kolej yıllarına saklıyordum. Sanki önemli bir habermiş gibi, “Ben bakireyim,” dedim. “Eminim bakirelerle ilgilenmiyordur.”

“Uzmanlık alanı bâkirelermiş! Parmak uçlarıyla hafifçe okşaması bakireleri suyu bol lapaya çeviriyormuş.”

İki hafta sonra Joe Morelli, benim her gün okuldan sonra çalıştığım Hamilton Caddesi’ndeki Tasty Pastry pastanesine geldi. Çikolatalı bir pasta aldı, bana donanmaya katıldığını söyledi ve dükkânın kapanmasından dört dakika sonra, Tasty Pastry’nin zemininde, ekler pastalarıyla dolu dolabın arkasında üzerimdeki pantolonu çıkarttı.

Onu daha sonra gördüğünde üç yaş daha büyümüştüm. Babamın Buick’iyle alışverişe giderken, Morelli’nin Giovichinni’nin Et Marketi’nin önünde durduğunu fark ettim. Koca V-8 motorunu gazladım, kaldırımın üstüne çıktım ve Morelli’yi arkadan zımbaladım; sağ çamurlukla çarparak fırlatıp attım. Arabayı durdurdum ve hasarı tespit etmek için dışarıya çıktım. “Bir şey oldu mu?”

Kaldırımın üzerine sere serpe yayılmış, yukarı etekliğimin altına doğru bakıyordu. “Ayağım!” dedi.

“İyi.” dedim. Topuğumun üzerinde döndüm, Buick’e bindim ve alışveriş merkezine doğru yoluma devam ettim.

Bu olayı geçici bir deliliğin sonucu olarak görüyorum ve kendimi savunurken şunu söylemek istiyorum: o olaydan sonra başka hiç kimseyi ezmedim.

Kış aylarında rüzgâr Hamilton Caddesi’ni alt üst ederdi. Pencerelerin düz camlarına vurarak uğuldar, çerçöpü kaldırımların kenarlarına, dükkânların önüne yığardı. Yaz aylarında ise, hava nemle yoğunlaşır, durgun ve puslu olurdu. Ağır hava yolun üzerine çöküp asfaltı eritirdi. Ağustos böcekleri vızıldar, çöplüklerden etrafa kötü kokular

yayılır ve eyaletteki bütün beysbol sahalarının üzerine sanki sonsuza kadar kalacakmışçasına, tozla karışmış ince bir pus tabakası otururdu. Bütün bunların New Jersey'deki büyük, maceralı yaşamın bir parçası olduğunu düşünürdüm.

O öğleden sonra, havaya aldırmadan üstü açılabilen Mazda Miatam'a binerek gezmeye karar vermiştim. Havalandırma sonuna kadar açıktı, ben de şarkı söyleyerek Paul Simon'a eşlik ediyordum. Omuzlarıma inen iri bukleli, kahverengi saçlarım yüzüme savrulurken, her an tetikte olan mavi gözlerim havalı bir şekilde Oakleys gözlüklerimin arkasına saklanmıştı. Ayağım da gaz pedalındaydı.

Günlerden pazardı ve ailemin evindeki ağır ateşte pişirilmiş güveçte rostoyla randevum vardı. Işıkta durdum. Dikiz aynamı kontrol ederken, benden iki araba arkada, açık kahverengi bir otomobildeki Lenny Gruber'i görünce küfür etmeye başladım. Başımı direksiyona dayayarak söylendim; "Lanet olsun!" Onunla aynı lisede okumuştuk. O zamanlar tam bir sinek kurduydu; şimdi de hiç değişmemişti. Ancak ne yazık ki, haklı bir kurtçuktu. Ben Miatam'ın borçlarını ödemesi gereken kişiydim o da bu borcun ödenmesi gereken şirkette çalışıyordu.

Altı ay önce, arabamı aldığım zaman, durumum iyiydi, güzel bir daireye ve Rangers'in sezonluk biletlerine sahiptim. Ve birden bom! İşten atıldım. Ne param kaldı ne de kredim.

Aynayı tekrar kontrol ettim, dişlerimi sıktım ve birden hızla el frenini çektim. Lenny duman gibiydi. Ne zaman onu tutmak isteseniz, buharlaşıverirdi ve ben pazarlık etmek için yakaladığım bu son şansı kaybetmek niyetinde değildim.

Kendimi arabadan güçlükle dışarı attım, onunla benim aramdaki adamdan özür diledim, geriye doğru dönüp fark ettirmeden Gruber'e yanaştım.

"Stephanie Plum!" dedi Gruber, sahte bir şaşkınlık ve neşeli bir sesle.

“Seni görmek ne hoş.”

İki elimi arabanın üstüne dayadım ve yarı açık camdan ona baktım. “Lenny, annemlere akşam yemeğine gidiyorum. Ben annemlerdeyken arabamı alıp götürmeyeceksin, değil mi? Yani demek istiyorum ki, bu eni konu alçaklık olur, Lenny.”

“Ben de eni konu alçak bir herifimdir, Steph. Böyle düzgün ve temiz bir işe sahip olmamın nedeni de bu. Benden her şey beklenir.”

Trafik lambasının ışığı değişti ve Gruber’in arkasındaki sürücü, korna çalmaya başladı.

Gruber’e, “Belki bir anlaşma yapabiliriz,” dedim.

“Bu anlaşmaya senin çırılçıplak soyunman da dahil mi?”

O anda içimden burnunu kavrayıp domuz gibi bağırtana kadar sıkmak geldi. Ancak bunu yapmak için ona dokunmam gerekecekti. Daha sakin bir yaklaşım içinde olmak daha akıllıca olabilirdi. “Araba bu gece bende kalsın, yarın sabah ilk işim onu sana getirmek olacak,” dedim.

“Olmaz,” dedi Gruber, “Sen çok sinsi bir yaratıksın ve ben beş gündür bu arabanın peşindeyim.”

“Bir gün daha bir şey fark ettirmez ki.”

“Bana minnettar olmanı beklerdim, ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Neredeyse öğürecektim. “Söylediklerimi unut. Arabayı al. Ciddi söylüyorum; onu hemen şimdi alabilirsin. Annemlere yürüyerek giderim.”

Gruber’in gözleri göğsüme takıldı. Göğüs ölçüm 36 B’dir. Fena değildi, ama boyumun 1.70 olduğu düşünülürse, öyle pek de etkileyici değildi. Üstümde siyah şortla büyük beden bir jarse atlet vardı. Kışkırtıcı bir görünüşüm olduğu söylenemezdi, ama yine de Lenny beni süzmeye başlamıştı.

Gülüşü o kadar yayvandı ki azı dişlerinden birinin olmadığı fark ediliyordu. “Sanırım yarına kadar bekleyebilirim. Ne de olsa liseye birlikte gittik.”

“Oooo!” dedim. Yapabileceğim en iyi şey buydu.

Beş dakika sonra, Hamilton’dan Roosevelt’e giden yoldaydım. Annemlere iki blok kala ailevi yükümlülüklerin beni kasabanın kalbine doğru çektiğini hissediyordum. Burası geniş ailelerin yaşadığı bir yerdir. Burada güvenin yanı sıra, sevgi, denge ve alışılagelmiş törelerin getirdiği bir huzur hissedilir.

Otomobilin kontrol panelindeki saat bana yedi dakika geciktiğimi hatırlattı. İçimdeki, avazım çıktığı kadar bağırma isteği de eve yaklaştığımı gösteriyordu.

Kaldırımın kenarına park ettim ve ön verandası jaluzili ve tenteli, çift daireli, dar, dubleks binaya baktım. Binanın Plum’lara ait olan kısmı, kırk yıldır olduğu gibi, sarı boyalıydı ve çatısı kahverengi kiremitlerle kaplıydı. Kartopu çiçekleri beton verandanın her iki tarafını sarmış, veranda boyunca muntazam aralıklarla kırmızı sardunyalar dikilmişti. Burası aslında bir apartman dairesi büyüklüğündeydi. Önde oturma odası vardı. Yemek odası ortada, mutfak en arka taraftaydı. Üç yatak odası ile banyo yukarıdaydı. Yemek kokulan içinde, gereğinden fazla mobilyayla doldurulmuş, küçük, tertipli ve rahat bir evdi.

Yanda oturan Mrs. Markowitz, emekli maaşıyla geçinmek zorunda olduğu ve evinin boyanması gerektiğinde sadece indirime giren boyaların kalan renkleri arasında bir seçim yapabildiği için, onun tarafı açık yeşildi.

Annem kapıdaydı. “Stephanie!” diye seslendi. “Orada arabanın içinde ne oturup duruyorsun? Yemeğe geciktin. Babanın geç yemek yemekten ne kadar nefret ettiğini de biliyorsun. Patatesler soğuyor. Rosto da kuruyacak.”

Bizim kasabada yemek önemlidir. Ay dünyanın, dünya güneşin ve kasaba da güveçte rostonun etrafında döner. Kendimi bildim bileli, annemle babamın hayatı, saat tam altıda yenmek üzere pişirilen iki buçuk kiloluk butların kontrolündedir.

Büyükanne Mazur annemin biraz arkasında duruyordu. Gözlerini devire devire şortuma bakarak, “Ben de kendime bunlardan bir tane almalıyım,” dedi. ”Biliyorsun, bacaklarım hâlâ güzel.” Etekliğini kaldırıp dizlerine baktı. “Ne dersin? O bisikletçilerin giydiği şeyler içinde hoş dururum değil mi?”

Büyükanne Mazur’un dizleri kapı tokmağı gibiydi. Zamanında çok güzel bir kadındı, fakat seneler onu uzun kemikli ve gevşek derili bir kadın haline getirmişti. Yine de şortlardan giymek istiyorsa, bence giyebilirdi. Gördüğüm kadarıyla, New Jersey’de yaşamanın getirdiği pek çok avantajdan biri de buydu -yaşlı hanımların bile acayip görünme özgürlüğü vardı. Mutfaktan babamın, tiksindiğini belirten homurtuları duyuldu. Rostoyu kesiyordu. “Bisikletçi şortu ha?” diye söyleniyordu elini alnına vurarak. “Hey Tanrım!”

İki yıl önce, Büyükbaba Mazur’un yağdan tıkanan damarları, onu gökteki iri domuz rostosuna postalamış, Büyükanne Mazur da annemlerin yanına gelmiş ve bir daha hiçbir yere kıpırdamamıştı. Babam bunu aldırmazlık ve patavatsız homurtularla kabullenmek zorunda kalmıştı.

Babamın çocukken sahip olduğu köpeğin hikâyesini bana nasıl aktardığını çok iyi hatırlarım.

Hikâye şöyle: Bu köpek şimdiye kadar gelmiş geçmiş köpeklerin en çirkini, en yaşlısı ve en kıt akıllısıymış. Köpek kontrolünü öylesine kaybetmiş ki, nereye gitse oraya işermiş. Ağzındaki bütün dişler çürükmüş. Kalçaları artritle sertleşmiş ve derisi, altındaki kocaman yağlı şişkinlikler yüzünden kamburlaşmış. Bir gün Büyükbabam Plum, köpeği garajın arkasına götürmüş ve onu oracıkta vurmuş. Babamın da, zaman zaman, Büyükanne Mazur’un sonuyla ilgili buna benzer fantezileri olduğundan şüphelenmişimdir hep.

“Elbise giymelisin,” dedi annem, yeşil fasulyelerle kremalı arpacık soğanları masaya getirirken. “Otuz

yaşındasın, hâlâ on sekiz yaşındakiler gibi giyiniyorsun. Böyle devam edersen, nasıl iyi bir adam bulacaksın?”

“Adam filan istemiyorum. Bir tane vardı ve ondan hiç hoşlanmadım.”

“Çünkü kocan hayvanın tekiydi,” dedi Büyükanne Mazur.

Bu fikre katıldım. Eski kocam gerçekten hayvanın biriydi. Özellikle de onu, yemek masasının üstünde Joyce Barnhardt ile suç üstü yakaladığım anda.

Annem, “Loretta Buzick’in oğlunun karısından ayrıldığını duydum.” dedi. “Ronald Buzick’i hatırlıyor musun?”

Konuyu nereye götürmek istediğini anlamıştım ve oraya gitmek istemiyordum.

“Ronald Buzick’le çıkmayacağım,” dedim. “Bu konuda düşünmek bile istemiyorum.”

“Ronald Buzick’in nesi varmış?”

Ronald Buzick kasaptı. Saçları dökülmeye başlamıştı, şişmandı. Biraz züppece görünebilir, ama bütün gününü, tavuğun içinden çıkan yürek, ciğer vs.’yi tekrar tavuğun kıçına yerleştirmekle geçiren bir adamı romantik durumlarda hayal etmekte bir hayli zorlanıyordum.

Annem olduğu yerde kaldı. “Tamam, peki, o zaman Bernie Kuntz’a ne dersin?

Onu kuru temizleyicide gördüm, bir yolunu bulup seni sordu. Sanırım seninle ilgileniyor. Onu kahve içmeye davet edebilirim.”

Bende bu şans varken, annem Bernie’yi davet etmiş bile olabilirdi; hatta belki de şu anda köşeyi dönmüş geliyordu. “Bernie hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim. “Sana söylemem gereken bir şey var. Bazı kötü haberlerim var...”

Bunu söylemekten çok korkuyordum ve mümkün olduğunca ertelemeye çalışmıştım.

Annem bir elini ağzına götürdü. “Göğsünde bir yumru buldun!”

Ailemizde hiç kimse şimdiye kadar göğsünde bir yumru bulmadığı halde, annem yine de bu konuda her zaman çok dikkatliydi. “Göğsümle bir derdim yok. Sorunum işimle ilgili.”

“İşine ne oldu?”

“Artık bir işim yok. Kovuldum.”

Annem, “Kovulmak mı!” dedi, sert bir şekilde içini çekerek. “Nasıl olur? Öyle iyi bir işin vardı ki. Üstelik işini seviyordun.”

E. E. Martin için ıskontolu kadın iç giyimi satın alıyordum ve Newark’ta çalışıyordum. Gerçeği söylemek gerekirse, işi seven annemdi. Çünkü o, bu işin ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu hayal ederken, ben o sırada son moda naylon külotların fiyatları konusunda sıkı bir pazarlık yapıyor oluyordum. E. E. Martin tam anlamıyla Victoria’s Secret[1] sayılmazdı.

Annem “Ben senin yerinde olsam endişelenmezdim,” dedi. “Kadın iç giyimi satın alanlara her zaman iş bulunur.”

“Kadın iç giyimi satın alanlara hiç iş yok. Özellikle de E. E. Martin için çalışmış olanlara. E. E. Martin’de ücretli eleman olarak çalışmak beni bir cüzzamlı kadar çekici kılıyor. E. E. Martin bu kış rüşvet konusunda cimri davrandı ve sonuç olarak da mafyayla yakın ilişkileri ortaya çıktı. En üst düzey yöneticisi yasa dışı işler yapmakla suçlandı ve E. E. Martin, Baldicott Şirketi’ne satıldı. Ve benim hiç suçum olmamasına rağmen, köşeye sıkıştırıldım. Altı aydır işsizim.”

“Altı ay! Ve benim bundan haberim yok! Öz annen senin sokaklarda kaldığından habersiz?”

“Sokakta kalmadım ki, geçici işler yaptım. Dosyalama falan gibi.” Ve gittikçe aşağıya indim. Trenton bölgesindeki bütün iş bulma firmalarına kayıt oldum ve bütün ilanları okudum.

Köpek bakıcılığı ile telefonla bağış istemenin üstünü çizerseniz, çok fazla seçici davranmıyordum ama geleceğim

de pek parlak görünmüyordu. Ufak tefek işler için fazla vasıflıydım, yöneticilikte ise deneyimim yoktu.

Babam tabağına kalın bir dilim rosto daha koydu. Tam otuz yıl postanede çalışmış ve erken emekliliği seçmişti. Şimdi ara sıra taksi şoförlüğü yapıyordu.

"Geçenlerde kuzenin Vinnie'ye rastladım," dedi babam.

"Dosyalama yapacak birini arıyormuş. İstersen ona bir telefon ediver."

Ne kadar da istediğim bir işti yani Vinnie için dosyalama yapmak! Bütün akrabalarım arasında en az hoşlandığım kişi Vinnie'ydi. Vinnie bir solucandı, bir seks manyağıydı, bir hergeleydi. "Ne veriyormuş?" diye sordum.

Babam omuz silkti. "Herhalde asgari ücret," dedi.

Harika. Derin üzüntüler içinde olan birisi için kusursuz bir pozisyon. Berbat bir patron, berbat bir iş, berbat bir ücret. Kendime acımak için sonsuz nedenim vardı.

"İşin en iyi tarafı da buraya yakın olması," dedi annem." Her gün öğlen yemeğine gelebilirsin."

Gözüme iğne saplarım daha iyi, diye düşünerek başımı salladım.

Güneş ışığı yatak odamın perdelerinin arasındaki bir boşluktan süzülerek odama doluyordu. Oturma odasının penceresindeki havalandırma cihazı kavurucu bir sabahı haber verircesine, uğursuz, monoton bir ses çıkartıyor; saatli radyomun dijital göstergeleri elektronik mavi rakamlarla bana saatin dokuz olduğunu haber veriyordu. Gün bensiz başlamıştı bile.

İçimi çekerek yataktan yuvarlanırcasına kalktım ve ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim. Banyoda işim bitince, yine aynı şekilde mutfağa gittim ve buzdolabının önünde, gece boyunca buzdolabı perilerinin dolabımı ziyaret etmiş olmasını dileyerek, durdum. Dolabın kapağını açtım ve hiçbir yiyeceğin birtakım büyülerle kendini klonlamadığını görerek uzun uzun boş raflara baktım. Açlıktan ölmekle aramda, yarım kavanoz mayonez, bir şişe

bira, mavi renkte küfle kaplı bir bütün ekmek, çamuruyla paketlenmiş bir tane kıvırcık salata ve bir kutu hamster maması duruyordu. Aklımdan sabahın dokuzunun bira içmek için çok erken olup olmadığı geçti. Ama Moskova'da saat öğleden sonra dört olmalıydı. Bira için uygun bir zaman.

Biranın yarısını içtim ve asık suratla oturma odasının penceresine yaklaştım. Perdeleri açtım; aşağıdaki park yerini seyretmeye başladım. Miata'm yoktu. Lenny erkenden gelip götürmüş olmalıydı. Bu hiç sürpriz değildi, ama yine de boğazımda bir şeyler düğümlendi. Artık resmen bir asalaktım.

Bu yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, bir de anneme, gidip Vinnie'yi göreceğime dair söz vermiştim.

Kendimi duşa doğru sürükledim. Yarım saat sonra sendeleyerek ve bütün gücümü kullanarak banyodan çıktım. Vücudumu külotlu çorabın içine sokuşturdum. Üzerime tayyörümü geçirdim ve artık bir kız evlada yakışır şekilde görevimi yapmaya hazırdım.

Hamsterim Rex, mutfağın bir köşesindeki kafesinde, konserve kutusundan yatağının içinde hâlâ uyuyordu. Ona birkaç parça mama verdim ve öpücük sesleri çıkarttım. Rex uyandı ve yarı kapalı gözleriyle beni süzdü. Bıyıklarını kıpırdattı, havayı kokladı ve mamaları reddetti. Ona kızamadım. Dün sabah o mamaları kahvaltıda denemiş ve hiç hoşlanmamıştım.

Kapıyı kilitledim ve St. James'in aşağısında, üç blok ötedeki Blue Ribbon Kullanılmış Araçlar Şirketi'ne yürüdüm. Şirketin önüne park edilmiş 500 dolarlık bir Nova, birisi kendisini satın alsın diye adeta yalvarıyordu.

Tümüyle paslı gövdesi ve geçirdiği sayısız kaza nedeniyle Nova'yı otomobil olarak görmek, özellikle de Chevy olduğunu anlamak çok zordu, ama Blue Ribbon benim televizyonumla videoma karşılık bu külüstürü vermeye razıydı. Ben işin içine mutfak robotum ile

mikrodalga fırınımı da katınca, tescil için gereken bedeli ve vergilerimi ödediler.

Nova'yı otoparktan çıkarttım ve doğruca Vinnie'ye gittim. Hamilton ve Olden'in köşesinde bir yer bularak park ettim. Kontak anahtarını çekip çıkarttım. Motorun kendini harmanlamasını bekledim. Beni tanıyan hiç kimse tarafından görülmemek için kısa bir dua okudum, otomobilin kapısını zorlayarak açtım ve tabanları yağlayıp yandaki ofise kadar koştum. Kapının üzerindeki mavi ve beyaz tabelada "Vincent Plum Kefalet Senetleri Şirketi" yazısı vardı. Küçük harflerle de bütün ülkeye yirmi dört saat boyunca hizmet verdiği yazılıydı. Tender Loving Care Kuru Temizleyicisi ile Fiorello'nun Şarküterisi arasına güzelce yerleşmiş olan Vincent Plum ailelere hizmet veriyordu -ev içi huzursuzluklar, otomobil hırsızlığı ve dükkânlardan mal aşırma gibi. Ofis küçük ve kendine özgü bir yerdi. Duvarları ucuz ceviz ağacından panellerle, zemini kalitesiz pas rengi halılarla kaplı iki odası vardı. Danimarka stili, kahverengi, modern bir koltuk resepsiyon bölümünün bir duvarına yaslanmış duruyordu. Daha uzak bir köşede ise üzerinde çok hatlı bir telefon ve bilgisayar terminali bulunan siyahlı kahverengili metal bir çalışma masası vardı.

Vinnie'nin sekreteri çalışma masasında oturuyordu. Başı konsantre olduğunu gösteren bir şekilde öne eğikti. Masasında birikmiş dosyaların arasında bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Buyurun?"

"Adım Stephanie Plum. Kuzenim Vinnie'yi görmeye gelmiştim."

Sekreter başını kaldırdı ve "Stephanie Plum!" diye bağırdı. "Ben Connie Rosolli. Okulda kardeşim Tina'yla aynı sınıftaydınız. Ah... inşallah kefaletle ilgili bir sorunun yoktur."

Onu şimdi hatırlamıştım. Tina'nın daha yaşlı bir versiyonuydu. Beli daha kalındı; yüzü de daha asıktı.

Kabartılmış siyah gür saçları, kusursuz zeytin rengi bir cildi ve dudaklarının üst kısmında da gölge halinde tüyler vardı.

“Tek sorunum para kazanmak,” dedim Connie’ye. “Vinnie’nin dosyalama işleri için birine ihtiyacı olduğunu duydum. “

“O işe uygun birini bulduk, ama aramızda kalsın, pek bir şey kaçırmış sayılmazsın. Çok kötü bir işti. Asgari ücretle, bütün günü dizlerinin üstünde, alfabeyi tekrarlayarak geçirecektin. O kadar zamanı dizlerinin üstünde geçireceksen sanırım daha iyi ücret alacağın bir iş bulabilirsin. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“En son iki sene önce dizlerimin üstünde durmuştum. Kontak lenslerimi arıyordum.”

“Dinle, eğer gerçekten bir işe ihtiyacın varsa, neden Vinnie’den kaçakların peşine düşmene izin vermesini istemiyorsun? Bu işte çok para var.”

“Ne kadar para?”

“Kefalet senedinin yüzde onu kadar.” Üst gözden bir dosya çıkarttı. “Bunu daha dün aldık. Kefalet 100.000 dolardı ve adam mahkemeye çıkmadı. Eğer onu bulup getirirsen 10.000 dolar kazanırsın.”

Dengemi bulabilmek için elimi masanın üstüne koydum. “Bir herifi bulmak için on bin dolar mı? Peki, nasıl yakalanıyor?”

“Bazen bulunmak istemezler ve sana ateş ederler. Ancak bu çok seyrek olur.” Connie dosyadaki kâğıtları tek tek yerine geçirdi. “Dünkü buradan biriydi. Onu Morty Beyers izlemeye almıştı. Bu yüzden ön hazırlıkların bazıları zaten yapıldı. Resimler her şey var.”

“Morty Beyers’e ne oldu?”

“Dün gece saat on bir buçukta apandisiti patladı. Karnında dren ve burnunda hortumla St. Francis Hastanesi’nde yatıyor.”

Morty Beyers için kötü bir şey dilemedim, ama onun yerine geçme ihtimalim olduğunu düşünerek

heyecanlanmaya başlamıştım. Para kışkırtıcıydı ve işin adının da belli bir havası vardı. Öte yandan, kaçakları yakalamak ürkütücü geliyordu ve ben sıra vücudumun organlarını tehlikeye atmaya geldiğinde tescilli bir korkak sayılabilirdim.

“Sanırım bu herifi bulmak çok da zor olmaz,” dedi Connie. “Annesine gidip konuşabilirsin. Baktın ki tehlikeli bir hale gelmeye başlıyor, işi bırakırsın. Kaybedecek neyin var ki?”

Sadece hayatım. “Bilmem. İşin vurulma kısmı pek hoşuma gitmedi de.”

“Herhalde, arabayla para gişelerine doğru gitmeye benziyor olmalı,” diye yanıtladı Connie. “Büyük ihtimalle çabucak alışırsın. Bence, New Jersey’de toksik atıklarla on sekiz tekerleklilerle ve silahlı şizofrenlerle yaşamak zaten yeterince tehlikeli. Yani bütün bunlara sana ateş eden bir deli eklense ne fark eder ki?”

Benim felsefeme oldukça yakın bir görüştü. Ve kahrolası 10.000 dolar da çok cazipti. Bütün borçlarımı kapatabilir, hayatımı düzene sokabilirdim. “Peki,” dedim. “Bu işi yapacağım.”

Connie, “Önce Vinnie ile konuşmalısın,” diyerek sandalyesini Vinnie’nin ofis kapısına doğru çevirdi. “Hey Vinnie!” diye seslendi. “Burada bir iş çıktı.”

Vinnie kırk beş yaşındaydı, çıplak ayakla boyu 1.70’ti ve bir dağ gelinciğinin kemiksiz, ince vücuduna sahipti. Ayağında sivri burunlu ayakkabılar vardı, sivri göğüslü kadınlardan ve koyu tenli genç adamlardan hoşlanırdı ve Cadillac-Seville bir arabası vardı.

Connie Vinnie’ye “Steph burada, kaçak izleme işi yapmak istiyor,” dedi.

Vinnie, “Olmaz. Çok tehlikeli,” diye karşılık verdi. “Ajanlarımın çoğu güvenlikçidir. Ayrıca bu işi yapabilmek için yasalardan biraz haberdar olman gerekir.”

“Yasaları öğrenebilirim,” dedim.

“Önce öğren, sonra gelirsin.”

“Bu işe şimdi ihtiyacım var.”

“Bu benim sorunum değil.”

Sert çıkma zamanının geldiğini hissettim. “Bunu senin sorunun haline getireceğim, Vinnie. Lucille’le uzun uzun konuşacağım.”

Lucille, Vinnie’nin karısıydı ve kasabada Vinnie’nin aşağılık seks dürtülerinden haberi olmayan tek kadındı. Lucille’in gözleri sımsıkı kapalıydı; onları açmak da bana düşmezdi. Ancak bunu yapmamı kendisi isterse, o zaman iş değişirdi elbette.

“Bana şantaj mı yapıyorsun? Kendi öz kuzenine?”

“Eh ne yaparsın, zaman kötü.”

Connie’ye döndü. “Ona birkaç bireysel vaka göster. Telefonla halledilebilecek işlerden.”

“Ben bunu istiyorum,” dedim, Connie’nin masasının üstündeki dosyayı göstererek. “10.000 dolarlık olanı istiyorum.”

“Onu unut. Bu bir cinayet dosyası. Bunun kefaletini hiçbir zaman göndermemem gerekirdi, ama adam kasabadandı ve ben annesine acıdım. İnan bana, böyle bir belaya bulaşmak istemezsin.”

“Paraya ihtiyacım var, Vinnie. Onu sana getirmem için bana bir şans tanı.”

“Ancak balık kavağa çıkarsa,” diye cevapladı Vinnie. “Başım belada anlamıyor musun? Yüz bin dolarlık bir çukura düştüm. Herifin peşine bir amatör takamam.”

Connie gözlerini bana çevirdi, “Duyan da cebinden çıkacak sanır. Kaybını karşılayacak bir sigorta şirketi var. Öyle büyük bir iş değil.”

“Bana bir hafta zaman ver, Vinnie,” dedim. “Bu bir hafta içinde onu getiremezsem, işi başkasına verirsin.”

“Sana yarım saat bile vermem.”

Derin bir nefes aldım, Vinnie’ye yaklaştım ve kulağına, “Madam Zaretski’yi, onun kamçısıyla zincirlerini biliyorum; oğlanları da biliyorum. Ördekten de haberim var,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Ancak dudaklarını bembeyaz olana kadar sıktı. Onu köşeye sıkıştırdığımı anlamıştım. Lucille eğer onun ördeğe ne yaptığını bilseydi, kusardı. Sonra da gider, bunu babası Çekiç Harry'ye bir güzel anlatırdı; Harry de Vinnie'nin pipisini kesiverirdi.

"Kimi arayacağım?" diye sordum Vinnie'ye.

Vinnie dosyayı bana uzattı. "Joseph Morelli."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Bir adam öldürme olayına karıştığını duymuştum. Bütün kasabada büyük haber olmuştu ve Trenton Times olayın detaylarına boydan boya ön sayfasında yer vermişti. POLİS YARDIMCISI SİLAHSIZ ADAMI ÖLDÜRDÜ. Bu bir ay önceydi, ancak zamanla daha önemli şeyler -lotoda verilen para miktarının tam tamına ne kadar olduğu gibi- Morelli hakkındaki dedikoduların yerini almıştı. Daha fazla bilginin bulunmadığı bir ortamda, tabancayla adam öldürmenin işinin gereği olduğunu varsaymıştım. Morelli'nin cinayetle suçlandığının farkında değildim.

Reaksiyonum Vinnie'nin gözünden kaçmadı. "Yüzündeki ifadeden anlaşıldığına göre, onu tanıyorsun."

Başımı salladım. "Lisedeyken ona kurabiye satmıştım." Connie homurdandı. "Tatlım, New Jersey'deki kadınların yarısı ona kurabiyelerini satmışlardır."

İKİ

Fiorello’dan bir kutu soda aldım ve arabama doğru yürürken içip bitirdim. Direksiyona geçtim. Kırmızı ipek bluzumun üstten iki düğmesini açıp kendimi sıcağa teslim ederken külotlu çoraplarımı çıkarttım. Sonra da Morelli’nin dosyasını açıp önce fotoğrafları incelemeye başladım -Morelli’nin kayıtlarından alınan vesikalık fotoğrafları, kahverengi deri ceketi ve bluciniyle çekilmiş masum görünüşlü bir resmi ve polise ait yayınlardan kesilmiş olduğu açıkça belli olan kravatlı ve gömlekli bir pozu. Morelli’de fazla bir değişiklik olmamıştı. Biraz daha zayıflamıştı. Belki yüzündeki kemikler daha belirginleşmişti. Gözlerinin kenarında birkaç çizgi daha oluşmuştu. Sağ kaşında incecik yeni bir yara izi vardı. Bu da sağ göz kapağının hafifçe aşağıya sarkmasına neden olmuştu. Görünüşü insana huzursuzluk veriyordu. Sanki birilerini tehdit ediyor gibiydi.

Morelli benim saflığımdan bir kez değil, iki kez yararlanmıştı. Pastanenin zeminindeki sahneden sonra, beni hiç aramamıştı; hiçbir zaman kart göndermemiş; veda etmemişti. Ve bütün bunların en kötü yanı da beni aramasını istiyor olmamdı. Mary Lou Molnar, Joseph Morelli için söylediklerinde haklıydı. O karşı konulması imkânsız bir adamdı.

Geçti gitti, dedim kendi kendime. Son on bir yıl içinde adamı üç dört kereden fazla görmemiştim ve hepsi uzaktandı. Morelli çocukluğumun bir parçasıydı ve benim çocukça duygulanmaya şu yaşadığım anda hiç yer yoktu. Bu kadar açık ve basit. Eski kırgınlıkların öcünü alacak değildim. Morelli’yi bulmak para demekti. Evet, doğru. Midemde aniden oluşan düğümün nedeni de işte buydu.

Senet anlaşmalarındaki bilgiye göre, Morelli 1 numaralı yolun biraz ötesindeki bir sitede oturuyordu. Aramaya

başlamak için burası iyi bir yermiş gibi geldi. Morelli'nin evinde olacağı konusunda şüpheliydim, ancak komşularını sorgulayarak kendisine gelen postayı alıp almadığını öğrenebilirdim.

Dosyayı kenara bıraktım ve istemeye istemeye ayaklarımı topuklu siyah ayakkabılarımın içine sokmaya çalıştım. Kontak anahtarını çevirdim. Hiç ses gelmedi. Kontrol paneline bir yumruk attım, motor çalışınca rahatlayarak bir oh çektim.

On dakika sonra, Morelli'nin otoparkındaydım. Etraftaki binalar tuğladan yapılmıştı. Çift katlı ve kullanışlı görünüyorlardı. Her binanın iki tane üstü kapalı yaya geçidi vardı. Dördü yukarıda, dördü de aşağıda olmak üzere toplam sekiz dairenin hepsinden bu geçitlere ulaşılabiliyordu. Motoru kapattım ve daire numaralarına bakmaya başladım. Morelli'nin dairesi arkada alt kattaydı.

Kendimi aptal ve beceriksiz hissederek bir süre orada durdum. Diyelim ki Morelli evdeydi. Ne yapacaktım? Efendice kalkıp gelmezse, annesine şikâyet etmekle mi tehdit edecektim? Adam cinayet suçundan aranıyordu. Bu işin tehlikeli yanı çoktu. Onun bana zarar verebileceğini hayal bile edemiyordum, ama utançtan yerin dibine girme olasılığım yüksekti. Öte yandan, hayatım boyunca en ufak bir utanç duygusunun bile, bir sürü aptal projeye -Dickie Orr denen hayvanla evlenmek gibi- körü körüne dalmamı engellemesine izin vermemişimdir. Geçmişi hatırlamak ister istemez acı veriyor. İnanması güç ama gerçekten Dickie adında bir adamla evlenmiştim.

Tamam, diye düşündüm, Dickie'yi unut. Bu Morelli planı. Önce posta kutusunu kontrol et, sonra da dairesini. Eğer şanslıysam -ya da şanssızsam; bu tamamen olaya nasıl baktığınıza bağlıydı ve kapıyı açarsa, bir yalan uydurup orayı terk edecektim. Sonra da polisi çağırıp işin fiziksel yanını onlara bırakacaktım.

Hızlı adımlarla yürüdüm ve tuğla duvara monte edilmiş bir sürü posta kutusu gördüm. Hepsinin içi zarflarla

doluydu. Ama Morelli'ninkinde hepsinden daha fazla zarf vardı. Üstü kapalı geçitten geçip kapısını çaldım. Cevap yok. Ne büyük sürpriz! Tekrar çaldım ve bekledim. Hiç ses yok. Binanın arka tarafına doğru yürüdüm ve pencereleri saydım. Dördü Morelli'ye, gerisi arka daireye aitti. Perdeleri kapalıydı, ama sürünerek yaklaştım ve perdenin ucuyla iç duvar arasında kalan boşluktan içeriyi gözetlemeye başladım. Eğer perdeler aniden açılıp da bir surat görünseydi, oracıkta altıma ederdim herhalde. Neyse ki, perdeler açılmadı, ama ne yazık ki, perdelerin ardındaki hiçbir şeyi de göremedim. Dönüp tekrar geçide gittim ve geriye kalan üç dairenin de kapılarını çaldım. İkisinden cevap alamadım. Üçüncüsünde altı senedir orada oturan yaşlıca bir bayan vardı, ancak Morelli'yi hiç görmemişti. Sonuç sıfır.

Arabama döndüm. Bundan sonra ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım. Etrafta hiçbir hayat belirtisi yoktu -ne açık pencerelerden duyulan televizyon sesleri, ne bisiklete binen çocuklar, ne çimenlerde boğuşan köpekler. Burası ailelere çekici gelen bir yer değil herhalde, diye düşündüm. Komşuların birbirini tanıdığı bir yer de değil.

Otoparka spor bir araba girdi, yanımdan hızla geçti ve ön taraftaki boş yerlerden birine park etti. Sürücüsü bir süre direksiyonda oturdu. Aklımdan bunun gizli bir aşk randevusu olabileceği geçti. Yapabileceğim daha iyi bir şey olmadığı için, ne olacağını beklemeye başladım. Beş dakika sonra, sürücü kapısı açıldı, bir adam arabadan indi ve Morelli'nin bitişiğindeki üstü kapalı geçide doğru yürümeye başladı.

Gözlerime inanamadım. Herif, Joe'nun kuzeni Aylak Morelli'ydi. Şüphesiz Aylak'ın gerçek bir adı vardı, ama hatırlayamadım. Bildim bileli, Aylak olarak anılırdı. Çocukken Saint Francis Hastanesi'nin bir sokak üstünde otururdu. Hep Joe ile birlikte dolaşırdı. Yaşlı Aylak'ın, Joe'nun komşusuna emanet ettiği bir şeyi almaya gelmiş olması için tüm yüreğimle dua ettim. Belki de hırsızlık

yapma niyetiyle Joe’nun penceresini kanırtarak içeriye girmek için gelmişti. Ben, tam camı kıracak ve daireye pencereden girecek fikrine ısınmışken, Aylak binanın arkasından çıkarak elinde anahtarla Joe’nun ön kapısından içeriye süzülüverdi.

Kendimi tuttum ve on dakika sonra Aylak elinde siyah bir spor çantayla yeniden göründü; arabasına binerek uzaklaştı. Parkı terk etmesini bekledim; sonra onu izlemek için hızla hareket ettim. Birkaç araba arkadan takip ediyordum. Suratım bembeyazdı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve 10.000 doların hayaliyle başım dönüyordu.

State Caddesi’ne kadar Aylak’ı takip ettim. Arabasını özel bir yere park ettiğini fark ettim. Bloğun etrafından dönüş yaptım ve arabayı birkaç ev aşağıya park ettim. Burası bir zamanlar bakımlı çimenlerle kaplı bahçelerin ve büyük taş evlerin bulunduğu gözde bir semtti. Altmışlı yıllarda liberaller için bloklar dikmek popüler bir faaliyetken, State Caddesi’nden bir ev sahibi, evini siyah bir aileye satmıştı. Daha sonraki beş yıl içinde beyaz nüfus panikleyip oradan göç etti. Buraya daha yoksul aileler yerleşmeye başladı, evler kötüleşti, bölmelerle ayrıldı; bahçelere bakılmaz oldu, pencerelere tahtalar çakıldı. Ancak bütün çekici yerlerde olduğu gibi, bu mahallede de yeniden yapılanma başlamıştı.

Birkaç dakika sonra Aylak evden ayrıldı. Çıkarken yalnızdı ve elinde o spor çanta yoktu. Vay canına! Bu bir ipucu olabilir miydi? Joe Morelli’nin evde, kucağında bu spor çantayla oturuyor olması ihtimali ne kadardı acaba? Pek de fazla olmadığını düşündüm. Yine de içeriye bakmaya değerdi. Şu anda iki seçeneğim vardı. Ya hemen polisi çağıracaktım veya bu işi kendim araştıracaktım. Eğer polisi çağırdığımda Morelli orada olmazsa, geri zekâlı durumuna düşerdim ve ikinci bir kez çağırmak zorunda kalırsam, polis bana yardım etmek için pek hevesli davranmazdı. Öte yandan, kendi başıma araştırma yapmayı da

gerçekten istemiyordum. Kaçakları yakalama işine yeni girmiş biri için uygun bir tutum değildi, ama durum ortadaydı.

Binaya uzun uzun baktım, Morelli'nin ağır ağır yürüyerek evden çıkmasını ve ağır ağır yürüyerek içeriye girmek zorunda kalmamayı diledim. Saatime baktım ve aklımdan bir sürü yemek geçti. Sabahtan beri mideme giren tek şey, kahvaltı niyetine içtiğim bir şişe biraydı. Dönüp binaya tekrar baktım. Eğer bütün bunların üstesinden gelebilirsem, cebimin dibinde kalan tüm bozuk paraları harcayıp kendime bir hamburger ısmarlayacaktım. Ne müthiş bir motivasyon!

Derin nefes aldım. Kapımı açtım ve kendimi arabadan attım. Hemen şimdi yap, diye düşündüm. Böyle basit bir işi büyütme. Belki orada bile değil.

Özellikle yan yoldan, uzun adımlarla ve kendi kendime konuşarak, yürüdüm. Binaya vardığımda hiç durmadan içeriye girdim. Antredeki posta kutuları sekiz daire olduğunu gösteriyordu. Bütün dairelerin kapıları merdiven boşluğuna açılıyordu. 201 numaralı daire dışında, tüm posta kutularında isim vardı. Ama hiçbiri Morelli değildi.

Daha iyi bir planım olmadığı için gizemli bir kapıdan başlamaya karar verdim. Merdivenlere doğru yöneldiğimde damarlarımın adrenalinle dolduğunu hissettim. İkinci kata vardığımda, kalbim yerinden çıkarcasına çarpıyordu. Sahne korkusu, dedim kendi kendime. Son derece normal. Birkaç derin nefes daha aldım ve beni yöneten beynimi devreden çıkarıp, doğruca kapının önüne geldim. Bir el kapıyı çalıyordu. Kutsal inek! O benim elimdi.

Kapının arkasında bir hareket sezdim. İçeride biri vardı ve kapı deliğinden bana bakıyordu. Morelli olabilir miydi? O olduğundan çok emindim. Hava ciğerlerime yapıştı ve nabzım acı verecek bir şekilde boğazımda atmaya başladı. Bunu ne için yapıyordum? Ben ucuz iç çamaşırları satın alan biriydim. Katilleri yakalamaktan ne anlardım ki?

Onu bir katil olarak düşünme, diye akıl yürüttüm. Onu maço bir herif olarak düşün. Seni baştan çıkaran ve bunu nasıl yaptığını bütün ayrıntılarıyla Mario'nun Dükkânı'ndaki tuvaletin duvarlarına yazan bir ayı olarak düşün. Dudaklarımı ısırdım ve kapının arkasındaki kişiye ümit ve güvensizlikle dolu, titrek bir gülümseme yolladım. Bir taraftan da, hiçbir maço ayının kurnazlıktan bu kadar yoksun bir aptalın yardımına koşma arzusuna karşı koyamayacağını telkin ediyordum kendime.

Bir dakika daha geçti. Onun alçak sesle küfür ettiğini ve kapıyı açıp açmamak konusunda kendisiyle yaptığı tartışmayı duyar gibiydim. Kapıdaki deliğe parmaklarımı salladım. Bu bir denemeydi. Kesinlikle tehdit anlamı taşımıyordu. Ona bir tüy kadar hafif olduğumu ve kapının arkasında durduğunu bildiğimi söyledim.

Sürgü geriye kaydı ve kapı hızla açıldı. Kendimi Morelli ile yüz yüze buldum.

Duruşu pasif-agresifti, sesi sabırsızlık "Ne var?" doluydu, hatırladığımdan daha sertti. Çok kızgındı. Gözleri daha donuktu ve dudak çizgisi daha alaycı bir hal almıştı. Aşk cinayeti işlemiş bir çocuğu aramaya gelmiştim sanki. Önümde ayakta duran adamın profesyonel bir tarafsızlıkla adam öldürebileceğinden şüphem vardı.

Heyecanımın sesime yansımasını önlemek ve bir yalan uydurabilmek için, bir dakika kadar sessiz kaldım. "Joe Juniak'ı arıyordum..."

"Yanlış daireye geldiniz. Joe Juniak burada oturmuyor."

Şaşkın görünmeye çalıştım. Zorla gülümsedim. "Özür dilerim..." Bir adım geri çekildim ve tam merdivenlerden aşağı inmek üzeredeydim ki, Morelli birden beni tanıdı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Stephanie Plum?"

Sesinin tonuna ve ardındaki hüzne alışıktım. Babam da Smullen'lerin köpeğini ayağını kaldırıp ortancalara işerken yakaladığında aynı ses tonunu kullanırdı. İyi, dedim kendi kendime. İşin başında şunu iyi bilmek gerekir ki,

aramızda bitmiş bir aşk falan yok. Bu işimi daha da kolaylaştırdı.

“Joseph Morelli!” dedim. “Ne ilginç bir rastlantı!”

Yüzünün ifadesi keskinleşti. “Yaaa! Neredeyse babanın arabasıyla beni çivilemen kadar rastlantı.”

Konuyla yeniden yüzleşmekten kaçınmak için, açıklama yapma gereğini duydum. Kendimi çok inandırıcı olmak zorunda hissetmiyordum. “O bir kazaydı. Ayağım kaymıştı.”

“O bir kaza değildi. Allah’ın belası kaldırıma çıkıp beni aşağı doğru takip ettin. Beni öldürebilirdin.” Kapı pervazına dayanmış, koridora doğru bakıyordu. “Şimdi, söyle bakalım buraya gelmenin asıl nedeni ne? Hakkımda gazetelerde yazılanları okuyup hayatımın yeterince alt-üst olmadığına mı karar verdin?”

Ani bir kışkırtmayla bütün planım buharlaşıp yok oldu. “Senin alt-üst olmuş hayatın beni hiç ilgilendirmiyor,” dedim birdenbire. “Kuzenim Vinnie adına çalışıyorum. Kefalet anlaşmanı bozduğun için aranıyorsun.”

Çok iyi gidiyorsun, Stephanie. Kendine ne kadar hakimsin.

Hemen sırıttı. “Vinnie seni, beni teslim almak için mi yolladı?”

“Bunu komik mi buluyorsun?”

“Aaa, evet. Sana şöyle söyleyeyim, son günlerde güzel şakalar hoşuma gitmeye başladı, çünkü bu aralar gülecek fazla bir şey bulamıyorum.”

Bakış açısını takdir edebilirdim. Eğer geçmiş yirmi yılda hayata bakıyor olsaydım, ben de gülemezdim. “Konuşmalıyız.”

“Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Acelem var.”

Onu teslim olmaya ikna etmek için sadece kırk saniyem olduğunu anladım.

Hemen şimdi en ağır şeyle vur onu, diye düşündüm. Ailesiyle ilgili suçluluk duygusuna kapılmasını sağla. “Annen ne alemde?”

“Ona ne olmuş?”

“Kefalet anlaşmasını o imzalamış. 100.000 dolardan o sorumlu tutulacak.

Evini ipotek etmesi gerekecek. Herkese ne söyleyecek, oğlu Joe’nun mahkemeye çıkamayacak kadar korkak olduğunu mu?”

Yüzünün şekli değişti. “Zamanını boşa harcıyorsun. Hapse dönmeye hiç niyetim yok. Kapıyı üstüme kilitleyecekler, anahtarı da atacaklar ve ben bu durumda ölmek için harika bir şans yakalamış olacağım. Hapishanede polislerin başına neler gelir biliyor musun? Hiç de iyi şeyler değil. Ve eğer çirkin gerçekle ilgili daha fazla bilgi istiyorsan, şunu bil ki sen kellemden para kazanılmasına izin vereceğim en son insan olurdun. Delisin sen. Allah’ın cezası Buick’le beni ezmeye kalktın.”

Morelli’nin ve onun benim hakkımdaki düşüncelerinin bana vız gelip tırıs gittiğini kendi kendime tekrarlamama rağmen, dürüst olmak gerekirse, duyduğu düşmanlık beni yine de üzmüştü. İçimin derinliklerinde bir yerde, benim için daha yumuşak duygular beslemesini istiyordum. Ona pastanede bana tecavüz ettikten sonra neden hiç aramadığını sormak istiyordum. Ama bunun yerine, avazım çıktığı kadar bağırdım. “Ezilmeyi hak etmiştin. Ayrıca, sana çok hafif vurdum. Bacağını kırmanın tek nedeni paniklediğin için kendi ayağının üzerinde tökezlemendi.”

“Sana dava açmadığım için şanslısın.”

“Arabayı geri vitese takıp üzerinden üç dört kez geçmediğim için, asıl sen şanslısın.”

Morelli gözlerini bana çevirdi ve ellerini havaya kaldırdı. “Burada kalıp kadın mantığını anlamaya çalışmak çok hoş olurdu ama gitmem gerekiyor.”

“Kadın mantığı mı? Pardon?”

Morelli kapıdan içeriye girdi, sırtına hafif spor bir palto giydi ve siyah naylon spor çantayı yerden kaptığı gibi eline aldı. “Buradan çıkmam gerekiyor.”

“Nereye gidiyorsun?”

Beni kenara itti, Levi’s pantolonunun beline asılı olan siyah çirkin tabancayı eliyle şöyle bir yokladı, dairenin kapısını kilitledi ve anahtarı cebine attı. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Dinle,” dedim, merdivenlerden aşağı peşinden koşarken. “Bu işte yeni olabilirim, fakat aptal değilim ve başladığım bir işten de kolay kolay vazgeçmem. Vinnie’ye seni ona götüreceğimi söyledim ve buna da niyetliyim. İstersen kaçabilirsin, ama izini süreceğim ve sonunda seni bulup tutuklamak için ne gerekirse onu yapacağım.”

Ne ağır sözler! Bunların benim ağzımdan çıktığına inanamadım. Onu bu kadar çabuk bulduğum için şanslıydım. Bundan sonra onu tutuklayabilmek için, daha önceden bağlanmış, ağzına tıkaç tıkılmış veya yumruklanıp bayıltılmış olması gerekecekti. O zaman bile, onu nereye kadar sürükleyebileceğimden emin değildim.

Arkadaki girişten dışarı çıktı ve binanın yakınına park edilmiş son model bir otomobile yöneldi. “Arabanın plakasını araştırmak için fazla zahmet etme,” dedi. “Ödünç alınmıştır. Bundan bir saat sonra farklı bir arabam olacak. Enerjini beni takip ederek harcama. Seni atlatacağım. Garanti veriyorum.”

Çantayı ön koltuğa attı, arabaya binmeye hazırlandı ve birden durdu. Geri döndü ve doğruldu, dirseğini kapının pervazına dayadı ve daire kapısında durduğumdan beri ilk kez, birkaç dakika bana baktı. Kızgınlık duygusu yerini sessiz bir değerlendirmeye bırakmıştı. İşte polis bu, diye düşündüm. Morelli’nin tanımadığım yanı. Yetişkin Morelli -tabii eğer böyle bir hayvan mevcutsa. Ya da yeni bir bakış açısı arayan eski Morelli’nin ta kendisi.

“Saçını böyle kıvırcık bırakman hoşuma gitti,” dedi sonunda. “Kişiliğine çok uygun. Bol enerji, az kontrol, ateş gibi seksi.”

“Kişiliğimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ateş gibi seksi olduğunu biliyorum.”

Suratımın yandığını hissettim. “Bunu bana hatırlatman ne büyük kabalık.”

Morelli sırıttı. “Haklısın. Ayrıca Buick konusunda da haklı olabilirsin. Ezilmeyi belki de hak etmiştim.”

“Bu bir özür mü?”

“Hayır. Bir dahaki sefere trencilik oynadığımızda el feneri sende kalabilir.”

Vinnie’nin ofisine döndüğümde, saat neredeyse bir olmuştu. Connie’nin masasının yanındaki sandalyeye çöktüm ve havalandırmadan daha fazla yararlanabilmek için başımı iyice geriye attım.

“Dışarıda koşu mu yapıyordun?” diye sordu Connie. “Nixon’dan beri böyle ter görmedim.”

“Arabam da klima yok.”

“Kötü. Morelli işi nasıl gidiyor? Hiçbir ilerleme var mı?”

“O yüzden buradayım. Yardıma ihtiyacım var. Bu yakalama hikâyesi pek kolay bir iş değil. Bu konuda uzman birisiyle konuşmaya ihtiyacım var.”

“Bu konunun adamını biliyorum. Ranger. Asıl adı tam olarak Ricardo Carlos Manoso. İkinci kuşak Kübalı. Amerikan Özel Kuvvetleri’ndeydi. Şimdi Vinnie için çalışıyor. Diğer ajanların ancak hayal edebilecekleri tutuklamalar yapıyor.

Bazen biraz fazla yaratıcı oluyor, ama dâhiler genellikle öyledir, değil mi?”

“Yaratıcı mı?”

“Kurallara hiç uymaz.”

“Eee? “

“Clint Eastwood’un Kirli Harry filminde olduğu gibi,” dedi Connie. “Clint Eastwood’la herhangi bir problemin yok, değil mi?”

Connie hemen Manoso’yu arayıp telesekreterine mesaj bıraktı. “Telaşlanma,” dedi gülümseyerek. “Bilmek istediğin her şeyi bu herif sana anlatacaktır.”

Bir saat sonra, çarşıdaki bir kafede Manoso’nun karşısında oturuyordum. Düz siyah saçlarını ensesinde at

kuyruğu yapmıştı. Pazıları sanki granitten oyulup zırhla kaplanmıştı. Boynu kaslı, boyu 1.78 civarındaydı. Benimle dalaşılmaz, diyen bir vücudu vardı. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum.

Arkasına yaslandı ve sırıttı. “Eeeee, Connie seni niteliksiz ahmak bir ajan haline getirmem gerektiğini söyledi. Kısa sürede yoğun bir kurs alman gerekiyormuş. Acelen ne?”

“Şurada duran Nova’yı görüyor musun?”

Gözlerini ön pencereye çevirdi. “Hı hı.”

“İşte o benim arabam.”

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı. “Demek paraya ihtiyacın var. Başka nedenler var mı?”

“Kişisel nedenler.”

“Senet tahsilatı tehlikeli iştir. Nedenlerin bu işe bulaşmana değer umarım.”

“Sen bu işi hangi nedenlerle yapıyorsun?”

Avuçlarını yukarıya kaldırarak bir el hareketi yaptı. “En iyi yaptığım şey bu da ondan.”

Güzel bir cevap diye düşündüm. Benimkinden daha açık ve düzgün bir ifade şekli.

“Belki ben de bir gün bu işte bir hayli iyi olurum. Şimdiki amacım devamlı bir işe sahip olmak.”

“Vinnie sana birini verdi mi?”

“Joseph Morelli.”

Başını arkaya atıp kahkahalarla öyle bir güldü ki, sesi küçük sandviççi dükkânının duvarlarında yankılandı. “Vay canına! Sen benimle alay mı ediyorsun? O züppeyi mi yakalayacaksın. Peşinde olduğun cahil bir sokak serserisi değil. Bu herif akıllı, oldukça da iyi. Sana ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde?”

“Connie bu işlerde senin iyi olduğunu söylüyor.”

“Ben de buradayım, sen de buradasın ve sen hiçbir zaman benim kadar iyi olamayacaksın, Tatlı Şey.”

Bazen sabrım taşardı, ama henüz o noktaya gelmemiştim. “Bırak da sana kendi durumumu

netleştireyim," dedim öne doğru eğilerek. "İşsizim. Arabamı geri vermek zorunda kaldım, buzdolabını bomboş. Yakında dairemden de kovulacağım ve bu bana uymuyor. Basmakalıp konuşmalar için harcayacak fazla enerjim yok. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Manoso sırıttı. "Eğlenceli olacağa benziyor. Bu iş Profesör Higgins'le Eliza Doolittle'ın yaşadıklarına benzeyecek, ancak Trenton'da tabii."

"Sana nasıl hitap etmemi istiyorsun?"

"Sokak adımla, yani Ranger diye."

Masanın üstünden uzanıp getirdiğim kâğıtları aldı. Senet anlaşmasını gözden geçirdi. "Bununla ilgili herhangi bir şey yaptın mı şimdiye kadar? Dairesini kontrol ettin mi?"

"Evinde bulamadım. Ama şansım onu State Caddesi'nde başka bir dairede bulacak kadar yaver gitti. Oraya gittiğimde evden çıkıyordu."

"Peki, sonra?"

"Gitti."

"İçine edeyim," diye söylendi Ranger. "Kimse sana onu durdurman gerektiğini söylemedi mi?"

"Benimle polise gelmesini söyledim, ama o istemedi."

Bir kahkaha daha attı. "Sanırım silahın yok."

"Sence olmalı mı?"

"Fena fikir olmayabilir," dedi, hâlâ gülümseyerek. Senet anlaşmasını okumayı bitirdi.

"Morelli, Ziggy Kulesza'yı vurdu. Kendi silahıyla Ziggy'yi iki kaşının tam ortasından 45'lik bir hidroşokla yakından vurdu." Ranger bana şöyle bir baktı. "Silahlarla ilgili hiç bilgin var mı?"

"Sadece onlardan hiç hoşlanmadığımı biliyorum."

"45'lik bir hidroşok iyi ve temiz girer ama çıkarken arkasında patates büyüklüğünde bir delik bırakır. Sonunda her tarafa beyin parçacıkları saçılır. Büyük bir ihtimalle Ziggy'nin kafası da mikro dalga fırına konulan bir yumurta gibi patlamıştır."

“Bunu benimle paylaşmana çok sevindim.”

Gülümsemesi odayı aydınlattı. “Bilmek isteyeceğini düşündüm.” Sandalyesinde arkaya doğru kaykıldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu konunun geçmişiyle ilgili herhangi bir bilgin var mı?”

“Morty Beyers’in senet anlaşmasına iliştirdiği gazete kupürlerine göre, olay neredeyse bir ay kadar önce gece geç saatlerde Shaw’da bir apartman dairesinde meydana geldi. Morelli izinliydi ve Carmen Sanchez’i ziyarete gitmişti. Morelli’nin iddiası Carmen’in onu polisi ilgilendiren bir konu için çağırmış olduğu; onun da kabul ederek Carmen’in apartmanına gittiği ve kapıyı Ziggy Kulesza’nın açıp üzerine çullandığıydı. Morelli, Ziggy’yi kendini savunmak için vurduğunu ileri sürdü.

“Carmen’in komşuları ise daha değişik bir hikâye anlattılar. Silah sesini duyanlardan birkaçı dairenin önüne koşmuş ve Morelli’yi elinde dumanları tüten bir tabancayla Kulesza’nın yanında ayakta dururken bulmuşlardı.

Komşulardan biri, polis gelene kadar Morelli’yi orada alıkoymuştu. Etraftakilerden hiçbiri, Ziggy’nin elinde tabanca gördüğünü hatırlamıyordu. Ve o anda yapılan ilk araştırmada da Ziggy’nin silahlı olduğuna dair hiçbir delil bulunamamıştı.

“Silah ateşlendiğinde, Carmen’in dairesinde Morelli’nin yerleştirdiği ikinci bir adam vardı. Kiracılardan üçü tanımadıkları bir kişiyi orada gördüklerini, ancak polis olay yerine gelmeden az önce, bu kişinin ortalıktan kaybolduğunu söylemişlerdi.”

“Ya Carmen?” diye sordu Ranger.

“Kimse Carmen’i gördüğünü hatırlayamıyor. Konuyla ilgili son makale olaydan bir hafta sonra yazılmıştı ve o tarihten beri de Carmen ortaya çıkmadı.”

Ranger kafasını salladı. “Daha başka şeyler de biliyor musun?”

“Hepsi bu kadar.”

“Morelli’nin vurduğu herif Benito Ramirez adına çalışıyordu. İsmi sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Ramirez bir boksördür.”

“Boksörden de öte. O Allah’ın cezası bir mucize. Ağır sıklet. George’dan bu yana Trenton’daki en önemli şey. Stark Caddesi’nde bir jimnastik salonunda çalışır. Ziggy, Ramirez’e sakız gibi yapışıktı. Ara sıra boks yapardı.

Çoğunlukla Ramirez’in yanında, onun fedaisi olarak dolaşırdı.”

“Sokaklarda, Morelli’nin Kulesza’yı neden vurduğuna ilişkin dedikodu var mı?”

Ranger bana uzun uzun baktı. “Hiçbir şey yok. Fakat Morelli’nin iyi bir nedeni olmalı. Morelli soğukkanlı bir heriftir ve bir polis birini öldürmek isterse, bunu yapmanın bir sürü yolu var.”

“Soğukkanlı polisler de hata yapabilir.”

“Bunun gibi değil, tatlım. Morelli yapmaz.”

“Yani bana ne anlatmak istiyorsun?”

“Sana dikkatli olmanı söylüyorum.”

Birdenbire midemde acayip bir şeyler hissettim. Dolarlara sahip olabilmek için balıklama üstüne atladığım şey basit bir maceranın çok ötesindeydi. Morelli’yi yakalamak zor olabilirdi.

Ayrıca onu mahkemeye çıkarmak kendimi aşağılık hissetmeme yol açabilirdi. Benim sevdiğim bir insan değildi, ama hayatının geri kalan kısmını hapishanede geçirmesini isteyecek kadar da nefret etmiyordum ondan.

“Hâlâ onun peşinden koşmak istiyor musun?” diye sordu Ranger.

Sesimi çıkartmadım.

“Bu işi eğer sen yapmazsan bir başkası yapacak.” dedi. “Öğrenmen gereken şeylerden biri de bu. Sen işle ilgili kararları veremezsin. Sadece işini yaparsın ve adamı bulup getirirsin. Sisteme güvenmek zorundasın.”

“Sen sisteme güveniyor musun?”

“Anarşinin yarattığı bokları temizliyor.”

“Bu işte çok para dönüyor. Eğer işinde bu kadar iyiysen, Vinnie neden Morelli işini sana vermedi de Morty Beyers’e verdi?”

“Vinnie bazen garip davranır.”

“Morelli hakkında bilmem gereken daha başka şeyler de var mı?”

“Paranı istiyorsan, en iyisi adamını biran evvel bulman. Dedikodular onun en aldırmadığı şeyin adalet sistemi olduğunu söylüyor.”

“Dışarıda onun üzerine bahis oynandığını mı söylüyorsun?”

Ranger eliyle tabanca işareti yaptı. “Bom.”

“Bu dedikodudan emin misin?”

Omuzlarını silkti. “Sadece duyduğumu tekrarlıyorum.”

“Entrika derinleşiyor,” dedim Ranger’a.

“Sana daha önce de söylediğim gibi, bu seni ilgilendirmez. İşin basit. Adamı bul ve teslim et.”

“Bu işi başarabileceğimi zannediyor musun?”

“Hayır.”

Eğer benim cesaretimi kırmaya çalışıyor idiyse, verdiği cevap yanlıştı. “Her ne olursa olsun bana yardımcı olacak mısın?”

“Hiç kimseye bundan bahsetmediğin sürece. İyi bir herifmişim gibi görünerek imajımı lekelemek istemem.”

Doğru anlamında başımı salladım. “Peki, nereden başlayacağım?”

“İlk yapmamız gereken şey seni donatmak. Gerekli malzemeyi toparlarken, sana yasalardan da bahsedeceğim.”

“Bu çok pahalıya patlamayacak, değil mi?”

“Zamanım ve bilgim para harcamadan senin oluyor çünkü seni beğendim ve hep Profesör Higgins olmak istemişimdir, ama kelepçelerin çifti 40 dolar. Paran var mı?”

Aslında dibe vurmuştum. Bir iki iyi mücevherimi rehin bırakmıştım; kredi kartı ödemelerimi yapabilmek için de

oturma odasındaki kanepemi komşularımdan birine satmıştım. Belli başlı elektrikli ev aletlerim ise Nova'ya gitmişti.

Kalan tek varlığım, acil durumlar için ayırdığım ve büyük bir tutarlılıkla dokunmayı reddettiğim üç beş kuruşumdu. Onu da senet mafyası dizlerimi kırdığı zaman ortopedik ameliyatlarda kullanmak üzere saklıyordum.

Lanet olsun! Büyük ihtimalle bu kadarcık para yeni dizlere yetmezdi zaten "Kenarda birkaç dolarım var," dedim.

Yeni, büyük, siyah omuz çantamı yere, sandalyemin yanına bıraktım ve akşam yemeği için sofradaki yerime oturdum. Annem, babam ve Büyükanne Mazur daha önceden oturmuşlar,

Vinnie'yle işlerin nasıl gittiğini duymak için beni bekliyorlardı.

"On iki dakika geç kaldın," dedi annem. "Siren seslerini dinlemeye başlamıştım. Kaza filan geçirmedin, değil mi?"

"Çalışıyordum."

Annem, "Hemen başladın mı?" dedikten sonra babama döndü. "Şuna bak, daha ilk gününde, kuzeni ona fazla mesai yaptırmış. Onunla konuşmalısın, Frank."

"Öyle değil," dedim anneme. "Çalışma saatlerim esnek."

"Baban otuz yıl postanede çalıştı ve akşam yemeğine bir kere bile geç kalmadı."

Tam ağzımı açacakken, sustum ve içimi çektim.

Annem "Neden içini çekiyorsun?" diye sordu. "Yeni bir çanta ha? Bu yeni çantayı ne zaman aldın?"

"Bugün aldım. Bu işte yanımda birtakım şeyler taşımam gerekiyor. Daha büyük bir çantaya ihtiyacım olacak."

"Ne gibi şeylere ihtiyacın var? Dosyalama yapıyorsun sanmıştım."

"O işe değil, başka bir işe girdim."

"Hangi işe girdin?"

Tabağımdaki ete ketçap döktüm ve belirgin bir şekilde tekrar içimi çektim.

“Geri getirme elemanı,” dedim. “Geri getirme elemanı olarak çalışacağım.”
Annem “Bir geri getirme elemanı,” diye tekrarladı. “Frank, bunun ne demek olduğunu sen biliyor musun?”
“Evet,” dedi babam. “Kanun kaçağı avcısı.”
Annem ellerini alnına götürdü ve gözlerini bana çevirdi. “Stephanie, Stephanie, Stephanie, senin kafandan neler geçiyor? Bu iş genç ve güzel bir hanıma göre değil.”
“Yasal ve saygın bir iş,” dedim. “Polis veya özel dedektif olmak gibi bir şey.” Aslında her ikisini de hiçbir zaman özellikle saygın olarak görmemişimdir.
“Ama sen bu işle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun ki.”
“Çok basit,” dedim. “Vinnie bana bir OGK veriyor ve ben gidip adamı buluyorum; polise teslim olmaya giderken de ona eşlik ediyorum.”
Annem öğrenmek istedi, “Bir OGK ne demek?”
“Ortalıkta Görünmeyen Kişi.”
Büyükanne Mazur lafa karıştı. “Belki ben de kaçakları yakalamaya çalışan bir avcı olabilirim. Seninle o OGK’lerin peşinden gider, biraz harçlık kazanabilirim.”
“Hey Tanrım!” dedi babam.
Annem her ikisini de duymazdan geldi. Bana, “Koltuk kılıfı yapmasını öğrenmelisin. Koltuk kılıflarına her zaman İhtiyaç vardır,” dedi. Sonra babama baktı. “Frank, sen de kılıf yapmasını öğrenmesi gerektiğine katılıyor musun? İyi fikir değil mi?”
Sırtımdaki kasların yukardan aşağıya doğru sertleştiğini hissediyordum. Gevşemek için güç sarf ettim. Canlan, dedim kendime. Bu yarın sabah için iyi bir alıştırma olmuştu, çünkü sabah Morelli’nin annesini ziyaret etmeyi kafama koymuştum.
Kasabada bir sıralama yapılsa, Joseph Morelli’nin annesi ile kıyaslandığında, annem ikinci sınıf bir ev kadını gibi görünürdü. Annem beceriksiz bir insan değildi, ama kasabanın standartlarına göre Bayan Morelli efsanevi bir ev hanımıydı. Tanrı bile Bayan Morelli’den daha iyi

cam temizleyemez, daha beyaz çamaşır yıkayamaz, daha iyi yemek pişiremezdi. Kilise toplantılarını hiç kaçırmaz, boş zamanlarında Amway ürünleri satar ve o delici siyah gözleriyle ödümü patlatırdı. Bayan Morelli'nin en son doğan çocuğunun sırlarını açığa vuracağını hiç sanmıyordum, ama yine de adı sorgulama listemdeydi. Altına bakılmadık taş kalmayacaktı.

Joe'nun babasını beş dolarla altı kutu biraya satın almak mümkün olabilirdi, ama ölmüştü.

Bu sabah profesyonel bir imaj sergilemeyi seçmiştim. Bej rengi keten tayyörümü giydim ve uygun bir külotlu çorap, topuklu pabuçlar ve zevkle seçilmiş inci küpelerle kıyafetimi tamamladım. Kaldırımın kenarına park ettim; verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım ve Morelli'nin ön kapısını çaldım.

"Evet," dedi, Anne Morelli sinek telinin arkasından. Sonra, ateistler ve beceriksizler için sakladığı özel bakışlarla beni uzun uzun süzdü. "Bak hele kim gelmiş verandama böyle erkenden... kanun kaçaklarını avlayan küçük bayan." Çenesini daha da yukarıya kaldırdı. "Seninle ve işinle ilgili her şeyi duydum; sana anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Joe'yu bulmam lazım, Bayan Morelli. Mahkemeye çıkmadı."

"Eminim, geçerli nedenleri vardır."

Evet. Ciddi anlamda suçlu olmak gibi. "Size ne diyeceğim, biliyor musunuz? Her ihtimale karşı kartımı bırakacağım. Daha dün bastırttım." Elimi büyük siyah çantaya daldırdım, kelepçeleri, saç spreyini, feneri, saç fırçasını buldum -ama kartlar yoktu. İçine bakmak için çantayı yana eğdim ve tabancam yere düştü.

"Tabanca," dedi Bayan Morelli. "Bu dünyanın sonu nereye varacak? Annen tabanca taşıdığını biliyor mu? Ona söyleyeceğim. Şimdi ona telefon edip her şeyi anlatacağım."

Bana nefret dolu bakışlarla baktıktan sonra, ön kapıyı çarparak kapattı ve içeri girdi.

Otuz yaşındaydım ve Bayan Morelli beni anneme şikâyet edecekti. Bu sadece kasabalarda olur. Silahımı alıp çantama attım ve kartvizitleri buldum.

Kartlardan birini sinek teli ile pervazın arasına sıkıştırdım. Sonra da evlerin arasındaki kısa mesafeye rağmen arabaya atlayıp annemlere döndüm ve onların telefonunu kullanarak kuzenim Francie'yi aradım.

Francie, Morelli'nin kasabayı çoktan terk ettiğini düşünüyordu. Akıllı heriftir. Şimdiye kadar sahte bir bıyık bile takmıştır. Polis olduğu için bir sürü tanıdığı vardır. Yeni bir sosyal güvenlik numarasının nasıl alınabileceğini çok iyi bilir. Belki de hayata uzaklarda yeniden başlamıştır. Bu işi bırak, dedi Francie. Onu nasıl olsa hiçbir zaman bulamayacaksın.

Sezgilerimle çaresizliğim bana bunun tam tersini söylüyordu. Bu nedenle, halen Trenton'da polislik yapan ve doğduğum günden beri en iyi arkadaşlarımdan biri olan kişiye, yani Eddie Gazarra'ya telefon ettim.

Gazarra iyi arkadaşım olmanın ötesinde, kuzenim Mızmız Shirley ile evliydi. Gazzara'nın Shirley ile neden evlendiğini benim kafam hiç basmamıştı, ama on bir yıldır evliler ve sanıyorum aralarında hoş bir şeyler var.

Gazarra'yı bulunca çene çalmayı bir yana bırakıp hemen konuya girdim. Vinnie ile yaptığım işten bahsettim ve Morelli olayı hakkında neler bildiğini sordum.

"Karışmak istemeyeceğin bir iş olduğunu biliyorum," dedi Gazarra. "Vinnie için mi çalışmak istiyorsun? İyi. Ona söyle sana başka birini versin."

"Çok geç. Artık bu işle ilgileniyorum."

"Bu vaka gerçekten çok kötü kokuyor."

"New Jersey'de her şeyin kötü bir kokusu vardır. Bu insanın kararını değiştirecek bir şey değil."

Gazarra sesini alçalttı. "Bir polisin cinayetle yargılanması boktan bir durumdur. Herkes alıngan olur. Ve

bu cinayet gerçekten çok çirkin, çünkü Morelli'nin aleyhine olan o kadar çok maddi delil var ki. Olay yerinde tutuklandığında elindeki tabanca daha soğumamıştı. Ziggy'nin silahlı olduğunu iddia ediyor, ama etrafta hiçbir silah bulunmamış, karşıdaki duvara, yere veya tavana seken hiçbir kurşuna rastlanmamış, Ziggy'nin üstünde ve ellerinde barut izi bulunmamış. Büyük jürinin Morelli'yi suçlu bulmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Sonra sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi... Morelli kaçak durumuna düştü. Bu... polis için kara bir leke ve çok utanç verici bir şey. Koridorlarda Morelli'den söz ettiğin anda, herkes bir işi olduğunu anımsayarak uzaklaşıyor. Kimse senin bu işe burnunu sokmandan hoşlanmayacak. Morelli'nin peşinden gidersen yerden epeyce yüksekte kırık bir tahterevallinin üzerinde bir o yana bir bu yana yalpalar durursun. Üstelik, tek başına."

"Eğer onu bulup getirirsem 10.000 dolar alacağım."

"Piyango bileti al. Daha fazla şansın olur."

"Şimdi, anladığıma göre, Morelli Carmen Sanchez'i görmeye gitti, ama oraya vardığında Carmen yoktu."

"Yalnızca orada değildi demek yanlış olur, kadın sanki yeryüzünden silindi."

"Hâlâ ortada yok mu?"

"Hâlâ yok. Sakın aramadığımızı sanma."

"Peki, Morelli'nin orada olduğunu iddia ettiği herife ne oldu? Yani o gizemli tanık nerede?"

"Ortalıktan kayboldu."

Buna inanmadığım için burnumun kırıştığını hissettim. "Bu sana biraz tuhaf gelmiyor mu?"

"Tuhafın da ötesinde."

"Belki de Morelli kötü yola düştü."

Gazarra'nın telefonun öbür ucundan omuz silktiğini hisseder gibiydim. "Bilmiyorum, ama polislik içgüdüm bana bir şeylerin eksik kaldığını söylüyor."

“Morelli’nin Yabancılar Lejyonu’na katılmış olabileceğini düşünüyor musun?”

“Sanırım etrafta dolaşacak ve aleyhindeki durumu düzeltmeye çalışacak…veya bunu yapmaya çalışırken ölecek.”

Bu konudaki tahminimin kuvvet kazanması beni rahatlatmıştı. “Başka önerilerin var mı?”

“Duymak isteyeceğin türden bir şey yok.”

“Hadi Eddie… Yardıma ihtiyacım var benim.”

Tekrar içini çekti. “Sen onu bir akrabasının veya arkadaşının yanında saklanırken bulamazsın. O bunu yapmayacak kadar akıllıdır. Benim düşünebildiğim tek şey, Carmen Sanchez’i ve Morelli’nin olay günü Ziggy’nin evinde olduğunu iddia ettiği o herifi bulmak. Eğer Morelli’nin yerinde olsaydım, ya kendi masumiyetimi ispatlamak ya da onların benim suçumu ispatlamalarına engel olmak için ortadan kaybolan o iki kişinin peşine düşerdim.”

Gazara’ya teşekkür edip telefonu kapattım. Tanıkları aramak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Bunun zor bir iş olması umurumda değildi. Ancak Carmen Sanches’i aramaya başladığımda Morelli’nin yolunu izliyor olabilirdim ve yollarımız tekrar çakışabilirdi.

Nereden başlamalıydım? Carmen’in dairesinden, diye düşündüm. Komşularıyla konuşabilirdim, belki arkadaşlarının ve ailesinin izini bulabilirdim. Başka ne olabilirdi? Boksör Benito Ramirez’le konuşabilirdim. Eğer Ramirez ile Ziggy bu kadar yakınsa, Ramirez belki Carmen Sanches’i tanıyor ve ortaya çıkmayan diğer görgü tanığı hakkında da bir şeyler biliyor olabilirdi.

Buzdolabından bir kutu soda çıkarttım. Kilerden de bir kutu incir aldım. Önce Ramirez’le görüşecektim.

ÜÇ

Stark Caddesi nehrin kenarından başlıyor, hükümet binasının kuzeyinden geçerek kuzeydoğu istikametine doğru uzanıyordu. İşyerleri, barlar, çatlak yapılar ve sıra sıra, sıkıcı üç katlı evlerle tıkış tıkış doluydu. Bu evlerin çoğu dairelere veya kiralık odalara dönüştürülmüştü. Pek azında havalandırma vardı. Hepsi haddinden fazla kalabalıktı. Hava sıcak olduğu zaman, buralarda oturanlar hava almak ve hareket etmiş olmak için ufak verandalarına veya sokak köşelerine dökülürlerdi. Sabahın saat on buçuğunda, sokak oldukça sessizdi.

Jimnastik salonunun yerini bir defada bulamadım. Telefon rehberinden kopardığım sayfada yazan adresi tekrar kontrol ettim. Geri döndüm. Arabayı ağır ağır sürerek, sokak numaralarını okumaya başladım. Birden levhayı gördüm.

Kapının camına siyah harflerle profesyonel biri tarafından Stark Caddesi Jimnastik Salonu yazılmıştı. Pek reklama benzemiyordu ve sonradan düşündüm de fazla reklama da ihtiyaçları yoktu. Spa Lady denen yerle tam anlamıyla rekabet halinde değildiler. Park yeri bulmak için iki blok daha gitmem gerekti.

Nova'nın kapısını kilitledim. Büyük siyah çantamı omzuma astım ve yola koyuldum. Bayan Morelli ile yaşadığım fiyaskoyu geride bırakmıştım. Tayyörümün ve topuklu pabuçlarımın yanında çantamda taşıdığım kaçak avcılarına özgü donanım, kendimi bir hayli hoş hissetmemi sağlamıştı. İtiraf etmesi utanç vericiydi ama, bu rol hoşuma gitmeye başlamıştı. Bir kadının yürüyüşünü canlı kılmak için, bir çift kelepçe yetiyormuş, diye düşünüyordum.

Jimnastik salonu bloğun tam ortasında, A&K Otomobil Gövdeleri Şirketi'nin üst katındaydı. Otomobil şirketine giden kapılı açıktı. Beton alandan geçerken, kulağıma ıslık

ve öpücüğe benzer sesler geldi. New Jersey’den bana kalıtım yoluyla geçen miras ağır bastı. Kendime ait birkaç küçük düşürücü yorumla karşılık verecekken, basiret cesaretten sayılır diyerek çenemi kapattım ve aceleyle oradan uzaklaşmaya çalıştım.

Caddenin karşısında, pislik içindeki üçüncü kat penceresinden insana benzer bir gölge, geri çekildiği anda dikkatimi çekti. Birisi beni gözetliyordu. Bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Caddeden büyük gürültü çıkararak bir değil, tam iki kez geçmiştim. Bu sabah başıma gelen ilk aksilik, susturucumun bozulması olmuştu; motorumun sesi Stark Caddesi’ni gümbürdetiyordu. Benim yaptığıma pek de gizli operasyon denemezdi.

Jimnastik salonunun kapısı yukarı çıkan merdivenlerin bulunduğu küçük bir hole açılıyordu. Merdiven boşluğunun duvarları yeşile boyanmıştı. Duvarlar sprey boyalarla yazılmış duvar yazılarıyla kaplıydı ve üzerinde yirmi yıllık el izleri vardı. Her taraf leş gibi kokuyordu. Aşağıdaki merdivenlerden, çişle karışık ağır bir koku yükseliyordu. Bu koku bir de erkek vücutlarından çıkan terle birleşince korkunç bir hal almıştı. Üstteki, depo benzeri ikinci katın hali de buradan farksızdı.

Salonda bir avuç adam serbest kiloda çalışıyordu. Ring boştu. Kum torbalarında da çalışan yoktu. Herkes dışarıya çıkmış, ya ip atlıyor, ya da araba çalıyor herhalde, diye geçti aklımdan. Beni eğlendiren en son düşüncem buydu. İçeri girdiğimde bütün aktivite durdu. Sokakta hissettiğim huzursuzluk, buradakinin yanında hiç kalırdı. Profesyonel bir şampiyonla karşılaşacağımı umuyordum. Düşmanlık ve şüphe dolu bir atmosferle yüz yüze geleceğimi hiç tahmin etmemiştim. Sokaklarda dolaşanlara aldırmayan beyaz bir kadın, siyahların jimnastik salonunu işgal etmiş gibi bir pozisyona düşmüştüm. Ve eğer bu sessiz azarlama biraz daha güçlü olsaydı, gerisin geriye döner ve bir hortlağın gazabına uğramışçasına merdivenlerden aşağı koşardım.

Hemen havalı bir tavır takındım -oğlanları etkilemekten çok korkudan yere düşmemek için- ve hızlı bir hareketle çantamı omzuma yerleştirdim. “Benito Ramirez’i arıyorum,” dedim.

Antrenman yapılan yerden iri ve hantal bir kas yığını yükseldi. “Ramirez benim.”

Boyu 1.80 kadardı. Sesi ipek gibiydi, Dudaklarının kıvrımları hülyalı bir gülümsemeyle birleşiyordu. Bütünüyle bıraktığı izlenim acayip ve korkunçtu. Sesiyle gülüşü, sinsi ve ihtiyatlı gözleriyle hiç uyuşmuyordu.

Salonu boylu boyunca geçtim ve elimi uzattım. “Ben Stephanie Plum.”

“Benito Ramirez.”

Elimi çok yumuşak bir şekilde sıktı ve uzun bir süre bırakmadı. Elimi sıkmaktan çok, okşuyor gibiydi ve hoş olmayan bir şekilde cinsellik çağrıştırıyordu. Birbirine yakın gözlerine bakarken, maçı kazanmak için dövüşenleri düşündüm. Bu ana kadar, boksun karşısındakini sakatlamaya değil, sadece maçı kazanmaya yönelik bir beceri ve hücum sporu olduğunu sanmıştım. Oysa Ramirez, öldürmekten hoşlanacakmış gibi görünüyordu. Gözlerinin derinliklerinde bir şeyler vardı. Her şeyi içine çeken ve hiçbir şeyin dışarı çıkmadığı bu siyah delikler insana kötülüğün saklandığı yerlermiş gibi geliyordu. Gülümsemesi, biraz ahmakça ve bütün tatlılığına rağmen biraz hastalıklı görünen gülümsemesi, deliliğini ima ediyordu. Bunun başlama düdüğü çalmadan evvel rakipleri korkutmak için takınılmış yapay bir tavır olabileceğini düşündüm. Yapay veya değil, insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Elimi kurtarmak için bir atak yaptım, ama daha da sıkı kavradı.

“Evet, Stephanie Plum,” dedi kadife gibi sesiyle. “Senin için ne yapabilirim?”

E. E. Martin’de satın alma bölümünde çalışırken, payıma düşen çamurlarla çok uğraşmıştım.

Kendimi kabul ettirmeyi, ama bunu yaparken de, sevimli ve profesyonel görünmeyi öğrenmiştim. Yüzüm ve sesim Ramirez'e arkadaşça bir yaklaşımım olduğunu hissettirmişti. Kelimelerim tam anlamıyla ne demek istediğimi ifade etmekteydi. "Elimi bırakırsanız size kartvizitimi verebilirim," dedim.

Gülümsemesi değişmemiş gibiydi ama bu defa delilikten çok dostluk ve merak doluydu. Ona kartımı verdim ve durup okumasını seyrettim.

"Kaçak Yakalama Elemanı," dedi, alay ettiği açıkça belli oluyordu. "Bu, küçük bir kız için oldukça büyük bir unvan."

Ramirez'in yanında ayakta durana dek kendimi hiçbir zaman ufak tefek olarak algılamamıştım. Boyum 1.70'tir ve Mazur'ların Macar köylü soyundan gelme, iri kemikli bir yapım vardır. Vücudum, biber tarlalarında çalışmaya, toprağı pullukla sürmeye ve kuşların yumurtladığı gibi devamlı çocuk doğurmaya son derece uygundur. Her zaman koşarım ve yağlarımı eritmek için periyodik olarak açlıktan ölecek hallere gelene kadar rejim yaparım, ama hâlâ 60 kilo civarındayım. Fazla kilolu sayılmam ama çıtı pıtı da değilim. "Joe Morelli'yi arıyorum. Onu hiç gördünüz mü?"

Ramirez başını bilmiyorum anlamında iki yana salladı. "Joe Morelli'yi tanımıyorum. Sadece Ziggy'i öldürdüğünden haberim var," dedi. Etrafındaki adamlara baktı. "Morelli denen herifi göreniniz var mı?"

Kimse cevap vermedi.

"Bana, ateş edildiğini gören bir tanık olduğu ve bu kişinin sonradan ortadan kaybolduğu söylenmişti," dedim. "Bu tanığın kim olabileceği konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

Yine cevap yok.

Israrımı sürdürdüm. "Peki, Carmen Sanchez'e ne dersiniz? Carmen'i tanıyor musunuz? Ziggy size hiç ondan söz etti mi?"

Ramirez "Çok fazla soru soruyorsun," dedi.

Odanın ön kısmında, eski moda büyük pencerelerin yakınında, ayakta duruyorduk ve tamamen içgüdüsel olarak, caddenin karşısındaki bina, dikkatimi çekti. Binanın üçüncü katındaki pencerede yine biraz önceki gölgeye benzer bir şekil belirdi.

Bir adam, diye düşündüm. Beyaz mı zenci mi olduğunu ayırt edememiştim. Fazla da önemi yoktu ya.

Ramirez ceketimin kolundan çekti. “Kola içer misin? Burada Kola makinesi var. Sana bir kola alabilirim.”

“İkram için teşekkür ederim, fakat bu sabah çok işim var ve gerçekten artık gitmeliyim. Eğer Morelli’ye rastladığınızda bana bir telefon ederseniz çok sevinirim.”

“Birçok kız için şampiyonun soda ikram etmesi bir lütuftur.”

Bu kız için değil, diye düşündüm. Bu kız şampiyonun kafasında birkaç tahtanın eksik olduğunu düşünüyor ve bu kız jimnastik salonunun havasını da hiç beğenmedi.

“Gerçekten kalıp bir kola içebilmeyi ben de isterdim,” dedim, “ancak erken bir öğle yemeği randevum var.” Bir kutu incirle tabii.

“Etrafta böyle telaşla dolaşmak iyi değil. Kalıp biraz gevşemeliydin. Randevunu boş ver.”

Hafifçe yerimden kıpırdadım; oradan uzaklaşmaya çalışırken yalanımın dozunu arttırdım, “Aslında, Çavuş Gazarra ile bir iş yemeği yiyeceğim.”

Ramirez, “Sana inanmıyorum,” dedi. Aniden yüzündeki gülümseme dondu ve sesindeki nezaket kayboldu. “Sanırım, öğle yemeği hakkında yalan söylüyorsun.”

Midemde panik filizlerinin kıvrılarak yayıldığını hissettim ve abartılı bir tepki vermemek için kendime hakim olmaya çalıştım. Ramirez benimle oyun oynuyordu. Arkadaşlarının önünde şov yapıyordu. Büyük ihtimalle, çekiciliğine kapılmadığım için canımı yakmaya, üste çıkmaya çalışıyordu.

Saatime bakıyormuşum gibi yaptım. “Böyle düşündüğünüz için üzüldüm, ama Gazarra ile on dakika

içinde buluşmam gerekiyor. Geç kalırsam pek hoşuna gitmez.”

Bir adım geri çekildim ve o anda Ramirez beni ensemden öyle bir yakaladı ki, etime batırdığı parmaklarının baskısı yüzünden öne doğru eğilirken istemeyerek kamburum çıktı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun, Stephanie Plum,” dedi fısıldayarak. “Şampiyonun seninle olan işi henüz bitmedi.”

Jimnastik salonundaki sessizlik can sıkıcıydı. Hiç kimsede hareket yoktu.

Hiç kimseden karşı çıktığını gösteren bir ses çıkmıyordu. Bütün erkeklerin gözüne tek tek baktım ve sadece bomboş bakışlarla karşılaştım. Bana kimse yardım etmeyecek, diye düşündüm ve ilk kez gerçek korku nedir anladım.

Onun ses perdesine uyabilmek için sesimi alçaktım. “Buraya kanunları uygulayan bir toplumun üyesi olarak geldim. Buraya Joe Morelli’yi bulmama yardımcı olacak bir bilgi alabilirim diye geldim ve niyetimin ters algılanacağı hiçbir davranışta bulunmadım. Ben bir profesyonel gibi davranıyorum ve bana da bu konuda saygı gösterilmesini bekliyorum.”

Ramirez beni biraz daha kendine doğru çekti. “Şampiyonla ilgili bazı şeyleri bilmen lazım,” dedi. “Birincisi, şampiyona saygıdan söz edilmez. İkincisi de şunu bil ki şampiyon her istediğini elde eder.” Beni sarstı. “Şampiyonun şu anda ne istediğini biliyor musun? Şampiyon senin ona iyi davranmanı bekliyor, bebek. Gerçekten iyi. Onu reddettiğin için özür dilemen gerekiyor. Ona biraz saygı göster.” Bakışı göğüslerime kaydı. “Belki ondan biraz korktuğunu göstermelisin. Benden korkuyor musun, kaltak?”

IQ’su on ikinin üzerinde olan her kadın, Benito Ramirez’den korkardı.

Kıkırdadı ve kolumdaki tüylerin tümü havaya dikildi.

“Şimdi korktun,” dedi fısıldadı. “Kokusunu alıyorum. Kancık korkusunu. İddiaya girerim altına işemişsindir. Elimi sokayım da bir bakayım.”

Çantamda tabancam vardı ve eğer mecbur kalırsam kullanırdım, ama sadece başka hiçbir çare kalmadığında. On dakikalık eğitim beni çok iyi bir nişancı yapmamıştı.

Tamam, dedim kendi kendime. Kimseyi öldürmek istemiyordum. Bu cehennemden çıkabilmek için herkesi yeterince geriletmek istiyordum sadece. Silahımı hissedene kadar elimi deri çantanın üstünde gezdirdim.

Çantanın dibine kadar ulaş ve silahını al, diye geçirdim aklımdan. Ramirez’e doğrult ve ciddi görün. Acaba tetiği çekebilir miydim? Dürüstçe söylemek gerekirse, sahiden bilmiyordum Şüphelerim vardı. İşin bu raddeye gelmeyeceğini umdum.

“Ensemden elini çek,” dedim. “Bunu son kez söylüyorum.”

“Kimse şampiyona ne yapacağını söyleyemez,” diye kükredi. Sükûneti gitmiş, suratı allak bullak olmuş ve daha da çirkinleşmişti. Birkaç saniye için bir kapı ardına kadar açıldı ve içindeki adama gözüm ilişti -içindeki cehennem ateşine-cinnetin o bir anlık görünüşü ve duyduğu nefret öylesine güçlüydü ki, nefesim kesildi.

Elleriyle bluzumun önünden çekti ve ben çığlık atmaya başladığımda kulağıma yırtılan bir kumaş sesi geldi.

Kriz zamanlarında, insan içgüdüsüyle hareket ederken, kendisine en kolay gelen hareketi yapar. Ben de benim yerimde olan herhangi bir Amerikalı kadının yapacağı şeyi yaptım. Çantamla Ramirez’in kafasının yan tarafına olanca gücümle vurdum. Tabancam ve ufak tefek eşyalarımla dolu çantamın ağırlığı en aşağı dört buçuk kiloydu.

Ramirez iki yana sendeledi ve merdivenlere doğru hamle yaptı. Ancak ben bir buçuk metre kadar bile uzaklaşamadan, arkamdan gelip saçlarımı kavradı ve beni bez bebek gibi odanın öteki tarafına fırlattı. Ayağımı basacak yer bulamadım ve yüzükoyun yere düştüm, önce

ellerimi çarptım, ellerimi cilasız tahtanın üzerinde kayan vücudum izledi. Bunun etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Ramirez ata biner gibi üzerime oturdu, kıçını sırtıma dayamıştı. Elleriyle saçımı vahşi bir şekilde çekiyordu. Çantamı kaptım, fakat tabancama ulaşmam imkânsızdı.

Güçlü bir silahın sesini duydum ve ön camlar tuzla buz oldu.

Atışlar devam ediyordu. Birisi jimnastik salonuna şarjörünü boşaltıyordu. Adamlar oradan oraya koşuşuyorlar, bağrışarak kendilerine sığınacak bir delik arıyorlardı. Ramirez de bunların arasındaydı. Ben de zeminin üzerinde yengeç gibi hareket ediyordum, çünkü ayaklarımın beni taşıyacak gücü kalmamıştı. Merdivenlere kadar gelebildim, ayağa kalktım ve trabzanlara doğru hamle yaptım. Hareketlerimde bir koordinasyon sağlayamama paniğiyle ikinci basamağı bulamadım, yolun geri kalanını kayarak indim ve cadde hizasındaki yırtık döşemeye düştüm. Sürünerek ayaklarımın üzerinde doğruldum ve sendeleyerek dışarıya, sıcağın ve kör edici gün ışığının ortasına çıktım. Çoraplarım yırtılmıştı; dizlerim kanıyordu. Kapı koluna asılarak ayakta durabiliyor ve nefes almaya çalışıyordum. Tam o sırada bir el kolumun üst tarafını kavradı. Birden havaya sıçradım ve ciyak ciyak bağırmaya başladım. Bu Joe Morelli'ydi.

"Tanrı aşkına!" dedi beni hızla öne doğru çekerek. "Burada böyle dikilip durma. Kaldır kıçını!"

Ramirez'in merdivenlerden inip bana saldıracak kadar benimle ilgilendiğini sanmıyordum. Ancak oralarda oyalanıp bunu anlamaya çalışmanın çok da akıllıca olmayacağını fark ederek, dişlerim birbirine vura vura, Morelli'nin ardı sıra yürüdüm. Bu arada oksijensizlikten göğsüm yanıyordu; eteğim de kasıklarıma kadar sıyrılmıştı. Bu halimi Kathleen Turner beyaz perdede çok güzel yansıtabilirdi. Göz alıcı olmaktan oldukça uzaktım. Burnum ve sanırım salyalarım akıyordu. Acı içinde

homurdanıyor, korkudan ağlıyor ve hayvan sesine benzer çirkin sesler çıkartarak Tanrı'ya o anda kendi uydurduğum duaları ediyordum.

Köşeyi döndük. Bitişik bloğun yanındaki dar sokaktan geçtik ve arka bahçelerdeki dar patikalardan aşağıya doğru koştuk. Yolun kenarında yıkık dökük tek arabalık tahta garajlar vardı ve ağzına kadar dolup taşmış çöp bidonları sıralanmıştı.

İki blok öteden siren sesleri geliyordu. Sanırım birkaç polis aracı ile ambulans silah seslerinin duyulduğu yere gidiyordu.

İçimden bir ses, jimnastik salonundan uzaklaşmamam ve Morelli'yi yakalamak için bana yardım etmeleri konusunda polisi ikna etmem gerektiğini söylüyordu.

Ama bir dahaki sefere tecavüze uğramama ramak kaldığında ve bana hayvanca davranıldığında hatırlamam gereken bir konuydu bu.

Morelli birden durdu ve ani bir hareketle beni boş bir garaja doğru sürükledi. Garajın çift kanatlı kapısı, süzülerek içeriye girilebilecek, ancak sokaktan geçenlerin içeriyi göremeyecekleri şekilde yarıya kadar açıktı.

Yerlerde öbek öbek toz vardı. Etrafı madeni bir koku sarmıştı. Durumun komikliği karşısında donup kaldım. Bütün bu geçen yılların ardından Morelli ile bir kez daha burada, garajdaydım. Yüzündeki gözlerini sertleştiren ve dudaklarının kenarlarını kasan öfkeyi görebiliyordum. Birden tayyörümün ceketinin önünü kavrayarak beni ham tahtadan duvara çarptı. Bunun etkisiyle kirişlerden tozlar dökülmeye ve dişlerim yeniden takırdamaya başladı.

Sesi kontrol etmekte zorlandığı öfkeden kısılmıştı. "Elini kolunu sallayarak jimnastik salonuna girip de ne halt edebileceğini sanıyorsun, Tanrı aşkına?"

Sorusunun son bölümünü bir vücut çalımıyla noktaladı.

"Cevap ver!" diye bağırdı.

Hissettiğim tüm acı kafamın içindeydi. Aptalca davranmıştım. Ve şimdi, yaralanma bir de hakaret

ekleyerek Morelli beni zırvalamaya zorluyordu. Bu durum onun tarafından kurtarılmış olmak kadar alçaltıcıydı. “Seni bulmaya çalışıyordum.”

“İyi, tebrikler, beni buldun. Beni pervasızca ortaya çıkarttın ve bu da hiç mi hiç hoşuma gitmedi.”

“Caddenin karşısındaki binanın üçüncü kat penceresinden, jimnastik salonunu gözetleyen sendin demek.”

Morelli tek kelime söylemedi. Karanlık garajda simsiyah gözleri kocaman açılmıştı.

Kafamda teslim olmama kararı aldım.” Ve şimdi galiba yapacak tek şey kaldı.”

“Bir an evvel duymak için sabırsızlanıyorum.”

Elimi omzumdaki çantama daldırdım, tabancamı çıkarttım ve Morelli’nin göğsüne dayadım. “Tutuklusun,” dedim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Silahın var! Bunu neden Ramirez’e karşı kullanmadın? Tanrım! Ona muhallebi çocuğu gibi çantanla vurdun! Niçin o kahrolası tabancanı kullanmadın?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Ne diyebilirdim ki? Gerçek, utanç duymaktan daha berbattı. Ramirez’den çok tabancamdan korktuğumu Morelli’ye itiraf etmek saygınlığımı pek de arttırmayacaktı.

Morelli’nin toparlanması fazla uzun sürmedi. İğrenç bir ses çıkartarak, namluyu göğsünden itti ve tabancayı benden aldı.

“Eğer kullanmak istemiyorsan bunu yanında taşımamalısın,” dedi. “Silah taşıma ruhsatın var mı?”

“Evet.” Ancak bunun yasal olduğuna dair inancım sadece yüzde ondu.

“Ruhsatı nereden aldın?”

“Benim adıma Ranger aldı.”

“Ranger Manoso mu? Tanrım bunu belki de evinin mahzeninde yapmıştır.”

Mermileri boşalttı ve tabancamı geri verdi. “Kendine yeni bir iş bul. Ve Ramirez’den uzak dur. Kaçığın tekidir. Üç kez tecavüzle suçlandı ve her üçünde de suçsuz bulundu, çünkü hiçbirinde kurban ortada yoktu.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Bilmediğin daha o kadar çok şey var ki.”

Tavrı bana bıkkınlık vermeye başlamıştı. Tutuklama konusunda daha çok şey öğrenmem gerektiğine şimdi daha fazla inanmıştım. Morelli’nin alaycı üstünlüğüne ihtiyacım yoktu.

“Nereye varmak istiyorsun?”

“Benimle uğraşma. Hukuki uygulamalarla ilgili bir iş mi arıyorsun? Güzel. Git bul. Beni deneme tahtası yapma. Yeterince problemim var. Bir de senin poponu kurtarmak için endişelenmek istemiyorum.”

“Senden popomu kurtarmanı isteyen kim. Eğer karışmasaydın, kendi popomu pekâlâ kendim korurdum.”

“Tatlım, poponu iki elinle bile bulamazdın.”

Avuçlarım kupkuru olmuştu ve alev alev yanıyordu. Kafatasımın derisi dokununca acıyordu. Dizlerim titriyordu. Eve dönmek ve beş altı saat duşun altında durup, kendimi temiz ve dinç hissedene kadar yıkanmak istiyordum. Morelli’den uzaklaşıp kendimi toparlamak ihtiyacındaydım. “Eve gidiyorum,” dedim.

“İyi fikir. Araban nerede?”

“Stark Caddesi ile Tyler arasında.”

Kapının yanında kendine çeki düzen verdi ve dışarıya göz attı. “Tamam.”

Dizlerimi doğrulttum. Kanlar kurumuştu ve külotlu çorabımın kalan kısmında lekeler vardı. Morelli gibiler dikkat etmediği takdirde aksak yürümem hoş görülebilirdi. Bu yüzden öne geçtim, içimden ağlayıp ufluyordum, ancak ağzımdan tek ses çıkmadı. Köşeye vardığımızda, Stark Caddesi’ne kadar benimle geldiğini fark ettim. “Eskorta ihtiyacım yok,” dedim, “iyiyim.”

Eli dirseğimdeydi ve beni öne doğru iterek yönlendiriyordu. “Kendini bir halt sanma. Senin iyiliğinden çok seni hayatımdan çıkartmakla ilgiliyim. Bundan tamamen emin olmak ve arabanın güneşin battığı yerde kayboluşunu görmek istiyorum.”

İyi şanslar, diye düşündüm. Arabam 1 numaralı otoyolda bir yerlerdeydi.

Stark’a vardık ve arabamı gördüğüm anda sendeledim. Bir saattir sokakta park edilmiş vaziyetteydi ve bu süre içinde her yanı sprey boya ile boyanmıştı, Arabama egemen olan renkler parlak pembe ile yeşildi ve her iki tarafında da göze çarpan şey “kancık” kelimesiydi. Tabağımı aradım ve arabamın arka koltuğunda bıraktığım bir kutu inciri gördüm. Evet, bu benim arabamdı.

Abuk sabuk şeylerle geçen bir günde yeni bir abukluk daha. Fazla aldırmadım. Umurumda bile değildi. Hissizleşmiştim. Alçaltıcı şeylere karşı bağışıklık kazanmaya başlıyordum. Çantamda anahtarlarımı buldum ve kapının kilidine soktum.

Morelli topuklarının üzerinde arkaya doğru kaykıldı, elleri ceplerindeydi; dudaklarına hafif bir gülümseme yayılmaya başlamıştı.

“Arabaya yazı yazmak, birçok insanın hoşuna gider,” dedi.

“Bok ye ve geber.”

Morelli başını arkaya doğru atarak yüksek sesle güldü. Kahkahası derin, zengin ve bulaşıcıydı ve eğer bu kadar üzüntülü olmasaydım ben de onunla birlikte gülerdim. Arabanın kapısını açıp kendimi şoför koltuğuna attım. Kontağı çevirdim ve öyle bir gazladım ki, Morelli egzozdan çıkan dumanla nefesi kesilerek ve gürültüden kulakları çınlayarak orada kalakaldı.

Resmen, Trenton şehrinin doğu sınırında yaşıyordum, ama gerçekte benim mahallem Trenton’dan daha çok Hamilton İlçesi’ne benziyordu. Oturduğum apartman çirkin koyu kırmızı tuğlalardan, merkezi ısıtma ve ısı camların

icadından çok önce inşa edilmiş bir yapıydı. On sekiz daire üç kata eşit olarak yerleştirilmişti. Şimdiki standartlarla öyle müthiş bir apartman değildi. Havuza üyelik veya tenis kortları imkânı sunmuyordu. Asansör de pek güvenilir değildi.

Banyo küf sarısının hakim olduğu seçkin Patridge ailesi tarzındaydı ve süslemeler masasının kenarlarında Fransız taşrası tarzında süslemeler vardı. Mutfak gereçleri ise benzerlerinin bir çentik altındaydı.

Apartmanın iyi tarafı sağlam malzemeyle yapılmış olmasıydı. Daireden daireye ses geçmiyordu. Odalar büyüktü ve güneş alıyordu. Tavanlar yüksekti. Ben ikinci kattaydım ve pencerelerim apartmanın küçük otoparkına bakıyordu. Bina balkon çıkıntısından daha öndeydi, fakat eski tarz siyah metal bir yangın merdiveni yatak odamın dibinden geçiyordu. Bu açıdan da şanslıydım. Külotlu çoraplarımı kurutma yaprak biti dolu bitkilerimi karantinaya alma ve boğucu yaz gecelerinde dışarıda oturabilme imkânı sağlaması açısından ideal bir yerdi.

Hepsinden de önemlisi, bu çirkin tuğla yapı diğer çirkin tuğla yapıların bir uzantısı değildi. Küçük esnafın bulunduğu işlek bir cadde üstünde kendi başına duruyordu ve gösterişsiz ahşap evlerin olduğu bir mahallenin sınırındaydı. Kasabada yaşamaya çok benziyordu... ancak daha iyiydi. Annemin göbek bağını buraya kadar uzatması bir hayli zor oluyordu ve ekmek fırını sadece bir blok ötedeydi.

Arabamı park ettim ve arka bloğa doğru sıvıştım. Morelli buralarda olmadığı için, cesur görünmeme gerek yoktu. Bu yüzden daireme gidene kadar kendi kendime konuştum, söylendim ve topallayarak yürüdüm. Duş yaptım, kendime ilk yardım uyguladım ve tişörtümle şortumu giydim. Diz kapaklarım iyice berelenmiş ve üstlerindeki deriler sıyrılmıştı. Giderek morumsu kırmızı ve gece mavisi bir renge bürünmeye başlamışlardı.

Dirseklerim de neredeyse aynı durumdaydı. Bisikletten düşmüş oğlan çocuğundan hiç farkım yoktu. Kendi kendime, “Bunu yapabilirim; bunu yapabilirim,” dediğimi duyuyordum. Ve bundan sonra hatırladığım tek şey, iki dizi de yaralı aptal görüntümle yere serilip yattığımdı.

Kendimi yatağıma zor attım ve bir kartal gibi sırtımın üzerine yattım. Her şeyin değersiz olduğunu düşündüğüm zamanlarda yatış şeklim buydu. Çok belirgin avantajları vardı. Zihnime çok parlak bir fikir gelmesini beklerken şekerleme yapabilirdim. Bana uzun gelen bir süre öylece yattım. Aklıma hiçbir parlak fikir gelmedi. Uyuyamayacak kadar sarsılmıştım.

Ramirez’le aramda geçenleri tekrar yaşamaktan kendimi alamıyordum. Daha önce hiçbir erkek tarafından saldırıya uğramamıştım. Yakınıma bile gelememişlerdi. Öğleden sonraki saldırı benim için aşağılayıcı ve korkutucu bir deneyimdi. Şimdi sular durulmuştu ve daha sakin duygular hakim olmaya başlıyordu. Kendimi saygısızlığa uğramış ve yaralanmış hissettim.

Durumu polise rapor etmeyi düşündüm ama hemen bundan vazgeçtim. Benim gibi kaba ve sert bir ödül avcısının Büyük Birader’e şikâyette bulunması bana hiçbir puan kazandırmayacaktı. Ranger’in bu saldırı için yardım isteyeceğini düşünemiyordum bile.

Yine de şanslıydım diye düşündüm. Bu işten ufak tefek yaralarla kurtulmuştum. Teşekkürler Morelli.

Bu son itiraf boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oldu. Çünkü Morelli tarafından kurtarılmak çok utanç verici bir şeydi. Aynı zamanda da büyük haksızlıktı. Her şey dikkate alındığında, o kadar da kötü değildim. Bu olayla ilgilenmeye başlayalı kırk sekiz saat bile olmamıştı ve aradığım adamı iki kez bulmuştum. Evet, adamı getirip teslim edememiştim, ama ne de olsa daha öğrenme aşamasındaydım. Hiç kimse mühendislik okuyan birinci sınıf öğrencisinden daha ilk yılda kusursuz bir köprü

inşa etmesini bekleyemezdi. Bana da aynı şekilde davranılmasını hak etmiştim.

Silahın faydalı olacağından şüpheliydim. Kendimi Morelli'ye ateş ederken düşünemiyordum bile. Belki ayağından vurabilirdim. Fakat küçük ve hareketli bir hedefe isabet etme şansım ne olabilirdi ki? Pek fazla değil. Açıkçası, avıma boyun eğdirmek için daha az ölümcül bir yol bulmak ihtiyacındaydım. Belki de bir savunma spreyi tarzıma daha uygundu. Yarın sabah Sunny'nin Silah Dükkânı'na gidip elimdeki imkânlara bir şeyler ekleyebilirdim. Radyonun saati 5.50'yi gösteriyordu. Donuk bir şekilde saate baktım, saatin önemini hemen fark etmedim. Birden içime bir korku yayıldı. Annem beni yine akşam yemeğine bekliyordu!

Yataktan fırladım ve telefona koştum. Telefon çalışmıyordu. Faturayı ödememiştim. Mutfak tezgâhının üstündeki anahtarları kaptım ve hızla kapıdan dışarı çıktım.

DÖRT

Kaldırıma park ettiğimde annem verandanın basamaklarında duruyordu. Ellerini sallıyor ve bağırıyordu. Motorun gürültüsünden onu duyamıyordum, ama dudaklarını okuyabiliyordum. "KAPAT ONU! KAPAT ONU!" diye haykırıyordu. "KAPAT ONU!"

"Özür dilerim," dedim. "Susturucu bozuldu."

"Bir şeyler yapmalısın. Dört blok öteden sesini duyup geldiğini anladım. Yaşlı bayan Ciak'ın çarpıntısı tutacak." Gözlerini kısarak arabaya baktı. "Bunu dekore mi ettin?"

"Stark Caddesinde oldu. Sokak serserileri." Arabanın üstündeki kelimeleri okumasına fırsat vermeden kolundan tutup onu hole doğru çektim.

"Ooo, ne güzel dizler," dedi, Büyükanne Mazur daha yakından görmek için aşağı doğru eğilip sızlayan dizlerime bakarak." Geçen hafta televizyondaki bir programda, sanırım Oprah'nın programıydı, dizleri böyle olmuş bir sürü kadın vardı. Halıdan yandıklarını söylediler. Ne demek istediklerini hâlâ anlayamadım."

"Hey Tanrım!" diye söylendi babam gazetesinin arkasında. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Hepimiz onun ne kadar kötü durumda olduğunu anlamıştık.

"Halı yanığı değil," diyerek Büyükanne Mazur'a açıklama yaptım.

''Patenlerimin üzerine düştüm." Yalanım beni fazla rahatsız etmedi. Çünkü vahim talihsizliklerle dolu bir geçmişe sahiptim.

Yemek masasına göz attım. Üzerinde dantel bir masa örtüsü vardı. Misafirler. Tabakları saydım. Beş. Gözlerimi faltaşı gibi açarak sordum. "Anne, umarım yapmamışssındır."

"Neyi yapmamışımdır?"

Kapı çaldı ve en korktuğum şey onaylanmış oldu.

Annem, “Bir misafir. Öyle büyük bir şey değil,” diyerek kapıya doğru yöneldi. ‘‘İstediğim zaman kendi evime misafir davet edebilirim herhalde, değil mi?”

“Bernie Kuntz. Holün penceresinden onun olduğunu görebiliyorum,” dedim.

Annem durdu ve ellerini beline koydu. “Evet, Bernie Kuntz ise ne olmuş yani?”

“Birincisi... o bir erkek.”

“Peki, kötü bir deneyim yaşadım. Ancak bu her şeyden vazgeçmen anlamına gelmez. Kız kardeşin Valerie’ye baksana. On iki yıldır mutlu bir evliliği var. İki tane de güzel kızı.”

“Tamam, bu kadar. Gidiyorum. Arka kapıdan çıkarım.”

“Ananaslı pasta var. Eğer şimdi gidersen ondan yiyemezsin. Ve sana bir parça ayıracağımı da sanma,” dedi annem.

Eğer sonucunun iyi olacağını düşünürse, annem hile yapmaktan hiç kaçınmaz. Beni ananaslı pastayla tuşa getireceğini biliyordu. İşin uçunda iyi bir tatlı varsa, bir Plum’ı suistimal etmek çok kolaydır.

Büyükanne Mazur Bernie’ye şöyle bir baktı.

“Sen de kimsin?”

“Adım Bernie Kuntz.”

“Ne istiyorsun?”

Hole doğru baktım. Bernie’nin topukları üzerinde rahatsız bir şekilde gidip geldiğini görebiliyordum.

“Akşam yemeğine davetliyim,” diye cevapladı Bernie.

Büyükanne Mazur verandanın kapısını hâlâ açmıyordu. Omzunun üzerinden “Helen” diye seslendi, “kapıda genç bir bey var. Yemeğe davetli olduğunu söylüyor. Bana niçin kimse bir şey söylemedi? Şu giydiğim eski elbiseye bak. Bu elbiseyle bir erkeğe hoşça vakit geçirtemem.”

Bernie’yi beş yaşından beri tanıyordum. Onunla aynı sınıftaydık. Birinci sınıftan üçüncü sınıfa kadar öğle yemeklerini birlikte yemiştik. Sonsuza dek ne zaman

tereyağlı reçelli ekmek görsem bana onu hatırlatacaktı. Liseden itibaren onunla ilgim kalmadı. Koleje gittiğini duymuştum ve ondan sonra da babasının dükkânında çeşitli aletler sattığını biliyordum. Orta boyluydu ve hiçbir zaman bebeklik tombulluğunu kaybetmemiş orta halli bir vücut yapısı vardı. Ayağına püsküllü mokasenler, bolca ve rahat bir pantolon ve spor bir ceket giymişti. Gördüğüm kadarıyla, altıncı sınıftan beri pek fazla değişmemişti. Hâlâ kesirleri toplamayı beceremeyen bir görüntüsü vardı ve fermuarındaki küçük metal halka dışarı doğru dikilmiş, pantolonunun ön kısmında küçücük bir çadır oluşturuyordu.

Masadaki yerlerimize oturduk ve iş yapar gibi yemeklerimize konsantre olduk.

Kırmızı lahana dolu salata tabağını uzatırken annem, “Bernie ev aletleri satıyor,” dedi. “Bu işten iyi para da kazanıyor. Otomobilinin markası Bonneville.”

Büyükanne mazur, “Bir Bonneville mi? Düşünsenize,” dedi.

Babam başını önüne eğmiş tavuğuyla uğraşıyordu. Metodist kökenliydi, Fruit of the Loom marka iç çamaşırları giyerdi ve Buick marka otomobili vardı. Bu konudaki sadakati taş gibi sağlamdı ve tost makinesi satan sonradan görme bir adamın Bonneville marka otomobili onu hiçbir şekilde etkileyemezdi.

Bernie bana döndü ve sordu. “E... sen neler yapıyorsun?”

Sinirli sinirli çatalımla oynamaya başladım. Günüm hiç de iyi geçmemişti ve bütün dünyaya benim kanun kaçaklarını yakalayan bir ajan olduğumu ilan etmek haddini bilmezlik gibi göründü. “Sigorta şirketinde çalışıyorum,” dedim.

“Talepleri mi ayarlıyorsun?”

“Daha ziyade toplananları.”

Büyükanne Mazur, “O bir ödül avcısı!” diye ilan ediverdi. “Tıpkı televizyondaki gibi kokuşmuş pis kaçakları izliyor. Silahı da var.” Kenara bıraktığım omuz çantama ulaşmaya çalıştı. “Çantasında bu işle ilgili ufak tefek bir sürü şey var,” derken çantamı çoktan dizine yerleştirmişti bile. Kelepçeleri, ardından da seyahatte kullandığım tamponları çıkartıp masanın üzerine koydu. Ve övünerek, “İşte tabancası da burada,” dedi. “Ne müthiş bir silah, değil mi?”

Oldukça havalı bir silah olduğunu itiraf etmeliyim. Paslanmaz çelik gövdesi ve ahşap oyma kabzası vardı. 5 atımlık, 60 model, A. 38 Özel bir Smith-Wesson’du. Kullanması da taşıması da kolay demişti Ranger. Fiyatı yarı otomatikten daha makuldü, tabii 400 dolar size makul geliyorsa.

Annem, “Aman Allah’ım!” diye feryat etti. “Onu yerine koy! Kendini öldürmeden biri silahı onun elinden alsın!”

Silindir açıktı ve içi boştu. Silahlarla pek aram yoktu ama bunun, içinde mermi olmadan patlamayacağını biliyordum. “Boş,” dedim. “İçinde mermi yok.”

Büyükanne Mazur silahı iki eliyle kavramıştı ve eli tetikteydi. Bir gözünü kapattı ve porselen dolabı hedef aldı. “Çiu, çiu, çiu, çiu.”

Babam önündeki sosla meşguldü, hiçbirimizle ilgilenmiyordu.

Annem, “Masada silah bulunmasından hiç hoşlanmam,” dedi. “Yemeğimiz de soğuyor. Eti tekrar ısıtmam gerekecek.”

Büyükanne Mazur bana dönerek, “Bu tabanca mermisiz senin hiç işine yaramaz ki,” dedi. “Silahında mermi olmadan o katilleri nasıl yakalayacaksın ?”

Bütün bu süre içinde Bernie ağzı açık bizi seyretmişti. “Katiller mi?” diye sordu.

Büyükanne Mazur, “Bizimki Joe Morelli’nin peşinde,” diye açıklama yaptı. “O gerçek bir katil ve kefalet hilebazı.

Ziggy Kulesza'yı başından vurdu," dedi. Bernie, "Ziggy Kulesza'yı tanırdım," dedi. "Ona aşağı yukarı bir yıl önce büyük ekranlı bir televizyon satmıştım. Bu tip televizyonlardan çok satmıyoruz. Oldukça pahalıdır."

"Senden başka bir şey daha satın aldı mı?" diye sordum.

"Hayır. Ama onu zaman zaman caddenin karşısında Sal'in Kasap Dükkânı'nda görürdüm. Ziggy iyi görünüyordu. Herkes gibi bir adamdı."

Büyükanne Mazur'a kimse dikkat etmemişti. O hâlâ silahla oynuyor ve ağırlığına alışmaya uğraşıyordu. Birden çantamdaki tamponların yanında bir kutu mermi olduğunu hatırladım. Bir an aklımdan korkunç bir düşünce geçti.

"Büyükanne, sakın silahı doldurmaya kalkma, doldurmadın değil mi?" dedim.

"Şey, elbette doldurdum," dedi. "Tıpkı televizyonda seyrettiğim gibi bir deliği de boş bıraktım. Böylece hiçbir şeyi kazara vurmamış olursun."

Hareketinin ne kadar emniyetli olduğunu göstermek için tabancayı yukarıya doğru kaldırdı. Şiddetli bir patlama sesi duyuldu, silahın namlusunda bir flaş çaktı ve tabaktaki tavuk havaya fırladı. Annem, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Oturduğu sandalyeyi yumruklayarak çığlıklar atıyordu.

Büyükannem, "Dan, dan," dedi. "Bir de yanlış deliği boş bıraktığımı düşünün." Öne eğildi ve yaptığı işi incelemeye başladı. "Tabancayla yaptığım ilk atış için hiç de fena sayılmaz. Bu enayiyi tam da yerinden vurmuşum."

Babamın parmaklarının eklemleri, çatalını sıkmaktan bembeyaz kesilmişti, ancak yüzü kızılcık kırmızısıydı.

Masanın etrafından hızla dolaşıp Büyükanne Mazur'un elinden silahı aldım. Mermileri boşalttım ve masanın üstüne çıkarttıklarım döke saça tekrar çantama koydum.

"Şu kırılan tabağa bak," dedi annem." Yemek takımının bir parçasıydı. Ben şimdi onu nereden bulup da yerine koyacağım?" Tabağı kaldırdı ve hepimiz sessizce merminin masa örtüsünde açtığı düzgün deliğe ve maun masaya saplanmış mermiye baktık.

İlk konuşan Büyükanne Mazur oldu. “Bu atış iştahımı açtı,” dedi. “Birisi bana patates tabağını versin.”

Bütün bu olanlara rağmen Bernie Kuntz geceyi gayet iyi idare etti. Büyükanne Mazur tavuğun özel parçalarına nişan alırken pantolonunu ıslatmamıştı. Annemin korkunç Brüksel lahanası güvecinden tam iki porsiyon yemeye katlanabilmişti. Ailemin yenilir yutulur yanı olmamasına rağmen ve gelecekte çarşafları birlikte katlamanın da kaderimiz olmadığı açıkça belli olduğu halde bana oldukça iyi davranmıştı. Cana yakın tavırlarının amacı çok açıktı. Elektrikli aletleri eksik olan bir kadındım. Aşk birkaç akşam saatinin güzel geçmesini sağlayabilir, ama alınacak satış üzerinden komisyonlar insana Hawaii’de bir tatil sağlardı.

Bizimki ideal bir eşleşmeydi. O satmak istiyordu; ben de almak istiyordum ve onun yüzde onluk indirimini kabul etmekten memnundum. Ve gece boyunca onunla birlikte oturmanın bir karşılığı olarak da Ziggy Kulesza konusunda bir şeyler öğrendim. Ziggy etini Sal Bocha’dan alıyordu. Sal, kemiksiz et dilimlemekten çok yarışlarda bahislerin kayıtlarını tutmasıyla tanınıyordu.

Bu bilgiyi ilerde lazım olabilir düşüncesiyle zihnimin bir tarafına yerleştirdim. Şimdilik önemli bir şeymiş gibi görünmüyordu, ama kim bilir, belki bir gün işime yarayabilirdi.

Masamda buzlu çayım ve Morelli’nin dosyasıyla birlikte oturuyor ve bir hareket planı hazırlamaya çalışıyordum. Rex için bir çanak dolusu mısır patlatmıştım. Çanak benim masamdaydı Rex de çanağın içinde. Ağzına doldurduğu mısırlardan yanakları şişmiş, gözleri parlıyordu ve sakallarına mısır patlağı bulaşmıştı.

“E... Rex,” dedim, “ne dersin? Sence Morelli’yi yakalayabilecek miyim?”

Birisi hafifçe ön kapıyı tıkırdattı, hem ben hem de Rex sessizce durup kulaklarımızı diktik. Kimseyi beklemiyordum. Komşularımın çoğu yaşlı insanlardı. Kimseyle komşuluğum yoktu. Akşamın dokuz

buçuğunda kapımı çalabilecek kimseyi hayal edemiyordum. Belki de üçüncü katta oturan Bayan Becker'dı bu. Bazen nerede oturduğunu unuttuğu oluyordu.

Kapı vurulmaya devam ediyordu. Rex'le ben kafamızı telaşla kapıya çevirdik. Bu ağır metal bir yangın kapısıydı; üstünde bir emniyet gözü, kullanılmayan bir sürgüsü ve kalın bir zincir vardı. Hava güzel olduğu zaman, bütün gün ve gece boyunca pencerelerimi açık bırakıyordum ama kapım her zaman kilitliydi. Ön kapımdan Hannibal ile filleri bile giremezdi, ama yangın merdivenine yakın olan pencerelerim tırmanabilen her aptala açıktı.

Rex'in dışarı çıkıp her şeyi incelemesini önlemek için tavamın üstündeki yuvarlak kızartma telini kasenin üstüne koydum. Tıklama durduğunda elim kapı kolundaydı. Kapı gözünden baktığımda karanlıktan bir şey göremedim. Birisi elini gözün üstüne koymuştu. Bu iyiye işaret değildi. "Kim var orada?" dedim.

Kapının arkasından gelen fısıltılı bir kahkahaydı. Geri sıçradım. Kahkahanın arkasından sadece tek kelime duyuldu. "Stephanie."

Duyduğum ses beni yanıltmıyordu. Melodik ve alaycıydı. Bu Ramirez'di.

"Seninle oynamaya geldim, Stephanie," diye şarkı söylemeye başladı. "Oyuna hazır mısın?"

Dizlerimin gevşediğini ve mantıksız bir korkunun göğsümü şişirdiğini hissettim. "Defol yoksa polis çağıracağım."

"Her kimi istiyorsan çağırabilirsin, pis kaltak. Telefonun yok. Biliyorum, çünkü evini birkaç kez aradım."

Ailem benim bağımsızlığa neden ihtiyaç duyduğumu hiçbir zaman anlayamamıştı. Korku dolu ve yalnız bir hayat yaşadığıma inanmışlardı ve konuşmalarım hiçbir zaman onları ikna etmemişti. Gerçekte, pek de korktuğum olmamıştı. Sadece bazen çok bacaklı büyük böceklerden korkardım. Bana göre en iyi örümcek ölü örümcekti. Eğer bir erkeğe tahtakurusunu ezdirtemezsem, kadın haklarının

beş kuruşluk değeri bile yoktu. Dazlakların kapımı tekmelemeleri veya penceremden içeri girmeleri de beni pek telaşlandırmazdı. Bir kere o tipler tren yoluna yakın mahalleleri tercih ederler. İnsanlara saldıranlarla araba hırsızları buralarda pek görülmüyor ve ayrıca o olaylar genellikle ölümle sonuçlanmıyor.

Bugüne kadar, sık olmasa da, korkuyu en çok yaşadığım zamanlar, hayaletlerin, şeytan adamların, vampir yarasaların beni ele geçirdiklerini zannederek dehşetle uyandığım gece yarılarıydı. Beni çıldırma noktasına getiren hayal gücümle, yatakta neredeyse nefes almadan havaya yükselmeyi bekleyerek yatardım. İtiraf etmeliyim ki, tek başına yatarak bunu beklemek pek de huzur verici bir şey değildi. Böyle bir hayaletin saldırısı sırasında yanında Bill Murray[2] dışında bir ölümlünün olmasının ne yararı vardır ki zaten? Allah'tan, hiçbir zaman kafam ekseni etrafında döndürülmedi, ışınlanmadım veya Elvis tarafından ziyaret edilmedim. Vücudumu tamamen terk edecek noktaya geldiğim tek deneyimi, on dört yıl önce pasta dolabının arkasında Joe Morelli'nin dudaklarını dudaklarıma bastırdığı an yaşamıştım.

Ramirez'in sesi kapıdan içeri süzüldü. “Bir kadınla işimin yarım kalmasından hiç hoşlanmam, Stephanie Plum. Hele bir kadının şampiyondan kaçmasını hiç hazmedemem.”

Kapı kolunu denedi ve bağırsaklarımı harekete geçirecek kadar kısa bir süre için yüreğim ağzıma geldi. Kapı zorlandı. Nabzım insanın kalbi bir kalp krizinden az önce ne kadar atarsa o kadar yükselmişti.

Derin bir nefes aldım ve en iyi hareketin onu duymazdan gelmek olacağına karar verdim. Bağırmak istemedim. Durumu olduğundan da kötü hale getirmemeliydim. Oturma odamın pencerelerini kapatıp kilitledim, perdeleri de sıkıca çektim. Yatak odama koştum ve yangın çıkışından yardım isteyip istememekte tereddüde düştüm. Birden

kendimi aptal gibi hissettim. Olayı kabul etmekten çok tehdide ağırlık veriyordum. Bu pek de büyük bir konu değil dedim kendi kendime. Endişelenecek hiçbir şey yok. Gözlerimi açtım. Korkacak bir şey yok...sadece yüz on kiloluk kanun tanımaz bir deli, kapımın arkasında beni ismimle çağırıyor o kadar.

İsterik bir ağlama sesini bastırmak için bir elimi ağzıma kapadım. Paniklememek için kendi kendime telkinde bulundum.

Biraz sonra komşularım müdahale edecekler ve Ramirez de gitmek zorunda kalacaktı.

Çantamdan silahımı çıkarttım ve yoklamak için tekrar kapıya gittim. Kapı gözünden dışarısı gözüküyordu ve hol boş gibiydi. Kulağımı kapıya yasladım ve dinledim. Bir şey duyulmuyordu. Sürgüyü çektim, kapının büyük zincirini sıkıca taktım, kapıyı araladım ve tabancamı hazır hale getirdim. Görünürde Ramirez yoktu. Zinciri çıkarttım ve hole doğru bir göz attım. Etraf çok sakindi. Kesinlikle gitmişti.

Gözüm kapımın önündeki kaygan bir maddeye ilişti. Jöle olmadığı belliydi. Kusacak gibi oldum, kapıyı kapattım, kilitledim ve zincirledim. Çok güzel. İşe girdiğimin ikinci gününde, dünya çapında bir kafadan çatlak, kapımın önünde mastürbasyon yapmıştı.

E. E. Martin'de çalışırken buna benzer şeyler hiç başıma gelmemişti. Bir defasında bir sokak serserisi ayağıma işemişti ve zaman zaman da tren istasyonunda karşılaştığım bir adam pantolonunu aşağı indirirdi. Ama bunlar Newark'ta çalışırken insanın başına gelebilecek türden şeylerdi. Bunları özellikle bana yapılıyormuş gibi kabul etmemeyi öğrenmiştim. Ramirez'le olan mesele ise tümüyle farklı bir şeydi ve çok ürkütücüydü.

Üst katımdaki pencere açılıp kapandığında havladım. Kendi kendime Bayan Delgado kedisini gece için dışarıya bırakıyor herhalde diye düşündüm. Toparlan. Zihnimi Ramirez'den temizlemem gerekiyordu, bu nedenle rehin

olarak verebileceğim şeyleri aramaya başladım. Fazla bir şey kalmamıştı. Bir Walkman, bir ütü, düğünümden kalan inci küpeler, tavuk şeklinde bir mutfak saati, Ansel Adams'ın çerçeveli bir posteri ve iki adet masa lambası. İnşallah telefon faturamı ödeyebilecek kadar bir şeyler bulurdum da kesilen telefonum bağlanırdı. Dairemde aynı şekilde tekrar tuzağa düşmek ve yardım isteyemeyecek bir durumda olmak istemiyordum.

Rex'i kafesine yerleştirdim, dişimi fırçaladım, geceliğimi giydim ve apartmanda herkesin ışıkları sönerken yatağıma kıvrıldım.

Ertesi sabah uyandığımda ilk yaptığım şey emniyet deliğinden bakmak oldu. Her zamankinden değişik hiçbir şey dikkatimi çekmedi, ben de hemen duş yapıp giyindim. Rex gece boyunca tekerleğinin üzerinde koşmaktan bitap düşüp konserve kutusunda derin bir uykuya dalmıştı. Suyunu tazeleyip kabına mamasını koydum. Bir bardak kahve ne kadar da iyi gelecekti. Ama ne yazık ki, evde kahve kalmamıştı.

Oturma odamın penceresinden dışarıya otoparka bakarak — Ramirez'in arabasını aradım. Sonra da kapıya giderek gözden dışarıyı iki kez daha kontrol ettim. Sürgüyü çektim, zinciri yerinden kıpırdatmadan kapıyı araladım. Aradan burnumu uzatıp havayı kokladım. Boksörün kokusunu almadım, bu nedenle de kapıyı kapattım, zinciri çıkarttım ve tekrar kapıyı açtım. Silahım elimde etrafa baktım. Görünürde kimse yoktu. Kapıyı kilitledim ve yavaşça ve ses çıkarmamaya çalışarak hole doğru ilerledim. Birden asansör durdu, kapısı açıldı ve ben neredeyse Bayan Moyer'i vurmak üzereydim. Bayan Moyer'den özür diledikten sonra tabancamın oyuncak olduğunu anlatmaya çalıştım ve hızla merdivenlerden inerek kendimi ağır bir yük gibi arabaya attım.

Emilio rehinci dükkânım açana kadar, vücudumda bir damla kafein kalmamıştı. Küpeler için sıkı pazarlık yaptım,

ama sonunda dolandırıldığımı biliyordum. Fazla da aldırdığım yoktu. Elime ihtiyaç duyduğum kadar para geçmişti. Küçük, önemsiz bir silah alabilecek, telefon borcumu ödeyebilecek ve geriye kalan bozukluklarla da meyveli pasta alıp büyük bir fincan kahve içebilecektim.

Kahvaltımı edebilmek için kendime beş dakika ayırdım ve doğru telefon paramı yatırmaya koştum. Bir trafik ışığında durmak zorunda kalınca bir karavandaki iki herif tarafından yuhalandım. Yaptıkları el hareketlerinden arabamın boyasını beğendiklerini anladım, ama motorun gürültüsünden ne dediklerini duyamadım.

Böyle ufak tefek nimetlerin için sana şükürler olsun Tanrım.

Birden etrafımda bir sis tabakasının yükseldiğini hissettim ve duman içinde kaldığımı fark ettim. Bu, soğuk bir günde egzozdan çıkan gazın yoğunlaşması sonucunda meydana gelen zararsız bir buharlaşma değil, kalın ve siyah bir duman tabakasıydı ve egzoz borusu olmadığı için de karnımın alt kısmından yukarıya doğru yayılıyordu. Göstergelerin çalışacağını umarak kontrol paneline bir yumruk attım ve sonuçta kırmızı yağ lambası yanıp sönmeye başladı. Arabayı zorla köşedeki benzin istasyonuna kadar sürükledim. Bir teneke motor yağını aldım, boşalttım, yağ çubuğunu kontrol ettim. Yağ hâlâ normal seviyesine çıkmamıştı. Ben de ikinci teneke yağı ilave ettim.

İkinci durak telefon şirketiydi. Buradaki işlemler Amerika Birleşik Devletleri için yeşil kart almaktan azıcık daha kolaydı. En sonunda, kör ve bunak büyükannemin geçirdiği kalp krizlerinden sonra benimle oturduğunu ve bir telefonun hayat memat meselesi olduğunu anlatmaya çalıştım. Benimle ilgilenen kadının bana inandığını sanmıyorum, ama hiç olmazsa birkaç eğlenceli nokta yakalamış ve günün ilerleyen saatlerinden birinde telefonumun açılacağına dair söz almıştım. İyi bir iş

başarmıştım. Eğer Ramirez geri gelecek olursa, polise telefon edebilecektim. Bundan başka kendime bir de savunma spreyi almayı planlıyordum. Tabanca konusunda pek başarılı değildim, fakat aerosol kutularla aram iyiydi.

Silah satılan dükkâna vardığımda, yağ lambası tekrar yanıp sönmeye başladı. Duman çıktığını görmediğim için göstergenin bozuk olduğuna karar verdim. Çok da fazla umurumda değildi, çünkü yağa daha fazla para dökmek istemiyordum. Bu araba sadece ne isteniyorsa onu yapacaktı. Bu işten 10.000 dolarımı aldığım gün, istediği kadar yağ doldurduktan sonra arabayı köprüden aşağıya yuvarlayacaktım.

Silah satıcılarını hep iri yarı ve güçlü kuvvetli olarak hayal ederdim ve bana göre hepsi motosiklet firmalarının reklamlarını taşıyan beysbol şapkaları takarlardı. Hayalimde hepsinin Bubba ve Billy Bob benzeri isimleri olurdu. Ama bu silah dükkânı Sunny isimli bir kadın tarafından işletiliyordu. Kırk yaşlarında kadardı ve teni iyi bir puronun dokusuyla rengini taşıyordu. Kanarya sarısına boyanmış kıvırcık saçları vardı ve sesinden günde iki paket sigara içtiği anlaşılıyordu. Kulaklarına elmas taklidi küpeler takmış, sımsıkı bir blucin giymiş ve tırnaklarının üzerine küçük erik ağacı resimleri yapmıştı.

Tırnaklarını kastederek, “Güzel olmuş,” dedim.

“Hair Palace’taki Maura yapıyor bunları. Tırnaklarla harikalar yaratıyor. Çok becerikli, sana öyle bir ağda yapar ki bilardo topu gibi pırıl pırıl olursun.”

“Hatırlamaya çalışırım.”

“Sadece Maura’yı iste. Ona seni Sunny’nin yolladığını söyle. Sana bugün nasıl yardımcı olabilirim? Mermilerin mi bitti yoksa?”

“Savunma spreyine ihtiyacım var.”

“Ne tür savunma spreyi kullanıyorsun?”

“Birden fazla çeşidi mi var?”

“Tabii var. Bizde set halinde savunma spreyleri bulunur.” Yanındaki dolaba uzandı ve gelişi güzel sarılmış bir sürü paket çıkarttı. “Bu orijinal bir Mace -göz yaşartıcı bomba imalinde kullanılan kimyasal bir sıvı. Sonra bir de Peppergard -biber tozu-var ki, çevreyi koruduğu için, birçok polis departmanı tarafından oldukça güvenli bir alternatif olarak kullanılıyor. Sonuncusu da Sure Guard - Kesin Koruyucu. Bu gerçekten kimyasal bir madde. Bu yüz elli kiloluk bir adamı altı saniyede yere devirebilir. Sinir uçlarını etkiliyor. Bu madde eğer tenine değerse orayı hemen buz gibi yapıyor. İçkili olman veya uyuşturucu kullanman hiç önemli değil. Bir spreyle her şey bitiyor.”

“Tehlikeli gibi görünüyor.”

“Emin olabilirsin.”

“Peki, öldürücü etkisi var mı? Kalıcı bir hasara neden oluyor mu?”

“Kurbanına verdiği tek hasar, olduğu yere nasıl yığıldığını hatırladıkça hissedeceği rezil olma duygusu. Tabii önce bir uyuşukluk hissediyor, o geçince de genellikle şiddetli kusma ve dayanılmaz bir baş ağrısı yapıyor.”

“Bilemiyorum. Ya yanlışlıkla spreyi kendime sıkarsam ne olacak?”

Yüzünü ekşitti. “Tatlım, spreyi kendine sıkmaktan kaçınmalısın.”

“Oldukça karışık.”

“Hiç de karışık değil. Sadece parmağını butonun üstüne koyacaksın. O kadar. Tanrı aşkına, sen artık bir profesyonelsin.” Elimi okşadı. “Sure Guard’ı al sen. Böylece hiç hata yapmamış olursun.”

Kendimi bir profesyonel gibi değil sadece bir ahmak gibi hissediyordum. Yabancı hükümetleri kimyasal silahlar kullandıkları için çok eleştirmiştim. Ve şimdi kalkmış bütün tüylerini ağdayla aldıran bir kadından sinir gazı satın alıyordum.

Sunny, “Sure Guard çeşitli büyüklüklerde geliyor,” dedi. “Ben on yedi gramlık anahtar-zincir modelini kullanıyorum. Paslanmaz çelikten hemen harekete geçen bir spirali var. Ayrıca çok şık bir deri kabın içinde. Üç dekoratif renkten birini seçiyorsun.”

“Hem de üç renk.”

“Bir denemelisin,” dedi Sunny. “Nasıl kullanacağını öğrenmen gerekiyor.”

Dışarı çıktım, kolumu iyice öne doğru uzatıp spreyi sıktım. Hafif bir rüzgâr esti, ben hemen içeriye koştum ve kapıyı hızla kapattım.

“Bu sinsi bir rüzgâr olabilir,” dedi Sunny. “Belki arkadan çıksan daha iyi olur. Silahların olduğu yerden çıkabilirsin.”

Dediği gibi yaptım ve sokağa çıktığımda arabama kadar koştum. Etrafta sinirlerimi etkileyecek Safe Guard damlaları olmasından korkarak kendimi içeri attım. Hızla kontak anahtarını çevirirken paniklememek için çok çaba sarf ettim, çünkü dizleri arasında, iki buçuk santimetre kareye altmış kilo basınç yapan ve sinirleri etkileyen bir bomba olarak algıladığım, göz yaşartıcı gaz gerçeği vardı. Motor çalıştı ama yağ göstergesi tekrar yanmaya başladı - hem de çok kırmızı ve biraz da kendini kaybetmişçesine. Allah kahretsin. Bir sayı tut, dedim kendi kendime. Çözülmesi gereken problemler listesinde, yağ meselesi ilk onda bile değildi.

Trafiğe çıktım ve duman olup olmadığını görmemek için dikiz aynasını kontrol etmedim. Carmen, Stark Caddesinin birkaç blok doğusunda oturuyordu. Öyle harika bir mahalle değildi ama çok kötü olduğu da söylenemezdi. Oturduğu bina sarı tuğladan yapılmıştı. İyice temizlenirse, daha da iyi bir görünüme kavuşabilirdi.

Apartman dört katlıydı. Asansörü yoktu. Giriş katındaki sahanlık küçük çini parçalarıyla kaplıydı. Carmen’in dairesi ikinci kattaydı. Kapısına vardığımda ter içindeydim. Kapıda küçük bir asma kilit asılıydı. İkinci katta iki daire daha vardı. İkisinin de kapısını çaldım, ama ilk daireden kimse

çıkmadı. İkincisinde ise kapıyı kırklarının sonunda ya da ellilerinin başındaki, İspanyol asıllı Bayan Santiago açtı. Kalçasına bir bebek oturtmuştu. Saçlarını, yuvarlak yüzünü ortaya çıkaracak şekilde arkaya toplamıştı. Üzerinde mavi renkte, pamuklu bir ev elbisesi, ayağında bezden yapılmış yatak odası terlikleri vardı. Karanlık dairenin iç kısmından televizyon gürültüsü duyuluyordu. Televizyonun karşısında siluet halindeki iki küçük kafayı seçebiliyordum. Kendimi tanıttım ve kartımı verdim.

“Size daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum,” dedi Bayan Santiago. “Bu Carmen burada kısa bir süre kaldı. Kimse onu tanımazdı. Sakin, içine kapanık bir kızdı.”

“Cinayetten sonra onu hiç gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Nerede olabileceği konusunda bilginiz var mı? Arkadaşları? Akrabaları?”

“Onu hiç tanımazdım. Kimse de tanımazdı. Bana bir barda çalıştığını söylemişlerdi... Stark Caddesinde Step in denen yerde. Belki orada birileri onu tanıyordun”

“Cinayet gecesi evde miydiniz?”

“Evet. Çok geç bir saatti. Carmen’in televizyonunun sesi, gerçekten, sonuna kadar açıktı. Bu kadar açtığına hiç tanık olmamıştım. Sonra birisinin Carmen’in kapısını yumrukladığını duydum. Bir erkekti. Arkasını dönünce polis olduğunu gördüm. Sanırım o kadar yumruklamasının sebebi, televizyonun sesinden kimsenin onu duymamasıydı. Sonra silah sesi duyuldu. İşte ben tam bu sırada polise telefon ettim. Tekrar ön kapıya döndüğümde, holde büyük bir karışıklık yaşanıyordu. Ne olduğunu anlamak için dışarıya baktım.”

“Ve?”

“Ve John Kuzack oradaydı ve binadan başkaları da gelmişti. Biz burada birbirimizle ilgileniriz. Başkaları gibi olanları duymazdan gelen insanlar değiliz. Bu yüzden burada uyuşturucu yoktur. Böyle olaylar da yaşamayız. Dışarı baktığımda John polisin üstüne çıkmıştı. John’un

adamın polis olduğundan haberi yoktu. John, Carmen'in kapısında birinin vurulup öldüğünü görmüştü; diğer adam da silahlıydı. Böylece John da bu işin içine karışmış oldu."

"Sonra ne oldu?"

"Oldukça karışık bir şey bu. Holde o kadar çok insan vardı ki."

"Carmen de orada mıydı?"

"Onu görmedim. O kadar çok insan vardı ki. Herkes ne olduğunu öğrenmek istiyordu, bilirsiniz. İnsanlar ölüye yardım etmeye uğraşıyorlardı, ama artık faydası yoktu. O çoktan ölmüştü."

"Diyelim ki Carmen'in dairesinde iki adam vardı. İkinciyi görebildin mi?"

"Sanırım evet. Hiç tanımadığım biriydi. Önceden hiç görmemiştim. Sıska, koyu renk saçlı, otuz yaşlarında, komik suratlı biri. Sanki yüzüne kızartma tavasıyla vurulmuştu. Gerçekten dümdüz bir burnu vardı. Dikkatimi çeken de bu oldu zaten."

"Ona ne oldu?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem. Herhalde oradan çıktı gitti. Tıpkı Carmen gibi."

"Belki de John Kuzack ile konuşsam daha iyi olacak."

"4B de oturuyor. Herhalde evdedir. Şimdi tam iki işinin arasında boş kaldığı zaman."

Kendisine teşekkür ettim ve merdivenlerden iki kat yukarıya doğru tırmanmaya başladım. Bu arada da Morelli'yi zararsız hale getirmek isteyecek ve buna gücü yetebilecek kişinin ne tür bir insan olabileceğini düşünüyordum. 4B'nin kapısını çaldım ve bekledim. Tekrar çaldım, hem de elimin eklemlerini çürütecek kadar sert bir şekilde. Kapı sonuna kadar açıldı ve benim "ne tür bir insan" soruma yanıt geldi. John Kuzack iki metre on santim boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında, kırlaşmaya yüz tutmuş saçlarını at kuyruğu yapmış, alnının tam ortasında dövmesi

olan bir tipti. Bir elinde TV Rehberi, diğerinde de bir kutu bira vardı. Dairesinden hafif bir esrar kokusu yayılıyordu. Eski bir Vietnam askeri, diye düşündüm. Havacı.

“John Kuzack?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Joe Morelli’nin izini sürüyorum. Bana Carmen Sanchez’le ilgili bir şeyler anlatabileceğinizi ümit ediyorum.”

“Polis misiniz?”

“Vincent Plum adına çalışıyorum. Morelli onun kefalet listesinde.”

“Carmen Sanchez’i pek tanımam,” dedi. “Etrafta görmüşlüğüm var. Sadece birkaç kez selamlaştık. Hoş biri gibi görünüyordu. Silah sesini duyduğum sırada merdivenlerden yukarıya doğru çıkıyordum.”

“İkinci katta oturan Bayan Santiago silahlı adamı kontrolünüz altına aldığınızı söylüyor.”

“Evet, ama onun polis olduğunu bilmiyordum. Bütün bildiğim birisini vurduğu ve halen de silahlı olduğuydu. Hole bir sürü insan doluşmuştu ve herkese uzaklaşmalarını söylüyordu. Kötü bir durum olduğunu kavradım ve elimdeki altılı bira paketiyle işini bitirdim. Zararsız hale geldi.”

Altılıyla işini bitirmek? Neredeyse kahkahayla güldüm. Polis raporunda Morelli’ye ucu küt bir aletle vurulduğu yazılıydı. Altılı bira paketinden hiç söz edilmiyordu.

“Çok yürekliymişsiniz.”

Gülümsedi. “Bunun cesaretle bir ilgisi yoktu. Kanıma dokunmuştu.”

“Carmen’e ne olduğundan haberiniz var mı?”

“Hayır. Sanırım kavga sırasında ortadan kayboldu.”

“O zamandan beri de ona rastlamadınız, değil mi?”

“Hayır.”

“Ya kayıplara karışan görgü tanığı? Bayan Santiago düz burunlu bir adam olduğunu söyledi...”

“Ben de böyle birini gördüğümü hatırlıyorum, ancak hepsi bu kadar.”

“Onu tekrar görseniz tanıyabilir misiniz?”

“Belki.”

“Binada bu kayıp adamla ilgili daha fazla bilgisi olan kimse var mıdır sizce?”

“Herifi iyice gören öteki kişi de Edleman’dı.”

“Edleman burada kiracı mı?”

“Öyleydi. Geçen hafta bir araba çarptı. Tam binanın önünde. Çarptı ve kaçtı.”

Midemde bir heyecan hissettim. “Edleman’ın ölümünün Kuletza cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Bunu bilmenin hiçbir yolu yok.”

Kuzack’a teşekkür ettim ve hafif duman altı olmuş bir halde yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladım. Neredeyse öğlen olmuştu ve hava giderek ısınıyordu. Bu sabah tayyörümü ve topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Bu kılıkla daha saygın ve güven verici olduğumu sanıyordum. Carmen’in binasının önüne park ettiğinde biraz da arabamın çalınmasını arzu ederek, camlarını açık bırakmıştım. Arabamı kimse çalmamıştı, onun için ben de direksiyona geçip annemin davetinde yürüttüğüm incirleri bitirmeye çalıştım. Carmen’in komşularından pek bir şey öğrenememiştim ama bu sefer hiç olmazsa saldırıya uğramamış veya merdivenlerden yuvarlanmamıştım. Listemde bundan sonra gideceğim yer olarak Morelli’nin dairesi yazılıydı.

BEŞ

Ranger'ı aradım ve yardım istedim, çünkü kendi başıma iş yapma konusunda henüz acemiydim. Park yerine geldiğimde, Ranger beni bekliyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Kolsuz siyah bir tişörtün altına, asker tipi kalın siyah bir pantolon giymişti. Üstünde Mars'a ulaşacak kadar çok anten bulunan, siyah, gıcır gıcır bir Mercedes'e yaslanmıştı. Egzozumun arabayı kirletmemesi için, park ederken arada birkaç otomobillik yer bıraktım.

"Senin araban mı?" diye sordum. Sanki bir başkası da bu arabaya ait olabilirmiş gibi.

"Hayat bana çok iyi davrandı," dedi. Gözleri benim Nova'ma kayınca, "Boyası çok güzel olmuş," diye ekledi. "Stark Caddesi'ne hiç gittin mi?"

"Evet, orada radyomu çaldılar."

"Hah, hah, hah. Zor durumdaki insanlara katkıda bulunman çok hoş."

"Arabamı tümüyle verip katkıda bulunmak istiyorum, ama isteyen yok."

"Züppelerin çılgın olması aptal oldukları anlamına gelmez." Başını Morelli'nin apartmanına doğru salladı. "Evde kimse varmış gibi görünmüyor, bu nedenle de rehbersiz yapacağımız gezimize başlayalım istersen."

"Bu yasa dışı olmaz mı?"

"Tabii ki hayır. Yasa bizden yana, bebek. Kaçakların peşinde olanların her şeyi yapması serbesttir. Arama belgemizin olması bile gerekmez." Siyah naylon fileden kemeri beline taktı ve 9mm.lik Glock marka silahını da içine koydu.

Kelepçeleri de belindeki kemere taktı ve onunla kafede ilk karşılaştığım gün üzerinde olan bol siyah ceketini giydi. "Morelli'nin orada olacağını hiç sanmıyorum," dedi, "ama yine de bilemezsin. Her zaman hazırlıklı olmak gerekir."

Benim de aynı önlemleri almam gerekiyordu sanırım, ama kendimi belimdeki kemerden sarkan böyle bir tabancayla hayal bile edemiyordum. Zaten bu da boşu boşuna yapılmış bir hareket olacaktı, çünkü Morelli onu vuracak kadar gözü pek olmadığımı biliyordu.

Ranger ile yürüyerek otoparktan karşıya geçtik ve Morelli'nin apartmana doğru yöneldik. Ranger kapıyı çaldı ve biraz bekledi. "Kimse yok mu?" diye seslendi. Cevap gelmedi.

"Şimdi ne olacak?" dedim. "Kapıyı kırıp içeriye mi gireceksin?"

"Olmaz. O maço işi, bunu yaparken insan ayağını kırabilir."

"O zaman kilidi çıkartacaksın, herhalde? Kredi kartını mı kullanacaksın?"

Ranger kafasını salladı. "Çok fazla televizyon seyretmişsin." Cebinden bir anahtar çıkartıp kilide soktu. "Seni beklerken polis şefinden bir anahtar aldım."

Morelli'nin dairesi bir oturma odası, yemek bölümü, mutfak, banyo ve yatak odasından ibaretti. Oldukça temizdi ve az eşyayla döşenmişti. İçerde kare şeklinde, küçük, meşe bir masa, dört tane arkası deri iskemle, rahat pufuduk bir kanepe, kahve masası ve bir sandalye vardı. Ayrıca oturma odasında pahalı bir müzik sistemiyle yatak odasında küçük bir televizyon bulunuyordu.

Ranger ve ben mutfakta araştırma yaparken, adres defterini aradık, tost makinesinin önündeki, gelişi güzel bırakılmış faturaları gözden geçirdik.

Morelli'yi bu dairede, anahtarlarım mutfak tezgâhının üstüne atarken, ayakkabılarını çıkartıp fırlatırken ve gelen mektupları okurken hayal etmek çok kolaydı.

Büyük bir ihtimalle, Morelli'nin bir daha asla bu basit şeyleri yapma özgürlüğünün kalmayacağını birden idrak edince, vücuduma bir vicdan azabı dalgası yayıldı. Bir adam öldürmüştü ve bunu yaptığı anda kendi hayatını da söndürmüştü. Bu öylesine berbat bir kayıptı ki. Böyle bir

aptallığı nasıl yapmıştı? Nasıl olmuştu da burnunu böylesine pis bir işe sokmuştu? Bu tür şeyler insanların başına nasıl gelebiliyordu?

Ranger, "Burada hiçbir şey yok," dedi. Sonra Morelli'nin telesekreterinin düğmesine bastı. "Merhaba, ateşli adam," diyen bir kadın sesi duyuldu. "Ben Carlene. Beni ara." Biiip.

"Joseph Anthony Morelli, annen arıyor. Orada mısın? Alo? Alo?" Biip.

Ranger makinenin arkasını çevirdi ve güvenlik kodu ile özel mesaj kodunu not etti. "Bu numaraları kaydet. Bunlarla dışardaki bir telefonla onun mesajlarını dinleyebilirsin. Belki bir şeyler yakalayabilirsin."

Yatak odasına geçtik. Çekmecelerini didik didik aradık. Sayfa sayfa kitaplarını karıştırdık, dergilerini inceledik. Fotoğraflarına baktık. Bunlar aile fotoğraflarıydı. Önemli hiçbir şey yoktu. Carmen'in resimlerine rastlamadık. Çekmecelerinin büyük bir kısmı boşaltılmıştı. Bütün çoraplarını ve iç çamaşırlarını almıştı. Çok kötü. Çamaşırlarını görmek için bir süre beklemem gerekecekti demek ki.

Sonunda tekrar mutfağa geldik.

"Burası çok temiz," dedi Ranger. "Burada seni ilgilendirecek pek bir şey bulacağını sanmam. Geri geleceğinden kuşkum var. Bana kalırsa ihtiyacı olan her şeyi yanına almış." Mutfak duvarına asılı bir sürü anahtarı yerinden alıp avucuma bıraktı. "Bunları al. Tekrar içeriye girmek istersen apartman görevlisini rahatsız etmene gerek kalmaz."

Morelli'nin dairesini kilitledik ve yöneticinin anahtarını kapısındaki delikten içeriye kaydırdık. Ranger Mercedes'ine bindi, aynalı gözlüklerini taktı, arabanın güneşliğini açtı, teybe alçak perdeden ağır bir müzik kaseti koydu ve Batman gibi otoparktan çıktı gitti.

Ben içimi çekip Nova'ma baktım. Kaldırıma yağ sızdırıyordu. İki park yeri ötede Morelli'nin kırmızı ve altın

rengi, yepyeni Cherokee cipi güneşte parıltılar saçarak duruyordu. Parmaklarımda Morelli'nin anahtarlarının ağırlığını hissediyordum. Bir ev, iki de araç anahtarı. Daha yakından bakmamın bir sakıncası olmadığını düşünerek, Cherokee'nin kapısını açtım ve içeriye süzüldüm. Araba hâlâ yeni kokuyordu. Ön panelde bir zerre toz yoktu, halılar süpürülmüştü ve üzerlerinde tek leke görünüyordu. Kırmızı döşeme pürüzsüz ve kusursuzdu. Cipin beş vitesi, dört çeker sistemi ve insanı gururlandıracak bir beygir gücü vardı. Araç, havalandırma sistemi, Alpine radyo-teyp çaları, cep telefonu, iki kanallı polis radyosu ve bir de CB tarama cihazı ile donatılmıştı. Muhteşem bir şeydi ve Morelli'ye aitti. Bir kanun kaçağının böylesine şahane bir arabası varken, benimkinin boktan bir Nova olması hiç de adil değildi.

Arabayı açtığıma göre, çalıştırmalıydım da. Bir arabanın motorunun uzun süre çalışmaması, araba için hiç iyi değildir. Bunu herkes bilir. Derin bir nefes aldım ve dikkatli bir manevra ile direksiyona geçtim. Koltukla dikiz aynasını kendime göre ayarladım. Ellerimi direksiyonun üstünde tutarak onu hissetmeye çalıştım. Kendi kendime, eğer böyle bir arabam olsaydı Morelli'yi mutlaka yakalardım diye söylendim. Zekiydim. Tuttuğunu koparan biriydim. İhtiyacım olan tek şey bir arabaydı. Bunu kullanabilir miyim diye düşündüm. Belki sadece motoru çalıştırmak yeterli değildi. Aracın belki de, şöyle bloğun etrafında dolaşmaya ihtiyacı vardı; kayışların iyice çalışmasını sağlayabilmek için, onu bir veya iki gün kullanmak belki daha da iyi olurdu.

Peki, tamam, ben kimi kandırmaya çalışıyordum ki? Düpedüz Morelli'nin arabasını çalmayı tasarlıyordum. Çalmak denemez diye mantık yürüttüm. Yetkili olarak kullanmak. Neticede, kanun kaçaklarını avlıyordum ve büyük bir İhtimalle acil durumlarda araçlarını kullanma yetkim vardı. Nova'ma şöyle bir baktım. Bana acil durum varmış gibi geldi.

Morelli’nin arabasını yürütmenin bir başka avantajı daha vardı. Bundan hiç hoşlanmayacağından çok emindim. Yeterince kızarsa, aptalca bir şey yapıp cipinin peşine düşebilirdi.

Kontak anahtarını çevirdim ve kalbimin normalden iki kat daha hızlı attığını fark etmemişim gibi yaptım. Kendi kendime, iyi bir kanun kaçağı avcısı olmak, anı yakalayabilmeye bağlıdır, dedim. Esneklik. Adaptasyon. Yaratıcı düşünmek. Hepsi gerekli niteliklerdir. Eh, biraz eğlenmenin de zararı yoktu. Çaldığım ilk arabayı birdenbire çok hızlandırıp kaza yapmamak için biraz yavaş gaz verdim. Günlük seyahat programımda yapmam gereken bir şey daha vardı. Carmen’in son çalıştığı yer olarak bilinen Step in Bar’a gitmem gerekiyordu. Step-In, Stark Caddesi’nde jimnastik salonunun iki blok aşağısındaydı. Eve uğrayıp daha rahat bir kıyafet giyip giymeme konusunda kararsız kaldım, ama sonunda üstümdekilerle idare etmeye karar verdim. Ne giyersem giyeyim, barın müdavimlerinden olmadığım belliydi.

Yarım blok ötede park edecek bir yer buldum. Arabayı kilitledim; biraz yürüdükten sonra, barın kapalı olduğunu gördüm. Kapısında asma kilit vardı. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Neden kapalı olduğuna dair hiçbir bilgi verilmemişti. Pek fazla hayal kırıklığına uğramadım. Jimnastik salonundaki olaydan sonra, Stark Caddesi ahalisinden birinin kalesine zorla girmeye fazla istekli değildim. Çabucak Cherokee’ye bindim ve Morelli’yi görebilirim ümidiyle, ok gibi bir hızla, Stark Caddesi’nde bir yukarı bir aşağı dolaştım.

Beşinci geçişimde araca daha çok alışmıştım ama yakıtım azalıyordu. Ben de vazgeçtim. Torpido gözüne baktım. Kredi kartı olabilirdi, ama yoktu. Şiştim. Yakıt yok. Para yok. Kart yok.

Eğer Morelli’nin peşinden gideceksem ihtiyaçlarımı karşılamak için paraya ihtiyacım vardı. Hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Problemimin tek çaresi tabii ki

Vinnie'ydi. Vinnie bana biraz nakit avans verecekti. Trafik ışığında durunca, bir dakikamı Morelli'nin telefonunu incelemeye ayırdım. Telefonu çalıştırdım ve üzerinde bir numara belirdi. Ne rahat. Bir işi yapacaksam tam yapmam gerektiğini anladım. Neden sadece Morelli'nin arabasını çalmakla kalacaktım ki? Varsın telefon faturası da kabarsın.

Vinnie'nin ofisini aradım, Connie cevap verdi.

"Vinnie orada mı?" diye sordum.

"Evet, bütün öğleden sonra burada olacak," diye cevapladı.

"Ben on dakika sonra oradayım. Onunla konuşmam lazım."

"Morelli'yi yakaladın mı?"

"Hayır, ama arabasına el koydum."

"Arabanın üstü açılıyor mu?"

Gözlerimi yukarıya kaldırdım. "Hayır, açılmıyor."

"Serseri," dedi.

Telefonu kapattım ve Southard'a doğru döndüm. Bir taraftan da bu konuda daha mantıklı bir ilerlemeyi nasıl yapabileceğimi düşünüyordum. Beni iki hafta idare edebilecek paraya ihtiyacım vardı ve eğer Morelli'yi yakalamak için bu aracı kullanacaksam, bir de alarm sistemine yatırım yapmam gerekiyordu. Cipi her saat başı kontrol edemezdim. Ben uyurken, tuvaletteyken veya markette alış veriş yaparken, Morelli'nin gelip arabayı gizlice götürmesini de istemiyordum.

Bana gereken miktarın ne olacağını düşünürken, telefondan yumuşak bir "biiip"sesi gelince, neredeyse kaldırımın kenarına çarpıyordum.

Bu garip bir duyguydu. Kulak misafirliği yaparken veya yalan söylerken yakalanmak ya da tuvalette otururken banyo duvarlarının birdenbire yıkılması gibi bir şeydi. İçimde, cipi yoldan çıkarıp çığlık çığlığa kaçmak gibi mantıksız bir dürtü uyandırmıştı.

Ahizeyi büyük bir dikkatle kulağıma götürdüm. "Alo?"

Bir duraklama oldu ve hattın öbür ucundan bir kadın sesi duyuldu. “Joseph Morelli ile görüşmek istiyorum.”

Kutsal inek! Bu Anne Morelli’ydi. Sanki başım yeterince belada değilmiş gibi, bir de bu çıkmıştı. “Şu anda Joe burada değil.”

“Siz kimsiniz?”

“Ben Joe’nun bir arkadaşıyım. Arada sırada arabayı çalıştırmamı istemişti benden.”

“Bu kocaman bir yalan,” dedi Morelli’nin annesi. “Ben kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum. Sen Stephanie Plum’sın. Senin sesini tanırım. Benim Joseph’imin arabasında ne arıyorsun sen?” Hiç kimse çevresindekilere Anne Morelli kadar tepeden bakmayı beceremezdi. Telefondaki herhangi bir anne olsaydı, belki durumu açıklar veya özür dilerdim, fakat Morelli’nin anasından ödüm kopuyordu.

“Ne?” diye bağırdım. “Sizi duyamıyorum. Ne diyorsunuz? Ne?”

Ahizeyi çarparak kapattım ve telefonu devreden çıkardım. “Afferin,” dedim kendi kendime. “Çok olgun bir davranış. Çok profesyonelce. Gerçekten hızlı düşünerek verilen bir karar.”

Hamilton Caddesi’ne park ettim ve Vinnie’ye kadar yarım blok yürüyecek gücü topladım. Kendimi yüzleşmeye hazırlıyordum. Adrenalinimi artırarak enerji seviyemi yükseltiyordum. Kapıdan içeri Muhteşem Kadın havalarında girdim; Connie’yi baş parmağımı havaya kaldırarak selamladım ve doğruca Vinnie’nin ofisine daldım. Kapı açıktı. Vinnie masasında bahis kağıdıyla haşır neşirdi.

“O... Merhaba,” dedim. “Nasıl gidiyor?”

“Hay Allah kahretsin,” diye cevap verdi Vinnie. “Yine ne var?”

İşte ailemin sevdiğim bir yanı da bu. Birbirimize o kadar candan ve o kadar sıcak davranırız ve aynı zamanda o kadar kibarızdır ki. “Avans istiyorum. İşle ilgili masraflarım var,” dedim.

“Avans mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Şaka maka yapmıyorum. Morelli’yi teslim edince 10.000 dolar alacağım. 2000 dolarlık avans istiyorum.”

“Rüyanda görürsün. Herhalde bana daha fazla şantaj da yapmayacaksın. Eğer karıma boşboğazlık edersen, benim ölüden hiç farkım kalmaz. Bir ölüden nasıl para sızdırabilirsin, uyanık?”

Haklıydı. “Tamam, demek ki şantaj işe yaramayacak. Açgözlülüğünü istismar etmeme ne dersin? Sen bana şimdi 2000 dolar ver, ben de alacağım üzerinden sana yüzde on indirim yapayım.”

“Ya Morelli’yi yakalayamazsan? Bunu hiç düşündün mü?”

“Nefes aldığım her saniye düşünüyorum. Morelli’yi getireceğim.”

“Ah tabii! Senin bu pozitif düşünceni paylaşamadığım için beni affet. Ve unutma ki bu abuk anlaşma sadece bir hafta için geçerli. Dört günün kaldı. Gelecek Pazartesi Morelli’yi teslim etmezsen, işi başkasına vereceğim.”

Connie odaya girdi. “Sorun nedir? Stephanie’nin paraya mı ihtiyacı var? Öyleyse neden ona Clarence Sampson’u vermiyorsun?”

“Clarence Sampson da kim?” diye sordum.

“Bizim ayyaşlardan biri. Genellikle fevkalade sakindir. Ara sıra aptalca bir şeyler yapar.”

“Ne gibi?”

“Kanında çok yüksek düzeyde alkolle araba kullanmaya kalkışmak gibi. Son olayda bir polis aracını parçalayacak kadar şanssızdı.”

“Polis arabasına mı çarptı?”

“Tam olarak çarptı denemez,” diye cevapladı Connie. “Polis arabasını kullanmaya çalışırken State Caddesi’ndeki bir içki dükkânından içeri daldı.”

“Bu herifin resmi var mı?”

“Yirmi yıldır biriktirdiğim resimlerden oluşan kalın bir albümüm var. Sampson için o kadar çok kefalet postaladım ki sosyal güvenlik numarasını ezberledim.”

Connie’yi izleyerek ofisin öteki tarafına geçtim ve aradığı dosyayı bulması için beklemeye başladım.

“Ajanlarımızın çoğu aynı anda birkaç iş üstünde çalışırlar,” dedi Connie. “Böylesi daha verimli oluyor.”

Bana düzineye yakın dosya verdi. “Bunlar Morty Beyers’in bizim adımıza üzerinde çalıştığı dosyalar. Hastaneden çıkması biraz daha zaman alacak, istersen birkaçını deneyebilirsin. Bazıları diğerlerine göre daha kolay vakalar. İsimlerle adresleri ezberle. Sonra onları fotoğraflarla birleştir. Şansının ne zaman yardım edeceğini bilemezsin. Geçen hafta Andy Zabotsky kızarmış tavuk almak için sırada beklerken, önündeki adamın kaçak olduğunu anlamış. Bir uyuşturucu satıcısıydı. 30.000 dolarlık iyi bir avdı…”

“Uyuşturucu satanlar için de kefalet ödediğinizi bilmiyordum,” dedim. “Sizin daha çok ayaktakımı ile uğraştığınızı sanıyordum.”

“Uyuşturucu satıcıları iyidir,” dedi Connie. “Bulundukları yeri terk etmeyi sevmezler. Müşterileri vardır. İyi para kazanırlar. Bir defa elinden kaçırsan bile, tekrar ortaya çıkacaklarından emin olabilirsin.”

Dosyaları kolumun altına sıkıştırdım. Hepsinden birer fotokopi çekip orijinallerini Connie’ye iade etmeye söz verdim. Tavuk hikâyesi hoşuma gitmişti. Eğer Andy Zabotsky böyle bir sahtekârı kızarmış tavuk alırken yakalayabilmişse, bir de benim kendime özgü potansiyelimi düşünün. Belki de bu işte başarılı olabilirdim. Bir kere mali açıdan bağımsız hale geldim mi, Sampson gibilerini yakalayarak geçimimi sağlayabilirdim ve fırsat buldukça fast-food alemleri yapardım.

Dışarıya ön kapıdan çıktım ve havalandırmanın olmadığı bir ortama geçince bir süre nefesimi tutmak zorunda kaldım. Sıcağın dışında aşırı rutubet vardı. Hava ağır,

çamur gibiydi; gökyüzü pusluydu. Güneş ışınları insanın teninde karıncalanma duygusu yaratıyordu. Elime gözlerime siper ederek başımı yukarıya kaldırdım. Yunan efsanelerindeki tek gözlü dev gibi aşağıya bakıp öldürücü radyoaktif ışınlar gönderen ozon deliğini görebilirdim belki de. Bu deliğin Antarktika üzerinde olduğu varsayılıyor, biliyorum, ama er veya geç New Jersey'nin üzerine doğru kayması bana çok mantıklı geliyordu. Jersey'nin üre formaldehit ürettiği ve New York'un çöpünü topladığı düşünüldüğünde, ozon deliğinin burada olmaması için bir neden yoktu bence.

Cherokee'yi kilitledim ve telaşla dışarıya çıktım. Sampson' dan alacağım para Barbados'a gitmeme yetmezdi, ama buzdolabıma, küf dışında, bir şeyler koymama yardımcı olabilirdi. Daha da önemlisi, bir tutuklamanın evrelerini görmek için bir şanstı, benim açımdan. Ranger silah ruhsatı için beni polis merkezine götürdüğü zaman, tutuklama sürecini bana anlatmıştı, ama o zaman ortada elle tutulur bir olay yoktu.

Araç telefonunu açtım ve Clarence Sampson'un ev telefonunu çevirdim. Kimse cevap vermedi. Ekranda iş telefonu da görünmedi. Polis kayıtlarında adresi, Limeing Caddesi 5077 numara olarak görünüyordu. Limeing Caddesi'ne pek aşina değildim, bu yüzden önce şehir haritasına baktım. Sampson, Stark Caddesi'nin iki blok üstündeki devlete ait binaların alt kısmında bir yerde oturuyordu. Bir taraftan cipi kullanırken, diğer taraftan cipin kontrol paneline iliştirdiğim Sampson'un fotoğrafına sık sık bakarak yüzünü sokaktaki adamlarla karşılaştırıyordum.

Connie, Stark Caddesi'nin aşağısındaki barları dolaşmamı önermişti. Stark ile Limeing Caddelerinin kesiştiği kavşakta bulunan Rainbow Room'da mutlu bir saat geçirmek, yapmak istediğim şeyler listesinde, kör bir bıçakla iki baş parmağımı doğramanın hemen altında yer alıyordu. Cherokee'nin kapılarım kilitleyip içinde oturarak

sokağı gözetlemek yeterli ve çok daha az tehlikeliymiş gibi görünüyordu. Clarence Sampson bu barlardan birindeyse, sonunda nasıl olsa dışarıya çıkacaktı.

Limeing ile Stark Caddeleri arasında istediğim gibi bir park yerini ancak birkaç tur attıktan sonra bulabildim. Buradan Stark'ı gayet güzel görebiliyordum ve yarım blok öteden de Limeing görünüyordu. Durduğum yerde biraz dikkati çekiyor gibiydim, çünkü bembeyazdım ve büyük parlak kırmızı bir aracın içindeydim. Ama yine de Rainbow Room'dan içeriye dans figürleri yaparak girmiş olsaydım daha çok dikkat çekerdim Camları araladım ve koltuğuma gömülerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Bol kıllı, gırtlağına 700 dolarlık altın zincir takmış bir genç, iki arkadaşıyla birlikte durdu ve cipin içine, bana doğru baktılar. "Hey bebek, burada ne yapıyorsun?" dedi bir tanesi.

"Birisini bekliyorum," diye cevap verdim.

"Sahi mi! Senin gibi hoş bir bebek hiç kimseyi beklememeli."

Biri bir adım öne çıktı. Garip sesler çıkartarak dilini çıkartıp sağa sola sallamaya başladı. Dikkatimi çektiğini görünce de gelip camı yaladı.

Elimi çantama sokarak silahımı ve bayıltıcı spreyimi buldum. İkisini de kontrol panelinin üzerine koydum. Bundan sonra, insanlar zaman zaman durup bana baktılarsa bile hiçbiri oralarda fazla oyalanmadı.

Saat beş civarında artık vücudumda karıncalanma başlamış, reyon etekliğimin kumaşı kırış kırış olmuştu. Clarence Sampson'u arıyordum, ama Joe Morelli'yi düşünüyordum. Çok yakınlarda bir yerdeydi. Bunu midemin orta yerinde hissediyordum. Sanki omurgama düşük voltajlı elektrik akımı verilmişti. Kafamda tutuklama işlemini gerçekleştiriyordum. En kolay senaryo beni hiç fark etmeden arkasından dolanıp spreyi sıkmaktı.

Eğer bu mümkün olmazsa, onu lafa tutacak ve sprey için uygun zamanı kollayacaktım. Yere düşüp etkisiz hale gelince de onu kelepçeleyecektim. Kelepçeledikten sonrası kolaydı.

Saat altıya kadar, kafamda onu kırk iki kez tutukladım ve sonunda pes ettim. Altı buçuğa doğru tüm gücüm tükenmiş ve sol yanağım uykuya dalmıştı. Gerinebildiğim kadar gerindim ve bazı kas hareketlerini denedim. Geçen arabaları saydım, milli marşın sözlerini mırıldandım ve cebimde bulduğum çiklet paketinin üzerinde yazılanları özellikle yavaş yavaş okudum. Saat yedide telefonla saati öğrendim. Amacım Morelli'nin araç saatinin doğruluğundan emin olmaktı.

Anamdan erkek doğmadığım için müthiş kızıyordum. Eğer derimin rengi de farklı olsaydı, Trenton'daki mahallelerin yarısından fazlasında daha etkili olabilirdim. Ben bunları düşünürken Sampson'un tarifine uygun bir adam, sendeleyerek Rainbow Room'dan dışarıya çıktı. Kontrol panelindeki fotoğrafa baktım. Döndüm, adama tekrar baktım. Sonra resme bir kez daha baktım. Bunun Sampson olduğundan yüzde doksan emindim. İri hantal bir vücudu, orta büyüklükte bir kafası, koyu renk saçları olan bir beyazdı. Kabasakal'a[3] benziyordu. Sampson olmalıydı. Bu mahallede oturan kaç tane sakallı beyaz adam olabilirdi ki?

Tabancamla spreyi çantama attım, kaldırımın kenarından manevra yaparak iki blok geçtikten sonra Limeing'den aşağıya döndüm ve Sampson'la evinin arasında bir yerde cipi durdurdum. İki kişilik yere park etmiştim. Hemen aşağıya indim. Köşede bir grup genç toplanmış sohbet ediyordu. Küçük bir verandada iki ufak kız oturmuş Barbie bebekleriyle oynuyordu. Yolun karşısında kaldırımın üstünde, yastıkları olmayan, kirli bir divan duruyordu. Veranda salıncaklarının Lieming Caddesi versiyonuydu bu. İki yaşlı adam divana oturmuşlar, çizgi

dolu yüzlerinde cansız bir ifadeyle, konuşmadan boşluğa bakıyorlardı.

Sampson, yanakları kıpkırmızı, zigzaglar çizerek caddeden yukarı doğru geliyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Ben de ona gülümsedim. “Clarence Simpson?”

“Evet,” dedi. “Benim.”

Sesi kısık çıkıyor, üstündekiler sanki haftalarca kirli sepetinde unutulmuş gibi kokuyordu.

Elimi uzattım. “Ben Stephanie Plum. Sizin için kefalet yatıran şirketi temsil ediyorum. Bir kez mahkemeye gelmediniz, sizinle yeniden sözleşme yapmak zorundayız.”

Bir an şaşkınlıkla alnı kırıştı; sonra söyleneni algıladı ve tekrar gülümsedi.

“Galiba unuttum.”

Onun için A tipi bir karaktere sahip diyemezdiniz. Sanırım, Sampson’un stres yüzünden kalp krizi geçirme konusunda hiçbir endişeye kapılmasına gerek yoktu. Ölümü uyuşukluktan olacak gibi görünüyordu.

Tekrar gülümsedim. “Tamam, pekâlâ. Her zaman böyle şeyler olur. Arabam burada.” Cherokee’nin bulunduğu tarafı elimle işaret ettim. “Eğer bir sakıncası yoksa, sizi merkeze götüreceğim; bazı evraklar düzenlememiz gerekecek.”

Evine doğru baktı. “Bilmem ki...”

Kollarımı ilmek atar gibi vücuduna doladım ve dirseğimle de dürttüm. Sadece arkadaşça bir yaklaşımdı. “Fazla sürmez.” Belki üç hafta kadar.

Her tarafımdan iyilik ve çekicilik akıyordu. Göğsümü kolunun etli tarafına bastırarak olaya fazladan bir dürtü eklemeye çalışıyordum. Arabanın etrafından dolaştırarak cipin kapısını açtım. “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim.

Kapıda durdu. “Bütün yapmam gereken yeni bir mahkeme günü almak, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Doğru.” Tabii ondan sonra da bir hücrede o günün gelmesini beklemek. Adam bana hiç de sempatik

gelmemişti. Sarhoşken herhangi birini ezerek öldürmüş olabilirdi.

Onu tatlılıkla içeri sokup emniyet kemerini bağladım. Arabanın etrafını koşarak dolaştım, şoför koltuğuna atladım ve arabayı gazladım. O kuş kadar beyninde bir ışık çakıp benim kim olduğumu anlamasından korkuyordum. Merkeze geldiğimizde ne olacağını hiç bilemiyordum. Adım adım ilerlemek gerekiyordu. Kendime bunu telkin ettim. Eğer karşı koymaya çalışırsa, belki de ona gaz sıkardım...bilemiyordum.

Korkmak için henüz erkendi. Daha çeyrek mil bile gitmemiştim ki, gözleri kapandı, dev bir sümüklü böcek gibi kapıya yaslanarak oturduğu yere yayıldı. İşeyip etrafı ve kendini ıslatmaması, kusmaması veya sarhoşların vücudunun istemeden yaptığı başka büyük şeylerin olmaması için, çabucak bir dua okudum.

Birkaç blok sonra trafik ışığında durdum ve yan gözle ona baktım. Hâlâ uyuyordu. Şimdiye kadar her şey yolundaydı.

Kavşağın diğer tarafında soluk mavi bir Ecoline karavan dikkatimi çekti. Üç anteni vardı. Eski bir araç için ne kadar donanımlı diye düşündüm. Gözlerimi kısarak sürücüsüne baktım. Hafif renkli camın arkasından sadece silueti görünüyordu. Bir anda ense kökümden aşağıya doğru ürkütücü bir duygu yayılmaya başladı. Trafik ışığı değişti. Araçlar hareket etti. Karavan yanımdan geçti ve kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. Çünkü direksiyondaki Morelli, şaşkın bakışlarla bana bakıyordu. İlk reaksiyonum görünmez olana kadar küçülmekti. Aslında onunla karşılaşmaktan memnun olmalıydım, ancak şu andaki gerçek karmaşa yaratıyordu. Morelli’yi tutuklama fantezilerim çok iyiydi de iş gerçeğe dönüşünce kendime güvenim kalmamıştı. Arkamdan acı fren sesleri duydum. Dikiz aynasına baktığımda karavanın U- dönüşü yapılması yasak olan yerden kaldırıma çıkarak geri döndüğünü gördüm.

Arkamdan geleceği kesindi. Ama bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim. Cipin kapıları kilitliydi, ama ben yine de, her ihtimale karşı, kilit butonuna bastım. Sprey kucağımdaydı. Polis merkezine bir milden az kalmıştı. Kendimle, Clarence'e boş verip, Morelli'yi takip etme konusunda mücadele ediyordum. Benim esas amacım, Morelli'yi yakalamaktı.

Birçok tutuklama girişimde bulunmuş, ama hiçbirinde başarılı olamamıştım. Clarence ile uğraşırken Morelli'nin önüme çıkmasını hiç istemezdim. Morelli'yi de kaçırmak işime gelmiyordu. Hem de bu mahallede. Öte yandan her şeyi kontrolüm altına alabileceğimden de emin değildim.

Trafik ışığında durduğumda, Morelli ile aramda beş araç vardı. Şoför kapısının açılıp Morelli'nin dışarıya çıktığını ve koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Spreyi kutusundan çıkarttım ve ışığın biran evvel değişmesi için dua ettim. Bütün araçlar harekete geçtiğinde, Morelli bana yetişmek üzereydi, ama trafik açılınca karavana geri dönmek zorunda kaldı.

Zavallı tonton Clarence derin uykudaydı. Kafası öne düşmüştü. Açık ağzından salyalar akıyor ve horlamaya benzer sesler çıkartıyordu. Kuzey Clinton'a doğru sola dönüş yaptığım anda telefon çaldı. Arayan Morelli'ydi ve sesi pek mutlu gelmiyordu. "Tanrı aşkına, sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırıyordu.

"Bay Sampson'u polis merkezine götürüyorum. Sen de pekâlâ bizi takip edebilirsin. Bu benim için her şeyi kolaylaştırır."

Panik atak geçirdiğimi düşünürseniz, oldukça cesur bir yanıttı.

"O kullandığın şey benim arabam!"

"Hı hı. Ona el koymuş bulunuyorum."

"Ne yaptın?"

Konuşmanın ölüm tehditleriyle devam etmesini önlemek için telefonu kapattım. Merkeze iki blok kala karavan

gözden kayboldu ve ben bir bebek gibi uyuyan rehinemle birlikte yoluma devam ettim.

Trenton polis departmanının bulunduğu yer küpe benzeyen, üç katlı, tuğladan bir yapıydı. Gıda zinciri fonunun desteği bir hayli düşük olduğu için, Polis Merkezi'nin para durumu ancak birkaç bina, çevresindeki varoşlar düşünülerek -bir ayaklanma olduğu takdirde- polisin kontrolü elinde tutmasını sağlayacak şekilde inşa edilmişti.

Binanın bitişiğindeki park yeri zincirlerle çevrilmişti. Burada devriye arabalarıyla karavanlar, çalışanların, polislerin ve işi olan bazı vatandaşların araçları park edebiliyordu.

Bu bölgeye özgü sıra sıra evler ve küçük iş yerleri polis merkezinin ön kısmına bakıyordu. Bunların arasında Jumbo'nun Deniz Ürünleri adındaki bar vardı. Barın adı görünmüyordu ve pencerelerine sevimsiz metal parmaklıklar takılmıştı. Köşedeki bakkal RC Cola reklamı yaparken, yanında Lydia'nın Şapka Tasarımı, sonra da kullanılmış mobilya satan bir dükkân yer alıyordu. Çeşit çeşit çamaşır makinelerinden meydana gelen bir koleksiyon kaldırımlara yayılmıştı; bir de Tabernacle Kilisesi vardı.

Arabayı parka çektim, telefonu açtım, sevk bürosunu aradım ve bir mahkûm getirdiğimi söyleyerek yardım istedim. Bana arkadaki güvenlik kapısına ilerlemem ve orada beni bir üniformalının bekleyeceği talimatı verildi. Söylenen kapıya gittim ve geri geri gelerek araba yoluna girdim. Böylece Clarence'i binanın yakınına getirmiş oldum. Üniformalıyı göremedim. Tekrar telefon ettim. İki ayağımı bir pabuca sokarak telaş etmemem önerildi. Söylemesi kolaydı -onlar ne yaptıklarının farkındaydılar.

Birkaç dakika sonra Çılgın Cari Costanza başını kapıdan uzattı. Onunla, -başka şeylerin yanı sıra- Aşai Rabbani töreninde beraber olmuştuk.

Clarence'e bir göz attı "Stephanie Plum?"

“Merhaba, Carl.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bana dışarıda birinin kıçının sıkıştığını söylediler.”

“O herhalde benim,” dedim.

“Uyuyan güzelin nesi var?”

“O bir kanun kaçağı.”

Carl daha yakından baktı. “Ölü mü?”

“Sanmam.”

“Ölü gibi kokuyor da.”

Ben de onayladım. “Hortumla ıslatılmaya alışık olabilir.” Clarence’i dürttüm ve kulağına bağırdım. “Haydi gidelim. Uyanma zamanı geldi.”

Clarence tükürük saçarak öksürdü ve gözlerini açtı. “Neredeyim?”

“Polis merkezindesin,” dedim. “Haydi, dışarıya bakalım.”

Sarhoşluğun verdiği nereye odaklanacağını bilmeyen bir aptallıkla yüzüme baktı ve olduğu yerde kaldı. Tıpkı bir kum torbası gibiydi.

Costanza’ya “Bir şeyler yap,” dedim. “Onu buradan çıkart.”

Costanza, Clarence’in kolunu kavradı; ben de ayağımı Clarence’in kalçasına dayadım. Çeke ite, santim santim, Sampson’un iri, çirkin kokuşmuş bedenini koltuktan ayırıp kaldırımın üstüne indirebildik.

“İşte bunun için polis oldum,” dedi Costanza. “Bu işin cazibesine dayanamıyorum.”

Clarence’i güvenlik kapısından geçirdik, tahta bir sıraya oturttuktan sonra ilgili polise teslim ettik. Dışarıya koşup Cherokee’yi, polislerin onu çalıntı araba olarak algılamayacakları, yasal park yerine çektim.

Döndüğümde, Clarence’in bel kemeri ile ayakkabısının bağları çıkartılmış ve özel eşyaları alınmıştı. Sahipsiz ve zavallı görünüyordu. Yakaladığım ilk kaçaktı ve başarım için memnuniyet duymam gerekiyordu, ama şimdi

başkasının kötü kaderine yardımcı olup da bundan sevinç duymanın ne kadar zor bir şey olduğunu anlamıştım.

Makbuzumu aldım, birkaç dakika Çılgın Cari ile anıları tazeledik ve park yerine yöneldim. Karanlık olmadan buradan çıkmayı umuyordum, ama gökyüzü bulutlu olduğu için havanın kararması yakındı. Gökte ne yıldız, ne de ay vardı. Trafik hafiflemişti. Kendi kendime, takip eden birini tespit etmek kolaylaştı, dedim. Ama buna inanmıyordum. Morelli'yi bulma yeteneğim konusunda kendime olan güvenim en alt düzeydeydi.

Karavan ortalıkta görünmüyordu. Bu fazla bir şey ifade etmiyordu. Morelli kim bilir şimdi nerelerdeydi. Nottingham'a yöneldim. Bir gözüm yolda, diğeri ise dikiz aynasındaydı. Morelli'nin buralarda olacağı konusunda fazla endişeli değildim. En azından bana görünmeyerek saygılı davranıyordu. Demek ki beni oldukça ciddiye almıştı. Bu beni neşelendirdi ve olayla ilgili bir plan yapmamı sağladı. Plan basitti. Eve gidecek, Cherokee'yi park edecektim. Bayıltıcı gazı yanıma alarak çalılıklarda beklemeye başlayacaktım. Morelli cipi almaya çalışırken de onu yakalayacaktım.

ALTI

Dairemin bulunduğu apartmanın önü yan yolla aynı düzeydeydi. Otopark arka taraftaydı ve görünüşü çok sadeydi. Asfalt tabanı, dikdörtgen şeklinde park yerlerine bölünmüştü. Her daireye bir park yeri tahsis edecek kadar görgülü değildik. Park etmek it dalaşını andırıyordu, çünkü bütün iyi yerler özürlülere ayrılmıştı. Park yerine girişte üç ayrı çöp yığını vardı. Biri genel çöpler içindi. Diğer ikisi de geri dönüşümlü çöplere ayrılmıştı. Çevre için iyi bir şeydi, ama estetik açısından pek de hoş bir görünüm değildi. Arka giriş, binayı çevreleyen ve hemen hemen bütün otopark boyunca ekilmiş kocaman açelyalarla daha da güzelleşmişti. İlkbaharda açelyalar pembe çiçeklerle bezenince görüntü harika olurdu. Kış aylarında apartman görevlisi onları yanıp sönen küçük lambalarla süslediğinde ise sihirli bir şekle bürünürlerdi. Yılın geri kalan kısmında da hiç yoktan iyiydiler.

Otoparkın tam ortasında çok iyi aydınlatılmış bir park yeri seçtim. Böylece, Morelli cipini geri almaya geldiğinde onu çok daha iyi görebilirdim. Kalan üç beş iyi yerden biri olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. Benim oturduğum binada yaşayanların çoğu yaşlıydı ve hava karardıktan sonra araba kullanmayı sevmiyorlardı. Saat dokuz itibariyle bütün otopark doluyordu; yaşlıların oturduğu bütün dairelerden sonuna kadar açılmış televizyonların sesi duyuluyordu.

Morelli'nin burada olmadığından emin olmak için etrafımı kolaçan ettim. Sonra cipin kaputunu açtım ve Cherokee'nin distribütör kapağını çıkarttım.

New Jersey'de yaşamımı sürdürebilmek için edindiğim birçok beceriden biriydi bu. Newark Havaalanı'nda arabasını uzunca bir süre park etmek durumunda kalan herkes, distribütör kapağının yerinden nasıl çıktığını

bilirdi. Döndüğünüzde arabanızı bıraktığınız yerde bulmanın tek yolu buydu.

Cherokee çalışmayınca, Morelli kaputu açıp motora bakacaktı ve ben işte o anda ona gaz püskürtecektim. Kaçar gibi binaya doğru koştum ve kendimi oldukça kurnaz hissederek, açelyaların arkasına saklandım.

Etekliğimi -elverdiği ölçüde- çekiştirerek, yere, bir gazete kâğıdının üstüne oturdum. Üstümü değiştirmeyi çok isterdim, ama yukarı çıkarsam,

Morelli'yi kaçırmaktan korkuyordum. Sedir ağacından kopan küçük dalcıklar açelyaların önüne yayılmıştı. İlk oturduğum yerde toprak taş gibiydi. Küçüklüğümde bunun ne kadar hoş bir şey olduğunu düşünebilirdim, ama artık çocuk değildim ve çocukların dikkat etmediği şeylere dikkat eder olmuştum. Bu açelyaların çoğu, arkadan bakıldığında, o kadar da güzel görünmüyordu.

Parka büyük bir Chrysler girdi ve otomobilden beyaz saçlı bir adam indi. Onu tanıyordum, ama adını bilmiyordum. Yavaş yavaş apartmanın girişine doğru yürümeye başladı. Korkmuş veya "İmdat, çalıların arasında deli bir kadın var," diye bağıracak gibi görünmüyordu. İyice gizlendiğimi anladım.

Karanlıkta saatime baktım. Dokuz kırk beş. Boş zamanlarımı bekleyerek geçirmek en çok hoşuma giden şeylerden değildir. Acıkmıştım, sıkılmıştım ve rahatsızdım. Beklerken düşüncelerini bir düzene sokan, günlük işlerinin listelerini yapan, düşünce ve duygularını, olumlu bir açıdan irdeleyen insanlar vardır mutlaka. Benim için ise beklemek, duygusal bir kayıptı. Bir kara delikti. Boşa harcanan zamandı.

Saat on bir olmasına rağmen hâlâ bekliyordum. Sinirliydim ve tuvalete gitmem gerekiyordu. Her nasılsa, orada bir buçuk saat daha oturabilmeyi başardım. Seçeneklerimi gözden geçirip, yeni planlar yaparken yağmur yağmaya başladı. Damlalar iri ve tembeldi; ağır ağır iniyor, açelyaların yapraklarını,

pıtır pıtır sesler çıkararak ıslatıyor, oturduğum sert kümbetin üzerinde iz bırakıyordu. Yağmur yağdıkça, topraktan örümcek ağlarını ve böcek kaynayan delikleri hatırlatan ağır bir koku yayılmaya başladı. Arkamı binaya yaslamış, bacaklarımı göğsüme doğru çekmiştim. Hain bir damla dışında, yağmur bana hiç dokunmamıştı.

Birkaç dakika sonra tempo değişti ve damlalar ufalarak birbiri ardına inmeye başladı. Arkadan rüzgâr çıktı. Yağmur yerde birikerek gölcükler oluşturmuş, suyun yüzeyi ışıkları yansıtmaya başlamıştı. Parlak kırmızı Cherokee'nin üzerinden boncuk gibi sular süzülüyordu.

Pencereme ve yangın merdivenime vuran yağmur tanelerinin çıkarttığı sesleri dinleyerek yatakta kitap okuyabileceğim çok güzel bir geceydi; açelyaların arkasında saklanmak için ise, iğrenç! Yağmur döne döne yağıyordu. Birden daha da şiddetlendi. Tişörtüm sırılsıklam oldu. Saçlarım yüzüme yapıştı.

Saat bire doğru titremeye ve kendimi çok kötü hissetmeye başladım. Su içinde kalmıştım ve altıma etmek üzereydim. Doğrusu bu pek umurumda da değildi. Biri beş geçe planımı iptal ettim. Artık Morelli'nin ortaya çıkacağından emin değildim, zaten ortaya çıksaydı bile, onu tutuklayabilecek durumda değildim. Hele saçım bu haldeyken beni görmesini kesinlikle istemiyordum.

Tam gitmek üzereydim ki, otoparka bir araba girdi, bana iyice uzak bir yere park etti ve farlarını kapattı. Arabadan bir adam çıktı ve dümdüz Cherokee'ye doğru yürüdü. Bu Joe değil, Aylak'tı. Başımı bacaklarıma dayadım ve gözlerimi kapattım. Joe'nun tuzağıma düşeceğini bekleyecek kadar saftım. Bütün polis, onun peşindeyken böyle bir tuzağa düşecek kadar çaylak değildi. Birkaç saniye somurttum ama sonra vazgeçtim ve bir dahaki sefere daha akıllı davranacağıma yemin ettim. Kendimi Joe'nun yerine koymalıydım. Ben arabanın arkasından gelerek ortaya çıkar mıydım? Pekâlâ, acemiydin ama

öğreniyordum. Bir numaralı kural: Düşmanını küçümseme. İki numaralı kural: Suçlu gibi düşün.

Aylak anahtarla ön kapıyı açtı ve direksiyona geçti. Motordan ses geldi, ama çalışmadı. Aylak birkaç saniye bekledikten sonra tekrar denedi. Dışarı çıkıp kaputu açtı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Distribütör kapağının olmadığını fark etmek için dâhi olmak gerekmezdi. Kafasını kaputun altından çıkarttı, kaputu hızla kapattı, bir şeyler mırıldanarak ayağıyla tekerleğe bir tekme attı. Arabasına döndü ve otoparktan çıkıp gitti.

Gölgelerden sıvışıp apartmanın arkasındaki kısa mesafeyi güçlükle yürüyerek arka kapıdan içeriye girdim. Eteğim bacaklarıma yapışmıştı. Pabuçlarımda sular birikmişti. Gece kötü geçmişti, ama daha beter de bitebilirdi. Joe cipi almak için annesini göndermiş de olabilirdi.

Apartmanın girişinde kimseler yoktu ve burası her zaman olduğundan daha da soğuk görünüyordu. Asansörün düğmesine basıp bekledim. Burnumun ve etekliğimin ucundan sular damlıyor, yerdeki gri çinilerin üzerinde minik göletler oluşuyordu. Binadakilere yan yana iki asansör hizmet veriyordu. Bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar hiç kimse asansör boşluğuna düşerek ölmemiş veya çalışan bir asansörün tavanından roket gibi havaya fırlamamıştı. Buna karşılık insanın iki kat arasında sıkışıp kalma ihtimali çok yüksekti. Ben genellikle merdivenlerden çıkardım. Bu gece ise, mazoşistçe aptallığımın doruğundaydım ve asansöre binmek istiyordum. Demir kafes sallanarak yerine oturdu, kapılar sonuna kadar açıldı ve ben asansöre girdim. Sağ salim ikinci kata kadar çıktım ve üzerimden sular aka aka daireme kadar yürüdüm.

Anahtarımı bulmak için çantamı karıştırdım ve tam içeriye girecekken distribütör kapağını hatırladım. Kapağı aşağıda, açelyaların arkasında bırakmıştım. Gidip almayı düşündüm, fakat bu düşünce sadece bir anlıktı ve arkası da gelmedi. Hiçbir güç beni aşağıya indiremezdi.

İçeri girip kapıyı sürgüledim ve hemen oracıkta elbiselerimi çıkartmaya başladım. Ayakkabılarım mahvolmuştu; dünkü gazete başlıklarının tümü etekliğimin arkasına çıkmıştı. Üstümde ne varsa hepsini, ıslak bir yığın halinde yere bırakıp doğruca banyoya daldım.

Suyun sıcaklığını ayarlayıp küvete girdim, banyo perdesini çektim ve duşu sonuna kadar açıp basınçlı suyun beni döver gibi kamçılamasını bekledim. Kendi kendime günümün çok da kötü geçmediğini tekrarladım. Bir tutuklama yapmıştım. Artık kendini ispatlamış yasal bir ajandım. Sabah yapacağım ilk iş, Vinnie'ye uğrayıp paramı almak olacaktı. Sabunlandım sonra da durulandım. Saçlarımı yıkadım. Duşu masaj konumuna getirdim ve uzun bir süre öyle tuttum. Vücudumun gerginliği yavaş yavaş geçiyordu. Joe şimdiye kadar iki defadır ayak işlerine Aylak'ı koşturmuştu. Belki ben de Aylak'ı kontrol altında tutmalıydım. Ancak herkesi birden izleyemezdim.

Sabun köpüklerinin bulaştığı yarı saydam banyo perdesinin arkasında hayal meyal bir gölge dikkatimi çekti ve gölge hareket etti. Bir an için kalbimin durduğunu hissettim. Banyomda birisi vardı. Şokun etkisiyle donup kalmıştım. Birkaç saniye ayakta heykel gibi dimdik durdum. Kafam tamamen boşalmıştı, hiçbir şey düşünemiyordum. Daha sonra Ramirez'i hatırladım ve midem alt üst oldu. Ramirez geri gelmiş olabilirdi. Apartman görevlisiyle konuşup anahtarı almış veya pencereden içeriye girmiş olabilirdi. Ramirez'in neler yapabileceğini ancak Tanrı bilebilirdi.

Çantamı banyoya getirmeliydim, ama o erişemeyeceğim bir yerde, tuvalet masasında kalmıştı. Davetsiz misafir iki adımda banyoyu aştı ve banyo perdesini öyle bir kuvvetle çekti ki perde çubuğundan kurtulurken, ucundaki naylon halkaların tümü koptu ve yerlere saçıldı. Çığlık atmaya başladım ve nereye gittiğini fark etmeden şampuan

şişesini fırlatıp attım. Bu arada korkudan çömelip sırtımı banyonun fayanslarına dayamıştım.

Karşımda duran Ramirez değil, Joe Morelli'ydi. Bir elinde buruş buruş yaptığı perde vardı; diğer elini de iyice sıkıp yumruk haline getirmişti. Alnında, şişenin çarptığı yerde, bir iz belirmeye başlamıştı. Kızgından da öte kadın olduğumu düşünüp burnumu kırmayacağından hiç emin değildim. Bana göre hava hoştu. Dövüşmek için kaşınıyordum. Bu aptal herif kendini ne sanıyordu! Önce beni öldüresiye korkutuyor, sonra da banyo perdemi parçalıyordu.

"Tanrı aşkına, sen ne halt ettiğini zannediyorsun?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım." Senin kapı zili denen şeyden haberin yok mu? Buraya nasıl girdin?"

"Yatak odanın penceresini açık bırakmışsın."

"Önündeki panjur kilitliydi."

"Panjur bir şey ifade etmez."

"Eğer o panjurları kırdıysan, ödersin. Ya bu banyo perdesine ne demeli? Banyo perdeleri, ağaçlarda yetişmiyor." Sesimin tonunu alçaltmıştım, ama yine de normalin bir oktav üstündeydi. Dürüst olmak gerekirse, ağzımdan çıkanları kulağım duymuyordu. Zihnim korkunun ve kızgınlığın bilinmeyen yollarında hızla ilerliyordu. Mahremiyetime zorla girildiği için çok öfkeliydim. Çırılçıplak olduğum için de paniklemiştim.

Normal şartlarda çıplaklık güzeldir -duş yaparken, sevişirken veya anne karnından çıkarken. Tamamen giyinik olan Joe Morelli'nin önünde, üzerinden sular süzülerek çırılçıplak ayakta durmak ise kâbusların en büyüğüydü.

Suyu kapattım ve havluya uzandım, ama tam o sırada Morelli elime vurdu ve havluyu yere, kendi arkasına attı.

"Havluyu ver bana," diye yalvardım.

"Bazı şeyleri aydınlatmadan vermem," diye yanıtladı.

Çocukken, Morelli çok kontrolsüzdü. Ama şunu anladım ki, yetişkin bir insan olarak Morelli, kontrol konusunda uzman olmuştu. İtalyan mizacı gözlerinden okunuyordu,

fakat sergilediği şiddet son derece ölçülüydü. Su geçirmez siyah bir tişört ile blucin pantolon giymişti. Havluların durduğu rafa doğru döndüğünde, arkasında pantolonuna taktığı tabancayı gördüm.

Morelli'yi cinayet işlerken hayal etmek hiç de zor değildi, ama birden kendimi Ranger ve Eddie Gazzara ile aynı fikri paylaşırken buldum -yetişkin Morelli ne aptaldı, ne de düşüncesizce hareket eden bir adamdı.

Ellerini kalçalarına dayamıştı. Saçı ıslaktı, alnından ve kulaklarının üstünden bukleler sarkıyordu. Dudakları gergindi ve gülümsemiyordu. "Distribütör kapağı nerede?"

En iyi savunma karşı saldırıdır. "Banyomu hemen terk etmezsen, avazım çıktığı kadar bağıracağım."

"Saat sabahın ikisi, Stephanie. Komşularının tümü işitme cihazlarını baş uçlarına koyup derin uykuya dalmışlardır. Hemen bağırmaya başla. Seni kimsenin duymasına imkân yok."

Olduğum yerde kaldım ve ona kaşlarımı çatarak baktım. Kendimi savunmak için yaptığım en iyi şey buydu. Ona incinmiş ve utanmış olduğum izlenimini vereceğime ölürdüm daha iyi.

"Sana son kez soruyorum," dedi. "Arabamın distribütör kapağı nerede?"

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Dinle, bebek. Eğer gerekirse, burayı birbirine katarım bilmiş ol."

"Kapak ne bende, ne de bu evde. Ayrıca ben senin bebeğin de değilim."

"Niçin ben?" diye sordu. "Benimle alıp veremediğin nedir?"

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

Morelli içini çekti. "Evet," dedi. "Biliyorum." Tezgâhın üstünden çantamı aldı ve ters çevirerek boşalttı. Çantada ne var ne yok hepsi yerlere yayıldı. Kelepçeyi aldı ve bana doğru bir adım attı. "Bileklerini uzat."

"Sapık."

“Keyfin bilir.” Kelepçeyi açıp sağ bileğime geçirdi.

Sağ kolumu birden hızla geriye çekip ona bir tekme attım, fakat küvetin içinde hareket etmek çok zordu. Kenara kaçarak tekmemden kurtuldu; çelik bileziğin öteki halkasını banyo perdesinin çubuğuna kilitledi. Bütün bu olanlara inanamıyordum; nefesim kesilmiş, donup kalmıştım.

Morelli geriledi ve beni tepeden tırnağa süzdü. “Kapağın nerede olduğunu söylemek ister misin?” Konuşmaktan acizdim. Korku ve utancın yanaklarımı al al yaptığını ve boğazımı tıkadığını hissediyordum.

“Harika,” dedi Morelli. “İstersen konuşma. Orada, kelepçelenmiş olarak, sonsuza kadar kalabilirsin, umurumda bile değil.”

Çekmeceleri alt üst etti; çöp kovasını boşalttı; hatta tuvaletin rezervuar kapağını bile söktü. Sonra hiç arkasına bakmadan banyodan fırtına gibi çıktı. Sistematik bir şekilde profesyonelce dairemin her santimetrekaresini incelediğini duyabiliyordum. Çatal kaşık birbirine çarpıyor, çekmeceler açılıp kapanıyor, dolap kapıları sonuna kadar savruluyordu. Zaman zaman sessizlik oluyor, ardından homurdanmalar duyuluyordu.

Bükebilirim ümidiyle, bütün gücümle, banyo perdesinin çubuğuna asıldım. Ama çabuk kırılmaması için çok sağlam imal edilmişti.

Sonunda Morelli banyonun kapısında göründü.

Gözlerimden kıvılcımlar saçarak, “Ne var? Şimdi ne yapacaksın?” diye sordum.

Gayet rahat bir tavırla kapının pervazına yaslandı. “Sana bir kez daha bakmak için geri geldim.” dedi. Dudaklarında bir sırıtış belirirken, vücudumda gezinen gözleri aşağı doğru inip göğüslerime takılınca, “Üşüyor musun?” diye sordu.

Serbest kaldığımda, onu it gibi kovalayacaktım. Masum veya suçlu olması umurumda bile değildi. Ömrümün sonuna kadar sürse de bunu yapacaktım.

Morelli'yi yakalayacaktım. "Cehenneme kadar yolun var, defol."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Dua et ki centilmen bir erkeğim. Dışarısı senin bu halinden istifade edecek bir sürü insanla dolu."

"Beni serbest bırak."

Kapıyı vurarak dışarıya çıktı. "Benim için bir zevkti."

"Bir dakika! Beni burada bırakıp gitmiyorsun, değil mi?"

"Korkarım öyle yapacağım."

"Peki, ben ne olacağım? Kelepçeleri nasıl çıkartacağım?"

Seçeneklerini bir an gözden geçirdi. Mutfağa doğru gitti ve elinde telefonumla geri geldi. "Giderken, ön kapıyı kilitleyeceğim, bu yüzden çağıracağın kişide evinin anahtarı olsa iyi olur."

"Benim evimin anahtarı kimsede yok!"

"O zaman, başka bir yol bulacağından eminim. Polisi çağır. İtfaiyeyi çağır. Ya da lanet olası donanma yardıma gelsin."

"Ama çırılçıplağım."

Gülümsedi, göz kırpıp çıkıp gitti.

Dairemin kapısının kapandığını ve kilitlendiğini duydum. Cevap beklemeksizin, denemek için, Morelli'yi telefonla arayacaktım. Birkaç dakika bekledim; nefesimi tutarak, sessizliği dinledim. Morelli gitmiş olmalıydı. Parmaklarım telefona sımsıkı yapışmıştı. İçimden, eğer sözlerinde durmayıp telefonumu kullanıma açmamışlarsa, Tanrı telefon şirketini gazabımdan korusun diye geçirdim.

Kelepçelenen elimin seviyesine kadar çıkabilmek için küvetin kenarına bastım. Dikkatli bir şekilde, anteni uzattım, düğmesine basarak telefonu açık konuma getirdim ve kulağımı ahizeye dayadım. Çevir sesi yüksek ve netti. O kadar sevinmiştim ki neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım.

Şimdi de yeni bir problemle karşı karşıyaydım. Kimi arayacaktım? Polisi veya itfaiyeyi çağıramazdım. Onlar ışıldaklarını yaka söndüre otoparka girip de kapıma

ulaştıklarında, kırk tane yaşlı vatandaş izdiham yaratarak hole doluşacak, heyecanla neler olup bittiğinin açıklanmasını bekleyecekti.

Sonunda apartmanımdaki yaşlılarda alışılmışın dışında bazı özellikler olduğunu fark etmiştim. Otopark söz konusu olunca hırçınlaşıyorlardı, ama hayal gücünü zorlayan acil durumlar karşısında da müthiş büyüleniyorlardı. Otomobil farları göründüğü anda, burada yaşayan ne kadar yaşlı varsa hepsinin burunlarını cama dayayarak olacakları izlemeye hazırlanacağından emindim.

Eğer annemi çağıracak olsam, bunu hiç dilinden düşürmeyeceği için, eyaleti terk etmem gerekirdi. Ayrıca, babamı gönderebilirdi ve bu durumda babam beni çırılçıplak görmüş olacaktı. Babamın önüne çıplak ve elleri kelepçeli bir şekilde çıkmayı düşünemiyordum bile. Kız kardeşimi ararsam, o da mutlaka annemi arayacaktı.

Eski kocamı çağırmaktansa, burada asılı kalıp çürümeye razıydım.

Kim gelirse gelsin, yangın merdivenine tırmanması veya ön kapıyı kırması gerekiyordu. Bu da işi büsbütün karmaşık bir hale getiriyordu. Beni sadece bir kişi kurtarabilirdi. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. “İçine edeyim!” Ranger’ı aramak zorundaydım. Derin bir nefes alarak numarasını çevirmeye başladım. Bir taraftan da inşallah numarayı doğru hatırlıyorumdur diye dua ediyordum.

Telefonun zili sadece bir kez çaldı ve telefon açıldı. “Alo.”

“Ranger?”

“Kimsiniz?”

“Stephanie Plum. Bir sorunum var.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Onun birden alarma geçerek yatağın içinde oturduğunu hayal edebiliyordum. “Mesele nedir?”

Gözlerimi havaya diktim. Böyle bir telefon konuşması yaptığıma inanamıyordum.

“Duş perdesinin askısına kelepçelendim, kelepçeleri açmak için de birine ihtiyacım var.”

Bir sessizlik oldu ve telefonu kapattı.

Tekrar aradım. Tuşlara öylesine sert basıyordum ki neredeyse parmağımın birini kıracaktım.

Ranger, “Alo,” dedi. Sesi kızgındı.

“Telefonu kapatma! Lanet olsun, bu çok ciddi bir konu. Kendi banyomda tuzağa düştüm. Ön kapım kilitli ve kimsede de anahtar yok.”

“Niçin polisi çağırmıyorsun? Böyle bir olaya bayılacaklardır.”

“Çünkü meseleyi polislere aktarmak istemiyorum. Ayrıca çıplağım.”

“Heh, heh, heh.”

“Hiç de komik değil. Ben duştayken, Morelli daireme girdi ve orospu çocuğu, beni duş perdesinin çubuğuna kelepçeledi.”

“Heriften hoşlanmış olmalısın.”

“Bana yardım edecek misin, yoksa etmeyecek misin?”

“Nerede oturuyorsun?”

“Apartman St. James ile Dunworth’un köşesinde, 215 numara. Daire arkada. Morelli yangın merdiveninden tırmanarak pencereden içeri girdi. Sen de, sanırım, aynısını yapabilirsin.

Aslında Morelli’ye de fazla kızmamam gerekirdi, çünkü ne de olsa arabasını çalmış sayılırdım. Aslında dairemi ararken ayak altında olmamamı istemesini de anlayışla karşılayabilirdim. Maço kuvvetiyle duş perdemi parçalamasını da bağışlayabilirdim, ama beni burada çırılçıplak asılı bırakarak çok ileri gitmişti. Eğer bunun beni caydıracağım düşünüyorsa, yanılmıştı. Yaptıkları beni iki misli bilemişti ve çok çocukça görünse de, bu işten vazgeçmeyecektim. Morelli’yi mutlaka yakalayacaktım ya da bu yolda ölecektim.

Bana saatlerce küvette beklemişim gibi geldiği anda, ön kapının açılıp kapandığını duydum. Duşun buharı çoktan

kaybolmuştu ve artık üşümeye başlamıştım. Elim, yukarıda asılı kalmaktan, neredeyse hissizleşmişti. Yorulmuştum, acıkmıştım ve başım ağrımaya başlamıştı.

Ranger banyo kapısında belirdiğinde utanmayı unutacak kadar rahatlamıştım. “Gecenin bir yarısı buraya geldiğin için sana minnettarım,” dedim.

Ranger gülümsedi. “Seni bu durumda görme fırsatını kaçırmak istemedim,” dedi.

“Anahtarlar yerdeki olmalı,” dedim.

Onları buldu, elimden düşmek üzere olan telefonu aldı ve kelepçeleri çıkarttı. “Seninle Morelli arasında garip bir şeyler var, galiba?” dedi.

“Öğleden sonra Morelli’nin anahtarlarını bana verdiğini hatırladın mı?”

“A... evet.”

“Ben de arabasını, ödünç aldım.”

“Ödünç almak mı?”

“El koydum, aslında. Bilirsin, yasalar bizden yana, filan ya?”

“Aha!”

“Şey, ben arabasına el koydum, o da bunu fark etti.”

Ranger gülümsedi ve bana bir havlu uzattı. “El koymana anlayış gösterir mi acaba?”

“Diyelim ki hoşnut kalmadı... yani öyle bir şey. Arabayı buraya otoparka bıraktım ve distribütör kapağını çıkarttım. Tamamen güvenlik açısından.”

“Sanırım bu biraz fazla olmuş.”

Küvetten çıktım ve aynadaki görüntüm gözüme çarpınca az kalsın bir çığlık atacaktım. Saçım 2000 voltluk elektrik akımına uğramış ve kolalanmış gibiydi. ”Arabasına alarm sistemi koydurtmam gerekiyordu, ama param kalmadı,” dedim.

Ranger yumuşak bir sesle hafif bir kahkaha attı. “Alarm sistemi mi? Morelli bundan çok hoşlanacak.” Yerden bir kalem aldı ve tuvalet kâğıdına bir adres yazdı. “Sana fiyat verecek bir garaj biliyorum.”

Önünden geçip yatak odama yürüdüm ve havluyu atıp sırtıma sabahlığımı geçirdim. “Kapıdan girdiğini duydum,” dedim.

“Kilidi yerinden çıkarttım. Apartman görevlisini uyandırmayı pek akıllıca bulmadım.” Penceremden dışarıya baktı. Yağmur pencerenin karanlık camına vuruyor ve eşiğin üstünden kırık bir panjur parçası sallanıyordu. “Örümcek Adam tırmanışını ancak iyi havalarda yaparım,” dedi.

“Morelli panjurumu kırdı.”

‘Herhalde paçası sıkışmıştı.”

“Dikkat ediyorum, hep varoşlarda yaşayanlar gibi konuşuyorsun.”

“Ben çok dil bilirim,” dedi Ranger.

Ranger’ı kapıya kadar götürdüm. İkinci bir lisan bilmediğim için onu kıskanıyordum.

Hiç rüya görmediğim derin bir uykudaydım ve Kasım ayına kadar da uyuyabilirdim. Ama ön kapım insafsızca yumruklanıyordu. Yatağımın yanındaki saate baktım. 8.35’i gösteriyordu.

Bir zamanlar misafir severdim. Oysa şu anda kapımın çalınması bile beni korkutmuştu. İlk korkum, Ramirez’di; İkincisi de polisin gelip beni otomobil çalmak suçuyla götürmesiydi.

Sure Guard spreyini masadan aldım; kollarımı sabahlığımdan geçirmeye çalıştım ve sürünerek kapıya gittim. Bir gözümü kapatıp, diğeriyle kapı deliğinden baktım. Kapının arkasında duran Eddie Gazzara da bana bakıyordu. Üniformalıydı ve elinde iki tane Dunkin’ Donut torbası vardı. Kapıyı açıp havayı kokladım, tıpkı koku izi süren av köpeği gibiydim. “Hımmm,” diyerek kokuyu içime çektim.

Gazzara, “Sana da merhaba,” dedikten sonra, önümden geçip yemek odasının masasına doğru yürüdü. “Eşyaların nerede?”

“Yeni eşya alacağım da.”

“Aha...”

Karşılıklı oturduk ve bir süre onun torbaların birinden kahve dolu karton bardakları çıkartmasını bekledik. Kahvelerin kapaklarını açtık, peçeteleri serdik ve içi kremalı yumuşacık tatlı halkalara yumulduk.

Yemek yerken konuşma ihtiyacı duymayacak kadar iyi arkadaştık. Önce Boston kreması ile doldurulmuş olanları yedik. Daha sonra da geri kalan dört halkayı bölüştük. İki donut yedikten sonra bile saçım Gazzara’nın dikkatini çekmemişti. Böylece bana da saçımın her zamanki halinin nasıl olduğunu düşünecek kadar zaman kalmıştı. Morelli’nin evimde arama yaparken neden olduğu dağınıklık konusunda da henüz hiçbir şey söylememişti. Bu da bana evin düzeniyle ilgili alışkanlıklarımı düşünecek kadar zaman bırakmıştı.

Üçüncü halkayı daha yavaş yedi, kahvesini yudumladı; yumuşacık çöreğinden bir parça ısırdı, kahvesini yudumladı, tekrar bir lokma aldı. Bu arada, “Dün bir kaçağı yakaladığını duydum,” dedi.

Sadece kahvesi kalmıştı. Benimkine gözünü dikti. Ben de koruma iç güdüsüyle bana ait olanı masadan kendime doğru çektim.

“Sanırım, bunu bölüşmek istemiyorsun,” dedi.

“Galiba, evet,” diye cevap verdim. “Birini yakaladığım nasıl öğrendin?”

“Sporcuların giyinme odasındaki konuşmalardan. Bu günlerde en çok konuşulan konu sensin. Bizim çocuklar senin Morelli’ye kendini ne zaman teslim edeceğin konusunda bahse girdiler.”

Kalbim öyle bir sıkıştı ki, gözlerimin yuvalarından fırlamasından korktum. Bir dakika süreyle Gazzara’ya baktım. Kan basıncımın düşmesini beklerken, vücudumdaki bütün damarların patladığım hayal ettim.

“Bunu nasıl bilecekler?” diye sordum dişlerim birbirine vurarak. “Belki de beni şimdiden elde etmiştir. Belki de günde iki kez yapıyoruz bunu.”

“O seni elde edince, senin bu işin peşini bırakacağını düşünüyorlar. Senin bu işten vazgeçtiğin an kazanma zamanı.”

“Sen de buna dahil misin?”

“Hayır. Morelli seni daha okuldayken kazıklamıştı. Bunun tekrarlanmasına izin vermezsin diye düşünüyorum.”

“Okulda olanları sen nasıl öğrendin?”

“Sadece ben değil, bunu herkes biliyor.”

“Aman Tanrım.” Son lokmamın mideme inmesini içtiğim kahve sağladı.

Sen donut parçasının ağzımda kaybolmasını izlerken, birkaç lokma daha yeme umudunu tümüyle kaybeden Eddie içini çekti. “Kuzenin, kusur bulma kraliçesi, beni perhize soktu,” dedi. “Kahvaltıda kafeinsiz kahve, yağsız sütle karıştırılmış yarım bardak tahıl ve yarım greyfurt yiyebiliyorum.”

“Tabii bu bir polisin kahvaltısı olamaz, öyle mi?”

“Farz et ki vuruldum,” dedi Eddie, “içimden çıkanlar sadece kafeinsiz kahveyle yarım greyfurt olacak. Bu benim travma ünitesine kadar gidebilmemi sağlar mı dersin?”

“Gerçek kahve ile donut kadar sağlamaz.”

“Çok haklısın.”

“Ayrıca şu kemerinin üzerinden sarkan şey mermileri durdurmaya da yarıyordur, herhalde.”

Eddie kahvesini sonuna kadar içti, kapağını kapatarak karton bardağı çöpe attı. “Morelli’nin seni elde etmesi meselesine gerçekten kızgın olmasan bunu söylemezdin.”

Onunla aynı fikirdeydim. “Bu çok zalimceydi.”

Bir peçete alarak mavi gömleğine dökülen pudra şekerini gayet titiz bir şekilde sildi. Akademide öğrendiği birçok beceriden biri olmalı, diye düşündüm. Arkaya doğru yaslandı ve ellerini göğsünde birleştirdi. 1.77 boyunda ve tıknazdı. Yüz hatları Doğu Slavları andırıyordu. Soluk mavi gözleri, beyaza yakın sarı saçları ve küt bir burnu vardı. Çocukken, iki ev aşağımızda otururdu. Annesi ile babası hâlâ orada yaşıyorlardı. Hayatı boyunca polis olmak

istemişti. Artık üniformalıydı ve ilerlemek için fazla hırsı kalmamıştı. Araba kullanmaktan, acil durumlara koşmaktan ve her zaman önde olmaktan hoşlanırdı. İnsanları rahatlatma konusunda üstüne yoktu. Büyük bir ihtimalle karısı hariç, herkes onu severdi.

“Sana bazı haberlerim var,” dedi Eddie. “Geçen gece bira içmek için Pino’ya uğradım. Gus Dembrowski de oradaydı. Gus, Kulesza olayı üzerinde çalışan bir SP.”

“SP?”

“Sivil polis.”

Bu beni oturduğum yerden doğrulttu. “Sana Morelli ile ilgili başka şeyler de anlattı mı?”

“Gus, Sanchez’in bir muhbir olduğunu doğruladı. Morelli kıza bir kart açmış. Muhbirlerin adları gizli tutulur. Onları denetleyen polisler bütün kartları kilit altında tutarlar. Galiba bu davada soruşturma açısından gerekli bulunduğu için durum ortaya çıkmış.”

“Bu başlangıçta göründüğünden de daha karmaşık bir dava galiba. Cinayet, Morelli’nin üstünde çalıştığı bir işle bağlantılı da olabilir.”

“Olabilir. Aynı zamanda Morelli’nin Sanchez ile romantik bir ilişkisi de olmuştur belki. Anladığım kadarıyla genç ve hoş bir kızmış. Tam anlamıyla bir Latin güzeli olduğunu söylediler.”

“Ve kız hâlâ ortada yok.”

“Evet. Hâlâ kayıp. Bizim departman, kızın Staten Adası’ndaki akrabaları ile görüştü, ama kimse onu görmemiş.”

“Dün kızın komşularıyla konuştum, öyle anlaşılıyor ki kiracılardan biri, Morelli’nin sözde tanığını gördüğünü söyleyince, hemen öldürülmüş.”

“Nasıl hemen öldürülmüş?”

“Binanın önünde bir araba ona çarpıp kaçmış.”

“Kaza olabilir.”

“Ben de böyle düşünmeyi isterdim.”

Saatine baktı ve ayağa kalktı. “Gitmem gerekiyor.”

“Son bir soru daha, Aylak Morelli’yi tanıyor musun?”

“Ona etrafta rastlıyorum.”

“Ne yaptığını veya nerede oturduğunu biliyor musun?”

“Kamu sağlığı alanında çalışıyor. Bir çeşit müfettiş. Hamilton Kasabası’nda bir yerde oturuyor. Connie’nin ofisinde şehir rehberleri var. Eğer adına kayıtlı telefonu varsa, sokak adresini bulabilirsin.”

“Teşekkür ederim. Kahve ve donut için de.”

Holde durakladı. “Paraya ihtiyacın var mı?”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Şimdilik idare ediyorum.”

Beni kucakladı, yanaklarımdan öpüp gitti.

Arkasından kapıyı kapattım ve gözlerimin dolduğunu hissettim- Arkadaşlık bazen boğazıma tıkaç gibi oturuyordu- Yemek odasına döndüm. Ortadaki torbalarla, peçeteleri toplayıp mutfaktaki çöp kovasına attım. İlk kez dairemle ilgilenecek bir fırsat bulmuştum. Morelli dairemi alt üst edip ortalığı feci şekilde dağıtmıştı. Mutfak dolapları açılmış; içindekilerin bir kısmı tezgâhın üstüne veya yere dökülmüş; kitaplar raftan indirilmiş; elimde kalan son koltuğumun üstündeki yastık yere atılmış, yatak odam çekmecelerden çıkarılıp yere atılan yiyeceklerle dolmuştu. Yastığımı yerine koydum ve mutfağı topladım- Dairemin geri kalan bölümü şimdilik olduğu gibi kalacaktı.

Duşa girip çıktım ve siyah şortumla haki renkli bol tişörtümü giydim. Ufak tefek kişisel eşyalarım, banyoda-kanun kaçağım tarafından fırlatıldığı yerlerde duruyordu. Onları gerisin geriye siyah deri çantama yerleştirdim ve çantayı omuzuma astım. Kapalı olduklarından emin olmak için, bütün pencereleri kontrol ettim. Bunu, sabah ve akşam olmak üzere günde on kez yapar hale gelmiştim. Kafesteki bir hayvan gibi yaşamaktan nefret ediyordum, ama artık sürpriz konukların çıkagelmesini istemiyordum. Ön kapıyı kilitlemem aslında güvenlik nedeniyle değil de formalite gereğiydi. Ranger kilidi yerindi oldukça kolay sokmuştu.

Tabii herkes Ranger kadar becerikli değildi- Ancak yine de kapımdaki emniyet gereçlerine yeni bir sürgü daha eklemenin bir zararı yoktu. Hemen ilk fırsatta, apartman görevlisiyle görüşmeliydim.

Rex’e veda ettim, cesaretimi topladım ve daha ileriye gitmeden kafamı sahanlığa doğru uzattım. Ramirez’in aniden önüme çıkmayacağından emin olmak istiyordum.

YEDİ

Distribütör kapağı tam olarak bıraktığım yerde duruyordu; binaya yakın bir çalının altında. Onu alıp ait olduğu yere taktım ve otoparktan hemen çıkıp Hamilton'a yöneldim. Vinnie'nin ofisinin önünde daracık bir yer buldum ve Cherokee'yi oraya park etmeyi ancak üçüncü denemede başarabildim.

Connie masasındaydı. Elindeki aynaya bakarak, aşırı maskara sürülmüş kirpiklerinin ucundaki kurumuş fazlalıkları ayıklıyordu.

Beni görünce, başını kaldırdı. "Kirpikleri olduğundan uzun gösteren bu aleti hiç kullandın mı?" diye sordu. "Fare kılından yapılmış galiba."

Ona polisten aldığını makbuzu gösterdim. "Clarence'i yakaladım."

Elini yumruk yapıp dirseğini kuvvetle geri çekti. "Evvet!"

"Vinnie yerinde mi?"

"Dişçiye gitmesi gerekti. Ön dişlerini biletiyor, sanırım." Dosyanın esas kopyasını bulup çıkarttı ve makbuzumu aldı. "Bunun için Vinnie'ye gerek yok, ben sana çek yazabilirim." Dosyanın kapağına bir hatırlatma notu yazdı ve dosyayı masasının en uzak köşesindeki bir kutunun içine bıraktı. Orta çekmecesinden ana hesap defterine benzer bir çek karnesi çıkarttı ve çeki yazdı. "Morelli'yle işler nasıl gidiyor? Onunla ilgili bir karara varabildin mi?"

"Tam anlamıyla bir karara varamadım, ama hâlâ kasabada olduğunu biliyorum."

"Çok fıstık bir herif," dedi Connie. "Onu bütün bu olaylardan evvel, altı ay önce görmüştüm. Marketten et alıyordu. Dişlerimi poposuna geçirmemek için kendimi zor tutmuştum."

"Etoburlar gibi konuşuyorsun."

“Etoburluk değil. Bu adam çok hoş.”

“Ayrıca cinayetle de suçlanıyor.”

Connie iç geçirdi. “Trenton’da Morelli’nin zor durumda kaldığını görünce mutsuz olacak o kadar çok kadın vardır ki.”

Bu doğruydu sanırım, ama ben bunlardan biri değildim. Geçen geceden sonra, Morelli’yi demir parmaklıkların arkasında düşünmek, küçük düşmüş ve intikam almaya meyilli yüreğimde sıcak duygular uyandırıyordu. “Burada şehir rehberi var mı?”

Connie hızla dosya dolaplarına doğru döndü. “G çekmecesinin üstündeki büyük kitap,” dedi.

Adamın adını kitapta ararken bir taraftan da Conni’ye, “Aylak Morelli ile ilgili hiçbir bilgin var mı?” diye sordum.

“Shirley Gallo isimli bir kadınla evli olduğundan başka bir şey bilmiyorum.”

Hamilton Kasabası’ndaki tek Morelli, Bergen Court 617 numarada kayıtlıydı. Connie’nin çalışma masasının arkasında asılı olan haritadan adresi kontrol ettim. Eğer bu bölgeyi doğru hatırlıyorsam, düzgüncene evlerin oluşturduğu bir mahalleydi.

Connie, “Son zamanlarda Shirley’i gördün mü?” diye sordu. “At gibi irileşmiş. Liseden beri yüz kilo almış herhalde. Margie Manusco’nun partisinde gördüm. Oturduğunda üç tane açılır-kapanır sandalyeyi kaplıyordu. Çantası şekerlemelerle doluydu. Sanırım bunlar acil durumlar içindi…örneğin birisi onu patates salatasına yaklaşmaması için dövdüğünde kullanmak için olabilir.”

“Shirley Gallo? Şişko mu? Lisedeyken çöp gibiydi.”

“Tanrının insanı neye çevireceği belli olmaz,” dedi Connie.

Kasabalarda Katolik olmak son derece rahat bir iştir. Kafalar karıştığında, hemen Tanrıya sığınılır. Onun kanatlarını açarak suçu üstlenmek üzere beklediğine inanılır.

Connie bana çeki uzattı ve sol kirpiğinden aşağı doğru sarkan maskara kümesini koparttı. “Sana hep söylerim ya, sosyetik olmak hiç de kolay değil,” dedi.

Ranger’in önerdiği tamirhane küçük bir hafif sanayi sitesindeydi. Sitenin arkası tümüyle 1 Numaralı Otobana bakıyordu. Burada, sarıya boyanmış, ancak zamanla otobandan geçen araçların egzozlarının etkisiyle renkleri solmuş, ambara benzeyen altı tane bina vardı. Proje başlarken, sitenin mimarı, büyük bir ihtimalle, önce otları ve çalıları tasarlamıştı. Sonuç ise, taşlaşmış toz kümeleriyle karışmış izmaritler, atılmış plastik bardaklar ve sivri uçlu yabani otlardı. Bu altı binanın her birinin kendi yolu ve otoparkı vardı.

Hız keserek, üzerinde Capital Printing ve A. ve J. Extrusions yazan binaların önünden geçtim. AV in Oto Kaporta Dükkânı’nın girişinde durdum.

Binanın önüne üç tane otomatik kapı yapılmıştı, ama sadece biri sonuna kadar açıldı. Hızla içeriye daldım. Arkada bir sürü paslı araç, neredeyse üst üste duruyordu. Son model, tamponları eğrilmiş birçok otomobil de üçüncü kapının yanına park edilmişti.

Otoparka girdim ve 4X4 siyah bir Toyota’nın yanına park ettim. Toyota kriko ile havaya kaldırılmıştı. Kocaman dört tekerleği de havadaydı. Buraya gelirken, çeki bozdurmak için bankaya uğramıştım. Alarm sistemine kesin olarak ne kadar para harcamak istediğimi biliyordum ve bir kuruş bile fazla ödemek niyetinde değildim. Büyük ihtimalle, iş benim verdiğim fiyata yapılamayabilirdi, fakat sormak ayıp değildi ya. Cipin kapısını açtım ve bunaltıcı sıcağa çıktım. Gereğinden fazla ağır metal solumamak için, yavaş nefes alıyordum. Otobanın bu kadar yakınında durunca güneş kirlenmiş gibi görünüyordu, hava kirliliği öylesine yoğundu ki, sanki güneş ışınlarını hafifletiyor, güneşi perdeliyordu. Açık kapıdan içerdeki havalandırmanın sesi duyuldu.

Otoparkın karşı tarafına geçtim ve gözlerimi kısarak yağ tabancaları, yağ filtreleri ve turuncu tulumlu -muhtemelen- kaba adamların oluşturduğu cehennem boşluğuna baktım. Etraf loştu. Adamlardan biri ağır ağır bana doğru yürümeye başladı. Başına, kalça hizasından kesilerek düğüm atılmış bir külotlu çorap geçirmişti. Büyük bir olasılıkla, evine giderken yolunun üzerindeki 7-Eleven mağazasını soymak istediğinde bu çorapla zaman kazanmış olacaktı. Ona Al'ı aradığımı söyledim. O da bana Al'in kendisi olduğunu söyledi.

"Arabama bir alarm sistemi taktırtmak istiyorum. Ranger bana makul bir fiyat vereceğinizi söyledi."

"Ranger'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Birlikte çalışıyoruz."

"Bu birçok anlama gelebilir."

Bununla ne kastettiğini pek anlamadım, belki de anlamak istemedim. "Kefalet ödenerek serbest bırakıldıktan sonra mahkemeye gelmeyen kanun kaçaklarını yakalayıp polise teslim ederim," dedim.

"Size bir alarm sistemi gerekiyor, çünkü kötü mahallelere gideceksiniz öyle mi?"

"Aslında, bir çeşit araba hırsızlığı yaptım. Sahibinin gelip onu benden almasından korkuyorum."

Gözlerinin arkasında kahkahalar yanıp söndü. "Daha da betermiş."

Binanın arka tarafındaki tezgâha doğru yürüdü ve elinde siyah plastikten yapılmış yedi buçuk santimetre karelik küçük bir aletle geri geldi. "Bu gerçekten harika bir şey," dedi. "Hava basıncıyla çalışıyor. Basınçta herhangi bir değişiklik olduğunda -camın kırılması veya kapının açılması gibi- bu alet kulak zarını patlatacak kadar ses çıkartır." Aletin ön tarafını çevirdi.

"Bu butona basınca kurulmuş oluyor. Yirmi saniyelik bir süre geçtikten sonra çalışmaya başlıyor. Size dışarı çıkıp kapıyı kapatacak kadar zaman tanıyor. Kapı açıldıktan

sonra, tekrar yirmi saniyelik bir süre var, böylece alarmı kapatmak için şifrenizi girebilirsiniz.

“Ya çalmaya başlarsa, o zaman nasıl susturacağım?”

“Sadece bir anahtarla.” Elime ufak gümüş bir anahtar verdi. “Anahtarı arabada unutmamanız gerektiğini hatırlatayım. O zaman amacına ulaşamaz.”

“Tahminimden de ufakmış.”

“Küçük, fakat güçlü.” İyi bir tarafı da ucuz olması, çünkü monte edilmesi son derece kolay. Bütün yapacağınız, onu kontrol paneline vidalamak.”

“Ne kadar ucuz?”

“Altmış dolar.”

“Aldım, gitti.”

Arka cebinden bir tornavida çıkarttı. “Bana sadece nereye vidalayacağımı gösterin.”

“Şu dev gibi aracın yanında duran kırmızı Cherokee’ye. Göze çarpmayan bir yerde olsun istiyorum. Kontrol panelini bozmak da istemiyorum.”

Birkaç dakika sonra Stark Caddesi’ne doğru yol almaya başlamıştım. Kendimden oldukça hoşnuttum. Sadece makul fiyatlı bir alarma sahip olmakla kalmamıştım; bu alarmı Morelli’yi yakaladığımda elime geçecek parayla satın almaya niyetli olduğum arabaya takmak istersem, buradan çıkarttırıp yeni arabama kolaylıkla monte ettirebilecektim. Yol üstündeki 7-Eleven’da durup, öğle yemeyi için kendime vanilyalı yoğurtla bir kutu portakal suyu aldım. Araba kullanıyor ve höpürdeterek portakal suyumu içiyordum. Bu klimalı harika aracın içinde çok da rahattım. Alarmım vardı, sinir gazım vardı, yoğurdum vardı. Başka ne istenir ki?

Gidip doğruca jimnastik salonunun karşısına park ettim; portakal suyunun geri kalanını çabucak içtim, alarmı kurdum, omuz çantamla Morelli’nin fotoğraflarını alıp cipin kapısını kilitledim. Sanki boğaya kırmızı bayrak sallıyordum.

Daha da göze batar hale gelebilmemin tek yolu kalmıştı. O da arabanın önüne şöyle bir levha koymakla mümkündü: ”İşte burada. Götürebilirsen götür.”

Cadde, öğleden sonra bastıran sıcağın etkisiyle, oldukça hareketsizdi.

Köşede iki hayat kadını duruyordu. Bu caddeden geçmediği halde, sanki otobüs bekliyormuş gibi görünüyorlardı. Kadınlar sıkılmış ve bezgin bir şekilde ayakta dikiliyorlardı, çünkü günün bu saatinde kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Ayaklarında ucuz plastik ayakkabılar vardı.. Üstlerine streç bluz, altlarına ise vücutlarını iyice saran örme şortlar giymişlerdi. Saçları kısa kesilmiş ve düz fön çekilerek havalı bir şekle sokulmuştu. Bu kadınların kendilerine nasıl fiyat biçtiklerinden tam anlamıyla emin değildim, ama eğer erkekler fahişeleri kiloyla satın alıyorsa, bu ikisi hiç de fena değildi.

Ben yaklaştıkça her ikisi de dövüş pozisyonu almaya başladılar: Elleri kalçalarında, alt dudakları öne doğru çıkık, gözleri kaz yumurtası büyüklüğünde sonuna kadar açılmış.

“Sen,” dedi kızlardan biri. “Burada ne yaptığını sanıyorsun? Burası bizim köşemiz, kafana iyice sok bunu, anladın mı?”

Kasabalı bir bebek olmakla hayat kadını görüntüsü vermek arasında ince bir çizgi varmış gibi görünüyor sanırım.

“Joe Morelli adında bir arkadaşımı arıyorum.” Onlara Joe’nun resmini gösterdim. “İkinizden biri onu buralarda görmüş olabilir mi?”

“Bu Morelli ile alıp veremediğin nedir?”

“Kişisel bir konu.”

“Eminim öyledir.”

“Onu tanıyor musunuz?”

Aralarından biri omuz silkti. “Belki de.”

“Gerçekte, ilişkimiz arkadaşlıktan da ilerideydi.”

“Ne kadar ilerideydi?”

“Lanet olası herif beni hamile bıraktı.”

“Hiç de hamileymiş gibi görünmüyorsun.”

“Beni bir ay sonra görün.”

“Yapabileceğin şeyler var.”

“Evet,” dedim, “birincisi Morelli’yi bulmak. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“I... ıh.”

“Carmen Sanchez adında birini tanıyor musunuz? Step In Bar’da çalışırdı.”

“Yoksa, o da mı seni hamile bıraktı?”

“Morelli onunla birlikte olabilir diye düşünüyorum.”

Hayat kadınlarından biri, “Carmen ortadan kayboldu,” dedi. “Bu Stark Caddesi’ndeki kadınların çoğunun başına gelir. Çevresel tehlike.”

“Bu konuda ayrıntıları anlatmak ister misin?”

“Çenesini kapalı tutmak istiyor, tamam mı,” dedi diğer kadın. “Bizim bu pislik hakkında hiçbir bilgimiz yok ve burada durup seninle konuşarak kaybedecek zamanımız da yok. Yapacak bir sürü işimiz var.”

Caddenin bir yukarısına, bir de aşağısına göz attım. Görünürde yapacakları hiçbir iş yoktu, ben de böyle zamanlarda yapılan eski bir numarayı tekrarladım. İsimlerini sordum ve birinin Lula, diğerinin ise Jackie olduğunu öğrendim. Her ikisine de kartımı verdim. Morelli veya Sanchez’i gördüklerinde beni ararlarsa çok memnun olacağımı söyledim. Ortada olmayan erkek tanığı sorabilirdim, ama nasıl? Affedersiniz, yüzü kızartma tavasına benzeyen bir erkek gördünüz mü? diye mi soracaktım? Daha sonra kapı kapı dolaşıp dışarılarda oturan insanlarla konuştum, dükkânlarda çalışanları soru yağmuruna tuttum. Saat dörtte gayretlerimi belgeleyen güneşten yanmış bir burna sahip olmuştum; başka da bir şey de elde edememiştim. Stark Caddesi’nin kuzeyinden başlamış, batıya doğru iki bloğu tamamlamıştım. Sonra caddenin karşı tarafına geçtim ve yavaş yavaş geriye doğru

yürüdüm. Garajın ve jimnastik salonunun önünden kimseye görünmeden sıvıştım.

Buralar benim için iyi birer bilgi kaynağı olabilirdi, ama bana göre çok tehlikeli ve yeteneklerimi aşan yerlerdi. Belki de gereğinden fazla temkinli davranıyordum; belki de barlar, varlığından bir farenin poposu kadar bile haberdar olmayan, gayet iyi insanlarla doluydu. Sorun, azınlıkta kalmaya alışık olmamamdı. Kendimi, Birmingham'ın banliyösünde WASP -beyaz Aglo-Sakson Protestan- kadınlarının eteklerinin altına bakan siyah bir adam gibi hissediyordum.

Bir sonraki iki buçuk bloğu da bitirdikten sonra tekrar kuzeye geçtim. Bu taraftaki binaların çoğu iş yeri değil evdi. Ve saatler ilerledikçe, sokağa daha fazla insan çıkmaya başlamıştı. Caddeden arabama geri dönerken, yürümek daha zorlaşmıştı.

Çok şükür, Cherokee hâlâ kaldırımın kenarında duruyordu. Ama ne yazık ki, Morelli ortalarda gözükmüyordu. Jimnastik salonunun pencerelerine bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer Ramirez beni seyrediyorsa, onu tanımazdan gelmeyi tercih edecektim. Saçımı toplayıp yana doğru at kuyruğu yaptım. Ensem kaşınıyordu. Galiba güneş ensemi de yakmıştı. Güneşten korunma konusunda pek dikkatli değildim. Hava kirliliğinin kanser yapan ışınları filtre edeceğine güvenirdim.

Bir kadın, caddeyi geçerek telaşla bana doğru geliyordu. Sağlam yapılı ve muhafazakar giyimliydi. Geriye doğru toplanmış siyah saçları ensesinde topuz yapılmıştı.

"Affedersiniz," dedi. "Stephanie Plum siz misiniz?"

"Evet."

"Bay Alpha sizinle görüşmek istiyor," dedi. "Ofisi caddenin tam karşısında."

Alpha adında hiç kimseyi tanımıyordum ve Benito Ramirez'in gölgesi etrafında dönüp dolaşmak

istemiyordum. Ama kadında Katoliklere özgü bir saygınlık vardı.

Bu nedenle şansımı deneyip onunla birlikte gitmeye karar verdim. Jimnastik salonunun yanındaki binaya girdik. Sıradan bir Stark Caddesi eviydi. Dar, üç katlı, isli dış duvarları, karanlık, kirli pencereleri olan bir ev.

Bir sürü basamak çıkarak merdivenleri tırmandık ve küçük bir sahanlığa ulaştık. Buraya bakan üç kapı vardı. Biri hafif aralıktı. Hole doğru gelen havadan içerde klimanın çalıştığını hissettim.

Kadın beni, yeşil deri bir kanepe ile üzeri çizik büyük bir tahta çalışma masasının iyice ufalttığı sıkıntılı bir bekleme odasına doğru yönelterek, ”Buradan,” dedi. Eski bir sehpanın üzerinde, sayfalarının köşeleri kıvrılmış boksla ilgili dergiler duruyordu ve beni boyayın, diye ağlayan duvarlar boksörlerin resimleriyle kaplanmıştı.

Beni daha içerdeki bir odaya aldı ve arkamdan kapıyı kapattı. Burası bekleme odasının neredeyse aynıydı. Tek farkı caddeye bakan iki penceresinin olmasıydı. Masanın arkasındaki adam ben içeri girince ayağa kalktı. Pilili bol bir pantolonla en üst düğmesi açık kısa kollu bir gömlek giymişti. Yüzündeki çizgiler gerdanından başlıyordu. Tıknaz vücudu hâlâ kaslıydı, ama yıllar bileklerini kalınlaştırmış, arkaya doğru taranmış siyah saçlarına da kurşun grisi meçler eklemişti. Bana kalırsa, ellili yaşların ortalarındaydı ve hayatı pek de güllük gülistanlık geçmemiş gibi görünüyordu.

Öne doğru eğilerek elini uzattı. “Jimmy Alpha. Benito Ramirez’in menajeriyim,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı evet anlamında sallamakla yetindim. İçimden gelen tepki çığlık atmaktı, ama bu çok da profesyonel bir davranış olmazdı.

Beni, masasının hemen yanında bulunan açılır kapanır bir sandalyeye oturttu. “Yine Caddede dolaştığınızı duydum; bu fırsattan yararlanarak sizden özür dilemek

istiyorum. Jimnastik salonunda sizinle Benito arasında geçenlerden haberdarım. Sizi telefonla aramayı denedim, ama telefonunuz arızalıydı."

Bu özür öfkemi tazeledi. "Ramirez'in davranışları kışkırtılma sonucu değildi, özürü asla kabul edilemez."

Alpha gerçekten utanmış gibiydi. "Böyle problemlerle karşılaşacağımı hiç ummazdım," dedi. "Bütün arzum, en üst düzeydeki bir boksörle çalışmaktı ve şimdi elimde böyle biri var, ama midemde ülsere neden oluyor." Üst çekmecesinden büyük, ekonomik boy şişedeki Mylanta adlı ilacı çıkarttı. "Bunu görüyor musunuz? Bundan kasalarla alıyorum," dedi. Kapağı açıp bir miktar ilaç içti. Yumruğunu göğüs kemiğine dayadı ve içini çekti "Özür dilerim, jimnastik salonunda başınıza gelenlere gerçekten çok üzüldüm."

"Sizin özür dilemeniz için inanın hiçbir neden yok. Bu sizin sorununuz değil."

"Bu söylediğiniz keşke doğru olsaydı. Ne yazık ki, bu benim sorunum." ilaç şişesinin kapağını kapattı, şişeyi tekrar çekmeceye koydu ve öne doğru eğildi, kolları masanın üzerindeydi. "Siz Vinnie için çalışıyorsunuz."

"Evet."

"Vinnie'yi eskiden beri tanırım. Vinnie kendine özgü bir tiptir."

Gülümsedi ve ben eskiye ait şu ördek hikâyesini duymuş olabileceğini sezdim.

Kendini toparladı, gözlerini baş parmaklarına dikti ve oturduğu yerde hafifçe omuzları çöktü. "Bazen Benito ile nasıl baş edeceğimi bilemiyorum. Kötü bir çocuk değil. Ama birçok şeyden haberi yok. Tek bildiği dövüşmek. Benito gibi, hiçbir yere ait olmayan biri için bu başarıyı kaldırabilmek çok zor."

Söylediklerini anlayabiliyor muyum diye başını kaldırıp bana baktı. Alaycı bir ses çıkarttım ve benim o heriften ne kadar nefret ettiğimi hissetti.

“Onu affettirmeye çalışmıyorum,” dedi. Yüzünde acı bir ifade vardı. “Benito yanlış işler yapıyor. Bugünlerde üzerinde fazla etkim olmuyor. Tamamen kendi başına. Ve etrafında beyinleri boks eldivenlerinin içinde olan bir sürü herif var.”

“O jimnastik salonunun içi, bana yardım edebilecek bir sürü adamla doluydu, ama hiçbiri benim için kılım bile kıpırdatmadı.”

“Bu konuda onlarla da görüştüm. Bir zamanlar kadınlara hürmet edilirdi, ama şimdi hiçbir şeye saygı kalmadı. Arabayla adam öldürme, uyuşturucu...” Sustu ve kendi düşüncelerine daldı gitti.

Morelli’nin bana Ramirez hakkında anlattıklarını ve daha önceki tecavüz suçlamalarını hatırladım. Alpha başını ya kuma gömüyor, ya da altın yumurtlayan tavuğunun pisliklerini temizlemeye çalışıyordu. Ben kum teorisine bahse girerdim.

Ona taş gibi bir suskunlukla baktım. Bu kenar mahalle ofisinde, düşüncelerimi açıp onunla dürüstçe konuşmak için kendimi çok yalnız hissediyorum. Nazik birkaç şey mırıldanmak içinse çok kızgındım.

“Eğer Benito sizi bir kez daha rahatsız ederse, hemen bana bildirin,” dedi Alpha. “Bu tür olaylardan hiç hoşlanmıyorum.”

“Bir gece önce daireme geldi ve içeriye girmeye çalıştı. Holde küfür etti ve kapımın önünü kirletti. Eğer bunu tekrar yaparsa, onu şikâyet edeceğim.”

Alpha’nın çok sarsıldığı belli oluyordu. “Bunu bana kimse söylemedi. Kimseyi incitmedi, değil mi?”

“Kimse incinmedi.”

Alpha masasından bir kart aldı ve üzerine bir numara karaladı. “Bu benim ev telefonum,” dedi, kartı bana uzatarak. “Eğer bir sorunla karşılaşırsanız, hemen beni arayın. Eğer kapınıza bir zarar verdiyse, hemen gereken ödemeyi yapayım.”

“Kapıya bir şey olmadı. Sadece onu benden uzak tutun.”

Alpha dudaklarını sıktı ve başını salladı.

"Carmen Sanchez'le ilgili pek bir şey bilmiyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Gazetelerde ne okuduysam o kadarını."

State Caddesi'nde sola döndüm ve günün en kalabalık saatindeki trafiğin içinde yoluma devam ettim. Trafik ışığı değişti ve bütün araçlar ilerledi. Bir şeyler almaya yetecek kadar param kalmıştı. Apartmanımı geçtim ve çeyrek mil ötedeki Super-Fresh'e gitmek için yoluma devam ettim.

Markette para ödemek için sıramı beklerken, aklıma Morelli'nin yiyeceklerini bir yerden, ya da birisi kanalıyla sağlayabileceği geldi. Acaba Groucho Marx bıyıkları ve sahte burunlu güneş gözlüğü ile Super-Fresh'in etrafında dolaşıyor olabilir miydi? Nerede yaşıyordu? Belki de mavi karavanda oturuyordu. Karavan tespit edildiği için belki de onu boşaltmıştı, belki de hâlâ oradaydı. Belki orası çok rahattı. Belki de karavan, konservelerin oluşturduğu hazinesiyle, onun kumanda merkeziydi. Ve, ben onun karavanının, etrafı gözlemek için çeşitli aletlerle donatılmış olabileceğini de düşünüyordum. Caddenin karşısında Ramirez'i gözetliyor ve hatta dinliyor olabilirdi.

Karavana Stark Caddesi'nde rastlamamıştım. Aslında özellikle onu aramamıştım, ama görsem geçip gitmezdim. Elektronik gözetim konusunda fazla bilgim yoktu, fakat gözetleyenin gözetlediğinin çok yakınında olması gerektiğini biliyordum. Bunun üzerinde düşünmek gerekiyordu. Belki de karavanı arayarak Morelli'yi bulabilirdim.

Evimin otoparkının arka tarafına park etmeye mecbur edilmiştim. Bu arada içimden, en iyi yerleri seçerek park eden birkaç özürlü yaşlı insan hakkında bazı güzel düşünceler geçirdim. Her elime üçer plastik alışveriş torbası ile altı biralık birer paket aldım. Cherokee'nin kapısını dizlerimle iterek kapattım. Kollarımın taşıdığım ağırlığı çekemediğini hissediyordum. Yürüdükçe torbalar

dizlerime çarpıyordu. Bu da bana eskiden duyduğum, fil testisleriyle ilgili bir fıkrayı hatırlattı.

Asansöre bindim, holdeki kısa mesafeyi yuvarlana tekerlene geçtim ve kapımın anahtarını bulmak için elimdeki torbaları yerdeki paspasın üzerine bıraktım. Kapıyı açtım, ışıkları yaktım, aldıklarımı mutfağa taşıdım ve ön kapımı kilitlemek için geri geldim. Poşetleri açıp buzdolabına yerleşeceklerle raflara yerleşecek olanları ayırdım. Tekrar küçük bir gıda hazinesine kavuşmak ne güzeldi. Bu benim arkamdakilere bırakabileceğim tek mirasımdı.

Kasabanın ev kadınları felaketlere daima hazırlıklıdır. Geçmişte yaşadıkları büyük kar fırtınaları bir gün yine tekrarlarsa diye, tuvalet kâğıtlarıyla mısır konservelerini istif ederler.

Bu faaliyet Rex'i bile heyecanlandırdı. Minicik pembe ayağını kafesinin camına dayayarak beni izliyordu. Ona bir dilin, elma verirken, "Çok daha iyi günler yaklaşıyor, Rex," dedim "Bugünden itibaren hep elmayla brokoli yiyeceksin."

Süpermarketten bir şehir haritası almıştım. Bir taraftan akşam yemeğimi atıştırırken diğer taraftan da masamın üzerine açtığım haritayı inceliyordum. Yarın mavi karavanı arama konusunda daha metodik davranacaktım. Jimnastik salonunun etrafını ve Ramirez'in ev adresinin doğru olup olmadığını bir kez daha kontrol edecektim. Telefon rehberini buldum ve Ramirez'in adını aradım. Listede yirmi üç Ramirez vardı. Üçünün ilk adı B harfi ile başlıyordu. İki tane Benito vardı. İlk Benito'nun telefonunu çevirdim ve dördüncü çalışta telefonu bir kadın açtı. Arkadan bir bebeğin ağlama sesi geliyordu.

"Orada Benito Ramirez isimli bir boksör var mı?" diye sordum.

Cevap İspanyolcaydı ve pek de dostça değildi. Kendisini rahatsız ettiğim için özür dileyerek telefonu kapattım. İkinci Benito telefona kendi cevap vermişti ve kesinlikle benim aradığım kişi değildi. Böylece üç B'den de

hiçbir sonuç çıkmamıştı. Geri kalan on sekiz numarayı aramak ise pek bir şey ifade etmeyecekti. Onu bulamadığım için bir bakıma rahatlamıştım. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum. Hiçbir şey söyleyemezdim herhalde. Sadece adres arıyordum, amacım sohbet etmek değildi. Gerçek ise, Ramirez'i düşünmenin bile içimi ürperttiği idi. Jimnastik salonunu gözleyip Ramirez dışarı çıktığı zaman onu takip edebilirdim, ama kırmızı kocaman Cherokee öylesine göze batan bir nesneydi ki. Eddie bana yardımcı olabilirdi. Polislerin her zaman adres bulma yöntemleri vardır. Adres konusunda yardım edebilecek başka kim vardı? Marilyn Truro DMV'de çalışıyordu. Eğer boksörün lisans numarasını bilsem, büyük bir ihtimalle bana adresini bulabilirdi. Ya da jimnastik salonunu arayacaktım. Ah, bu da ne kadar kolaydı ya. Tanrım! Ne kadar da karışık bir durum, diye düşündüm. Ama bir an önce bir yerden başlamalıydım. Jimnastik salonunun reklamı olan sayfayı telefon rehberinden yırtıp atmıştım, bu yüzden bilinmeyen numaralar servisinden jimnastik salonunun numarasını sordum. Cevap veri kişiye teşekkür edip verdiği numarayı çevirdim. Karşıma çıkan adama Benito ile mutlaka konuşmam gerektiğini, ancak adresini kaybettiğimi söyledim.

“Tabii,” dedi. “320 Polk. Apartmanın numarasını bilmiyorum. Dairesi ikinci katta. Koridorun arka tarafında. Kapıda adı var. Mutlaka bulursunuz.”

“Teşekkürler,” dedim. “Gerçekten müteşekkirim.”

Telefonu masanın en uzak köşesine ittim ve Polk'u bulmak için tekrar haritaya döndüm. Haritada burası varoşların eteğinde, Stark Caddesi'ne paralel bir yer olarak görünüyordu. Burayı haritada sarı kalemle işaretledim. Şimdi mavi karavanı arayacağım iki nokta vardı. Gerekirse cipi park edip, tabanvayla, kendimi göstermemeye çalışarak pasaj ve garajları inceleyecektim. Eğer başka bir gelişme olmazsa, sabah ilk işim bu olacaktı. Connie'nin bana verdiği

kefalet dosyalarına bakıp kira paramı çıkartacak üç-beş kuruşluk birkaç iş yapmam gerekecekti.

Bütün pencereleri -kilitli olduklarından emin olmak için- iki kez kontrol ettim ve perdelerin tümünü kapattım. Duş yaptıktan sonra erkenden yatmak niyetindeydim. Hiçbir sürpriz misafir de istemiyordum.

Elektrikli aletlerden boş kalan yerlerle oturma odasının halısında mobilyaların bıraktığı izlere fazla aldırmamaya çalışarak, etrafı derleyip toparladım. Morelli'den kazanacağım 10.000 dolar hayatımı eski, normal haline getirmeye fazlasıyla yetecekti. Ancak bu geçici bir önlemdi. Belki de hâlâ başka bir iş aramam gerekiyordu.

Kimi kandırıyordum. Konumla ilgili bütün üsleri ele geçirmiştim.

Bu işle uğraşmaya devam edebilirdim, ama fazlasıyla riskli görünmekteydi. En kötüsü de... ama daha kötüsünü düşünmek bile istemiyordum. Korkutulma, nefret edilme -hatta belki de tecavüze uğrama, yaralanıp -Tanrı korusun- öldürülme fikrine alışmanın ötesinde, kendi başına çalışan insanlara özgü bir düşünce sistemi edinmem gerekiyordu. Savaş sanatını öğrenmek için yatırım yapmak; suçluların boyun eğmelerini sağlayabilmek için de bazı polis tekniklerini öğrenmek zorundaydım Kendimi Terminator'e çevirmeyi hiç istemiyordum, ama bu işe şu anki durumumla devam etmeyi de istemiyordum. Eğer bir televizyonum olsaydı, tekrar yayına sokulan Cagney ve Lacey dizisini seyretmek isterdim doğrusu.

Kapıma yeni bir sürgü taktırma planımı hatırladım ve bu işlerde mükemmel olan Dillon Ruddick'e gitmeye karar verdim. Dillon ile ben iki kafadardık. Bizim apartmanda, Metamusi'nin dört ana besin grubuna girmediğini düşünen sadece ikimiz vardık. Dillon resimli romanları okurken dudaklarını kıpırdatırdı, ama adamın eline aleti verdiğinizde tam anlamıyla bir dâhiye dönüşürdü. Apartmanın iç kısımlarında, halı kaplı ama hiç güneş ışığı almayan bir bölümde yaşardı. Yaşadığı yerde her an,

kazanların ve su ısıtıcılarının gümbürtüsü ile suyun borularda dolaşırken çıkarttığı ıslık sesinden oluşan bir serenat duyulurdu. Dillon bundan hoşlandığını söylerdi. Bu seslerle kendisini okyanusta farz ettiğini anlatırdı.

Kapısını çaldım ve açınca, “Merhaba, Dillon,” dedim. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda. Şikâyetim yok. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Etrafta işlenen suçlar beni ürkütüyor, Dillon. Düşündüm de, kapıma bir sürgü daha taktırmak iyi bir fikir gibi göründü.”

“İyi fikir,” dedi. “Bir insan hiçbir zaman çok dikkatli olamaz. Aslında, biraz önce Bayan Luger’in kapışma da bir sürgü taktım. Birkaç gün önce gece yarısı, sahanlıkta iri yarı bir herifin avaz avaz bağırdığını söyledi. Çok korktuğunu anlattı. Belki sen de duymuşsundur. Ne de olsa Bayan Luger senin dairenin iki kapı ötesinde.”

Yutma dürtüme karşı koydum ve boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. O iri yarı herifin adını biliyordum.

“Kilidi yarın takmaya çalışacağım,” dedi Dillon. “Bu arada, bir biraya ne dersin?”

“İyi olur.”

Dillon bir şişe bira uzattı ve bir kutu da karışık kuruyemiş verdi. Televizyonun sesini tekrar açtı ve ikimiz de kendimizi koltuğa bıraktık.

Saatimi saat sekize kurdum, ama yedide ayaktaydım çünkü karavanı aramanın heyecanını yaşıyordum. Duş yaptım. Saçıma jel ve sprey sürerek fön makinesiyle şekil vermek için biraz zaman harcadım. Her şey tamamlandığında Cher’in kötü bir günündeki haline benziyordum. Cher kötü gününde bile bu kadar kötü olamazdı. Tek temiz şortum kalmıştı. Vücudumun üst kısmını iki misline çıkaran bir spor sutyeni zorla takabildim. Üstüme de kapüşonunu başıma geçirdiğim büyük, bol, mor bir tişört giydim. Yüksek bilekli Reebok’larımı bağladım, beyaz çoraplarımın konçlarını spor

ayakkabılarımın üzerine düşecek şekilde kıvırdım ve kendimi bir hayli havalı hissettim.

Kahvaltıda Frosted Frakes marka tahıl yedim. Eğer bunlar Kaplan Tony'e iyi geliyorsa, mutlaka benim için de iyiydi. Bir multivitamin yuttum, dişlerimi fırçaladım, kulak memelerime iri altın halkalar taktım, karanlıkta parlayan Kiraz Kırmızısı rujumu sürdüm ve artık dışarıya çıkmaya hazırdım.

Ağustos böcekleri her zamanki monoton sesleriyle kavurucu bir günün habercisiydiler. Sabahtan kalan çiğle ıslanmış asfalttan buhar çıkıyordu. Otoparktan çıkınca, St. James'in günlük trafiğine karıştım. Yanımdaki koltuğun üzerinde şehir haritası açık duruyordu. Bir de telefon numaralarını, adresleri ve işimle ilgili bir sürü ufak tefek bilgiyi kaydettiğim steno defterim vardı.

Ramirez'in oturduğu apartman sitenin tam ortasındaydı. Çalışan fakir insanlar için yan yana yapılmış, dört katlı asansörsüz binaların kalabalığında kaybolup gitmişti. Büyük bir olasılıkla, burada önceleri göçmen işçiler yaşamıştı -İrlandalı, İtalyan ve Polonyalı yarından ümitli insanlar, çalışmak için Delaware'den mavnalarla Trenton'un fabrikalarına taşınmışlardı. Şimdi kimin yaşadığını söylemek zordu. Küçük verandalarda vakit geçirmeye çalışan ihtiyarlar yoktu. Yol kenarında oyun oynayan çocuklara da rastlanmıyordu. Durakta orta yaşlı iki Asyalı kadın otobüs bekliyordu. Çantalarını sıkıca göğüslerine bastırmışlardı; yüzleri ifadesizdi. Ortalıkta ne karavan vardı, ne de onu saklayacak bir yer. Garaj veya pasaj da yoktu. Eğer Morelli, Ramirez'i izliyorsa, bunu ya arka taraftan ya da yandaki apartmandan yapıyordu.

Köşeyi döndüm ve sitenin ortasından geçen tek şeritli servis yolunu buldum. Arkada da hiç garaj yoktu. Ramirez'in apartmanının tam arkası tabaka halinde kalın bir asfalttı; altı araba park edilecek şekilde diyagonal çizgilerle ayrılmıştı. Park halinde sadece dört araç vardı. Üç eski otomobil ve bir de plakasına altın harflerle

"Şampiyon" yazılmış, gümüş rengi Porsche. Arabaların içinde kimse yoktu.

Servis yolunun karşısında ucuz ve kalitesiz apartmanlar göze çarpıyordu. Morelli'nin izlemesi veya etrafı dinlemesi için burası gayet uygun diye düşündüm, ancak ortalıkta görünmüyordu.

Servis yolunun içinden geçerek sitenin çevresinde döndüm. Araştırma yaptığım yeri, dokuz blokluk meydana arabayla girilebilecek tüm sokakları gözden geçirerek taradım. Hiçbir yerde karavana rastlamadım.

Stark Caddesi'ne yöneldim ve aynı şeye, yani karavanı aramaya devam ettim. Burada garajlar ve pasajlar boldu. Bu yüzden Cherokee'yi park ettim ve yaya olarak dolaşmaya başladım. Saat yarımı gösterdiğinde, bana bir hayat boyu yetecek kadar pis kokulu garaj dolaşmıştım ve üstüme vazife olmayan işlerle uğraştığım için de yarı çökmüş bir haldeydim. Eğer gözlerimi şaşılaştırırsam soyulmuş burnumu görebiliyordum, saçım terli enseme yapışmıştı, iri ve hantal çantamı taşımaktan omuzum göçmüştü.

Cherokee'ye geri geldiğimde, ayaklarım alev alevdi. Arabaya yaslandım ve ayak tabanlarımın eriyip erimediğine baktım. Lula ile Jackie'nin, bir blok ötede, köşede beklediklerini görebiliyordum. Birden onlarla tekrar konuşmanın bir zararı olmadığını fark ettim.

"Hâlâ Morelli'yi mi arıyorsun?" diye sordu Lula.

Siyah gözlüklerimi tepeme kaldırdım. "Onu hiç gördün mü?" diye sordum.

"Hayır. Hakkında bir şey de duymadım. Adam göze batmamaya çalışıyor."

"Ya karavanı?"

"O konuda bilgim yok. Son zamanlarda, Morelli kırmızı ve altın rengi bir Cherokee kullanıyordu... tıpkı seninki gibi." Gözlerini açtı. Hey! Bu Morelli'nin cipi olmasın sakın?"

"Bunu ondan ödünç aldım sayılır."

Lula'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tatlım, sen bana bunu Morelli'den çaldığını mı söylüyorsun? Kız, o senin sıska beyaz popona bir güzel tekme atar."

"Onu birkaç gün önce soluk mavi bir Ecoline kullanırken gördüm," dedim. "Aracın her tarafı antenlerle donatılmıştı. Böyle bir şeyin geçtiğini hiç gördünüz mü?"

"Biz hiçbir şey görmedik," dedi Jackie.

Lula'ya döndüm. "Ya sen, Lula? Mavi bir karavan gördün mü?"

"Şimdi bana doğrusunu söyler misin? Sen hamile filan değilsin, di mi?" diye sordu Lula.

"Hayır, ama olabilirdim." On dört yıl önce.

"Burada neler dönüyor? Sen Morelli'den ne istiyorsun gerçekten?"

"Morelli'nin kefaletini üstlenen biri için çalışıyorum. Morelli bir kanun kaçağı."

"Deme yahu! Bu işte para var mı?"

"Kefalet bonosunun yüzde onu."

"Ben de bu işi yapabilirdim," dedi Lula. "Belki de işimi değiştirmeliyim."

Jackie, "Belki de konuşmaya bir son vermelisin ve senin ihtiyar canını çıkartmadan ona bir şeyler vermek istenmiş gibi görünmelisin," dedi.

Eve doğru yola çıktım, biraz daha Frosted Flakes yedim ve anneme telefon ettim.

"Büyük bir tencere dolusu harika lahana dolması yaptım," dedi. "Akşam yemeğine mutlaka gelmelisin."

"Bunu duymak çok güzel, ama yapılacak işlerim var."

"Ne gibi? Seni lahana dolması yemekten alıkoyacak kadar önemli bir iş ne olabilir?" dedi.

"İş, işte."

"Ne tür bir iş? Sen hâlâ Morelli denen çocuğu mu arıyorsun?"

"Ya, evet."

"Başka bir iş bulmalısın. Clara'nın güzellik salonunda bir ilan gördüm, şampuan yapacak bir kıza ihtiyaçları

varmış.”

Büyükannem Mazur’un arkada bağırarak bir şeyler söylediğini duyuyordum.

“Ah... evet,” dedi annem. “Bir de bu sabah, görmeye gittiğin boksör Benito Ramirez’den bir telefon geldi. Baban o kadar heyecanlandı ki. Ne kadar iyi bir genç adam. Ne kadar kibar.”

“Ramirez ne istiyormuş?”

“Seninle temasa geçmeye çalıştığını, ama telefonunun bozuk olduğunu söyledi. Ben de telefonunun artık açık olduğunu söyledim.”

İçimden kafamı duvarlara vurmak geçti. “Benito Ramirez adi herifin tekidir. Eğer tekrar ararsa, sakın onunla konuşma.”

“Telefonda bana nazik davrandı ama...”

Tabii, diye düşündüm, o Trenton’daki en saygılı katil ve tecavüzcüdür. Artık bana telefon edebileceğini de biliyordu.

SEKİZ

Oturduğum apartman eski bir binaydı ve şimdiki sahibi de buraya bir konfor ekleme zahmetine girmemişti. Jetonlu en yakın çamaşırhane olan Süper Köpük, yarım mil ötede Hamilton'daydı. Başa çıkılamaz bir yolculuk değildi, ama oraya gidip gelmek her zaman can sıkıcıydı.

Connie'den aldığım, kaçaklara ait dosyaları çantamın içine tıkıştırdım; çantamı da omzuma astım. Çamaşır sepetimi sürükleyerek hole çıkarttım, kapımı kilitledim ve kendimi arabaya zor attım. Otomatik çamaşırhaneler söz konusu olduğunda, Süper Köpük hiç de kötü değildir. Binanın yanında küçük bir otopark, bitişiğinde ise öğlen yemeklerinin yendiği küçük bir lokanta vardır. Nakit parası olan biri burada gayet lezzetli bir tavuk salatalı sandviç yiyebilir. Elimdeki nakit miktarı çok azdı, bu nedenle çamaşırlarımı makineye attım, deterjan ekledim ve bir yere oturup elimdeki kaçak dosyalarını gözden geçirmeye başladım.

En üstte Lonnie Dodd'un dosyası vardı. En kolayı onu yakalamakmış gibi görünüyordu. Hamilton'un merkezinde yaşayan yirmi iki yaşında bir gençti. Otomobil hırsızlığı ile suçlanıyordu. Bu, onun ilk suça teşebbüsüydü. Dodd'un hâlâ yakalanmamış olduğunu doğrulatmak için çamaşırhanenin telefonundan Connie'yi aradım.

"Büyük bir olasılıkla garajında, arabasının yağını değiştiriyordur," dedi Connie. "Bu her zaman olur. Erkeklere özgü davranışları bilirsin. Kendi kendilerine, 'Lanet olsun beni kimse itip kakamaz. Bütün yaptığım birkaç araba araklamaktı. Bunca kıyamete ne gerek var?' derler ve mahkeme gününde ortada görünmezler."

Connie'ye yaptığı açıklama için teşekkür ettim ve gidip iskemleme oturdum. Çamaşırlarım yıkanır yıkanmaz,

Dodd'un bulunduğu yere gidip orada olup olmadığına bakacaktım.

Dosyaları tekrar çantama koydum ve çamaşırlarımı kurutma makinesine doldurdum. Oturduğum yerde büyük camlı ön pencereden dışarıya bakarken, önümden mavi bir karavan geçti. O kadar şaşırmıştım ki, ağzım açık, gözlerim camlaşmış, zihnim boşalmış bir şekilde donup kaldım. Buna çok hızlı bir geçiş diyemezdiniz. Karavan caddenin alt kısmında gözden kayboldu. Ben ta uzaktan fren lambalarının yandığını görebiliyordum. Morelli yoğun trafikte durmak zorunda kalmıştı.

O anda harekete geçtim. Gerçekten uçuyorum zannettim, çünkü ayaklarımın kaldırıma değdiğini hatırlamıyorum. Parktan öylesine hızla gazladım ki lastiklerden duman çıktı. Köşeye vardım ve cipin alarmı çalmaya başladı.

Aceleden şifreyi kodlamayı unutmuştum. Gürültüyü düşünecek halde değildim. Alarmın anahtarı benim anahtarlığıma geçirilmişti ve anahtarlığımın ucunda da kontak anahtarı vardı. Freni sonuna kadar kökledim, savrularak yolun ortasında durdum. Bütün bu olanlardan sonra, dikiz aynasına baktım. Arkamda hiçbir aracın olmadığını görünce rahatladım. Alarmı kapattım ve tekrar yola çıktım.

Benimle Morelli arasında sadece birkaç araç vardı. O sağa dönünce ben de ellerimi direksiyona sıkıca kenetledim ve yavaşça ilerledim. Kavşağa gelene kadar bir sürü yeni, renkli küfür icat etmiştim. Ben kavşağı döndüğümde o gitmişti. Caddelerde yavaş yavaş bir aşağı bir yukarı dolaştım. Tam vazgeçmek üzereyken, karavanı gördüm. Manni'nin Şarküterisi'nin arka tarafındaki otoparkta duruyordu.

Otoparkın girişinde stop ettim. Karavana baktım ve o anda ne yapmam gerektiğini düşündüm. Morelli'nin direksiyonda olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Belki arka tarafa yatmış şekerleme yapıyordu, belki de Manni'nin dükkânında ton balığı ısmarlıyordu.

Park edip araştırmam gerekiyordu. Eğer karavanda olmadığı ortaya çıkarsa, arabalardan birinin arkasına saklanırdım. O gelince de bayıltıcı gazı sıkardım.

Arabayı otoparkın arka tarafında bir yere, karavandan dört araç aşağıya çektim ve motoru kapattım. Tam çantama uzanıyordum ki, şoför tarafındaki kapı açıldı ve biri beni hızla dışarıya çekti. Öne doğru tökezleyerek Morelli'nin göğüs tahtasına çarptım.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu.

"İstersen sen vazgeç, çünkü ben sonsuza kadar vazgeçmeyeceğim," dedim.

Dudaklarının hatları sertleşti. "Olanı biteni bana anlat. Diyelim ki ben kaldırımda yatıyorum ve sen benim arabamla benim üzerimden defalarca geçiyorsun... dört kez. Bunu ister misin? Parayı ölü için mi yoksa diri için mi ödüyorlar?"

"Hırçınlaşmana gerek yok. Ben işimi yapıyorum. Bu kişisel bir mesele değil."

"Kişisel değil mi? Annemi rahatsız ettin, arabamı çaldın ve şimdi de insanlara seni hamile bıraktığımı söylüyorsun! Bana kalırsa, birini hamile bırakmak oldukça kişisel bir şey! Tanrı aşkına, cinayetle suçlanmam yeterli değil mi? Sen de kimsin? Cehennem zebanisi bir kaçak avcısı mısın, nesin?"

"Senin sinirlerin fena bozulmuş."

"Fenadan da öte. Vazgeçiyorum. Herkesin aşması gereken bir engel var... benimki de sensin. Arabayı al. Artık hiçbir şeye aldırmıyorum. Bütün arzum, kapıları fazla hızlı kapatma ve gösterge lambası yandığı zaman arabanın yağını değiştir." Gözleri cipin içine takıldı.

"Telefonla konuşmuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Telefon konuşmaları çok pahalı."

"Telaşlanmana gerek yok."

"Lanet olsun!" dedi. "Hayatımın içine edildi."

“Büyük ihtimalle kötü bir dönemdir, geçer.”

Yüzünün ifadesi yumuşadı. “Giydiğin bu kıyafeti beğendim.” Parmağıyla tişörtümün geniş yakasını çekti ve içimdeki siyah spor sutyene baktı. “Çok seksi.”

Midemden yukarıya doğru bir sıcaklık yayılmaya başladı. Kendime bunun öfkeden kaynaklandığını söyledim, ama hissettiğim şeyin cinsel panik olma ihtimali gerçeğe daha yakındı sanırım. Eline bir tokat atarak geri ittim. “Kabalaşma.”

“Tamam kahrolası, seni hamile bırakmıştım, hatırlasana? Azıcık yakınlık seni rahatsız etmemeli.” İyice sokuldu. “Rujun da güzel, hoşuma gitti. Kiraz kırmızısı. Çok tahrik edici.”

Eğildi ve beni öptü.

Kasığını tekmelemem gerektiğini biliyordum, ama öpüşü çok tatlıydı. Joe Morelli hâlâ nasıl öpmesi gerektiğini biliyordu. Öpücük yavaş ve şefkatle başlayıp sımsıcak ve derinleşerek son bulmuştu. Geri çekildi ve gülümsedi ve teslim alındığımı hissettim.

“Eller yukarı!” dedi.

Arkamdan uzandı ve kontak anahtarını yerinden çıkarttı. “Beni izlemeni istemiyorum.”

“Benim aklımdan geçen bunun çok ötesinde.”

“Evet, ama biraz hızını keseceğim.”

Şarküterinin çöp konteynırına doğru yürüdü ve anahtarları içine attı. Karavana doğru giderken “İyi avlar,” dedi. “Arabama binmeden önce ayaklarını silmeyi ihmal etme.”

Arkasından bağırdım, “Bir dakika dur. Soracağım bazı şeyler var. Cinayetle ilgili bazı şeyleri öğrenmek istiyorum. Carmen Sanchez’le ilgili bilgi almak istiyorum. Senin üzerine bahse girdikleri doğru mu?”

Yukarıya doğru bir hamle yaparak karavana atladı ve otoparktan çıkıp gitti.

Konteynır sanayi tipiydi. Üç metre yüksekliği, üç metre eni ve altı metre uzunluğu vardı. Parmaklarımın ucuna

basarak içine doğru eğildim. Dörtte biri doluydu. İçi köpek ölüsü gibi kokuyordu. Anahtarları göremedim.

Akılsız bir kadın gözyaşlarına boğulabilirdi. Kadının daha akıllısının ise zaten bir çift yedek anahtarı olurdu. Konteynırın yanına bir şandık çektim ve daha iyi görebilmek için üstüne çıktım. Çöplerin çoğu torbalanmıştı, ama bazı torbalar yırtıktı. İçlerinden yarısı yenmiş konserveler, topak topak patates salataları, kahve artıkları, kızartma yağları, tanınmayacak bir sürü sulu madde ve yeşil salata yaprakları fışkırıyordu.

Bütün bu görüntüler bana yol kazalarını hatırlatmıştı. Kedi veya lahana salatası arasında hiç fark yok, ölüm berbat bir şey.

Tanıdığım herkesi bir bir gözlerimin önüne getirdim, ancak benim yerime çöp konteynırına tırmanacak kadar salak birini düşünemedim. Peki, dedim, ya şimdi ya da hiçbir zaman. Bacağımı kamyonun kasasının üstüne doğru kaldırırken bir an orada asılı kaldım, ama sonra cesaretimi topladım. Kendimi yavaş yavaş kasanın içine bıraktım. Eğer. en ufak bir fare kokusu alırsam, hemen dışarıya fırlayacaktım. Yumuşak ıslak bir şeye değene dek, ayağımın altında teneke kutular vardı. Kaydığımı hissettiğim an can havliyle elimi uzatarak kamyonun kenarına tutunabildim. Bu arada dirseğimi kenarlara çarpmıştım. Küfür ederek gözlerime dolan yaşlara hâkim oldum

Temizce bir plastik ekmek torbası buldum. Onu tıpkı bir eldiven gibi kullanarak çöpü karıştırmaya başladım. Dikkatle ilerliyordum, ama enginarlarla dana beyinlerinin olduğu kavanozların üstüne düşmekten ölesiye korkuyordum. Atılan yiyecek ciddi bir miktardaydı ve israfın boyutu, burnumun içini yakarak damağıma yapışan çürük kokusu kadar tiksinti vericiydi.

Sonsuzluk kadar uzun bir sürenin sonunda, anahtarları sarı-kahverengi bir pisliğin içine batmış vaziyette buldum. Etrafta çocuk bezi olmadığı için, bu pisliğin hardal

olduğunu umuyordum. Torbalı elimi bu ne olduğu belirsiz şeyin içine sokarken az kalsın kusacaktım.

Nefesimi tuttum, anahtarları kenardan asfaltın üstüne fırlattım ve hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktım. Ekmek torbasıyla anahtarları olabildiğince temizledim. Sarı maddenin çoğu çıktı, böylece anahtarlar acil durum için oldukça yeterli hale geldi. Ayakkabılarımı arkalarına basarak, çoraplarımı ise kıza benzer bir oğlan edasıyla sadece iki parmağımı kullanarak çıkarttım. Sonra vücudumu inceledim. Tişörtümün önündeki Thousand Island sosunun lekesi dışında hasar yok gibi görünüyordu. Çöp konteynırının yanına, -geri dönüştürülerek yeniden kullanılabilir hale getirilmek üzere- gazeteler istif edilmişti. Popoma muzır bir şeylerin yapışmış olması ihtimaline karşı, sürücü koltuğunun üstünü spor sayfasıyla kapladım. Yolcu koltuğunun altına, halının üstüne de gazete kâğıdı serdikten sonra ayakkabılarımla çoraplarımı itinayla kâğıdın ortasına yerleştirdim.

Kâğıdın geri kalan kısmına bir göz attım ve gazete manşeti birden üzerime doğru gelir gibi oldu. “Kasabadan Bir Kişi Arabadan Ateş Edilerek Öldürüldü.” Manşetin hemen altında John Kuzack’ın bir fotoğrafı yer alıyordu. Onu çarşamba günü görmüştüm. Bugün günlerden Cumaydı. Elimdeki ise dünün gazetesiydi.

Hikâyeyi nefes almadan okudum. Kuzack, çarşamba gecesi geç bir saatte apartmanının önünde silahlı saldırıya uğramıştı. Haber, onun nasıl bir Vietnam kahramanı olduğunu, nasıl mor kalp nişanı aldığını, renkli bir kişilik olarak muhitinde ne kadar çok sevildiğini anlatarak devam ediyordu. Basına göre, poliste şüpheliye ve cinayet sebebine ilişkin hiçbir bilgi yoktu.

Sırtımı Cherokee’ye dayayarak John Kuzack’ın ölümünün gerçek olduğunu içime sindirmeye çalıştım. Onunla konuştuğumda, o kadar iri ve canlıydı ki. Oysa şimdi ölmüştü. Önce Edlem’e çarpıp kaçmışlar, şimdi de Kuzack’ı öldürmüşlerdi. Kaçan tanığı gören ve hatırlayan üç

kişiden ikisi ölmüştü. Birden Bayan Santiago'yu ve çocuklarını hatırlayarak tir tir titredim.

Gazeteyi dikkatle katlayarak harita gözüne yerleştirdim. Eve dönünce Gazarra'yı arayıp, Bayan Santiago'nun başına herhangi bir şey gelmediğinden emin olmak istiyordum.

Kendimi koklayacak durumda değildim, ama yine de önlem olsun diye, yol boyunca, arabanın camlarını açık bıraktım.

Arabayı çamaşırhanenin otoparkına park ettikten sonra, çıplak ayakla, hiç kimseye görünmemeye çalışarak giysilerimi almaya gittim. Salonda benden başka sadece yaşlıca bir kadıncağız vardı; salonun öteki tarafında, duvar kenarında duran çamaşır katlama masasındaydı.

“Aman Tanrım!” dedi, şaşkınlık içinde. “Bu koku da ne?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Mutlaka dışardan geliyor, kapıyı açınca içeriye doldu.” dedim.

“Ben…”

“Korkunç!”

Burnumu iyice çekerek havayı kokladım, ama hiç koku alamadım. Burnum, kendini savunmaya geçerek, bütünüyle dışarıya kapanmıştı. Tişörtüme şöyle bir baktım. “Thousand Island sosu gibi mi kokuyor?” Kadın, elindeki yastık kılıfını yüzüne bastırmıştı. “Galiba kusacağım.”

Çamaşırlarımı hemen sepete doldurup çıktım. Yolu yarılamıştım ki, trafik lambasında durmam gerekti ve gözlerimin sulandığım fark ettim. Uğursuzluk, diye düşündüm. Otoparktan daireme çıkarken, Allah'tan, ortalıkta kimse yoktu. Giriş de, asansör de boştu. Şimdiye kadar şansım yaver gitmişti. Asansörün kapıları ikinci katta açıldı, ama burada da kimse yoktu. Rahatlayarak bir oh çektim, çamaşırlarımı kapıma kadar çekerek daireme girdim. Çıkarttığım bütün giysileri büyük bir plastik torbaya tıktım.

Hemen duşa koştum, sabunlandım, keselendim ve saçımı tekrar tekrar şampuanladım. Temiz giysiler

giydikten sonra hâlâ kötü kokup kokmadığımı anlamak için karşı komşum Bay Wolesky’e gittim.

Kapıyı açtı ve insiyaki olarak elini burnuna götürdü. “Ufff,” dedi “Bu koku da ne böyle?”

“Ben de bunu merak ediyordum,” dedim. “Bu koku bütün holü sarmış.”

“Köpek leşi gibi kokuyor.”

İçimi çektim. “Benim de ilk aklıma gelen bu oldu.”

Daireme döndüm. Her şeyi yeni baştan yıkamam gerekiyordu ve buna saatler yetmeyecekti. Çamaşırlarımı yıkamak için annemlere gitmeliydim. Saatime baktım. Neredeyse altı olmuştu. Arabanın telefonundan annemi arayıp her şeye rağmen akşam yemeğine yetişeceğimi haber verecektim.

Evin önüne park ettiğim anda annem büyü yapılmış gibi hemen oracıkta bitiverdi. Bir annenin akıl almaz içgüdüsüyle, kızının kaldırıma yanaştığını her zaman bilirdi.

“Yeni bir araba, ha?” dedi. “Ne hoş. Bunu nereden aldın?”

Bir koltuğumun altında çamaşır sepeti, diğerinde ise plastik çöp torbası vardı. “Bir arkadaşımdan ödünç aldım,” dedim.

“Kimden?”

“Tanımazsın. Birlikte okula gittiğim bir arkadaşımdan.”

“Aslında böyle arkadaşların olduğu için o kadar şanslısın ki. Ona bir şeyler pişirmelisin. Kek olabilir.”

Onu hafifçe iterek geçtim, doğru bodrum kata yöneldim. “Çamaşırlarımı getirdim. İnşallah kızmazsın.”

“Tabii kızmam. Bu koku da ne? Yoksa sen mi kokuyorsun? Tıpkı çöp tenekesi gibi kokuyorsun.”

“Anahtarlarımı yanlışlıkla çöp konteynırına düşürdüm. Tırmanıp içine girerek çıkarmam gerekti.”

“Senin başına bunlar nasıl geliyor, hiç anlayamıyorum. Başkalarına hiç böyle şeyler olmuyor. Çöp konteynırına anahtarlarını düşüren başka kimi tanıyorsun? Hiç kimseyi. Böyle şeyleri sadece sen yaparsın.”

Büyükanne Mazur mutfaktan çıkıp geldi. “Burnuma çöp kokusu geldi.”

“Kokan Stephanie,” dedi annem. “Çöp konteynırına girmiş de.”

“Çöp konteynırında işi neymiş? Ceset mi arıyormuş? Televizyonda seyrettiğim bir filmde gangsterler herifin birinin beynini dağıtıp farelere yem olsun diye çöp konteynıra attılar.”

“Anahtarlarını arıyormuş,” diye izah etti annem, Büyükanne Mazur’a. “Kazara düşürmüş.”

“Aaa... hayal kırıklığına uğradım. Ondan daha iyi şeyler beklerdim.”

Yemeğimiz bittikten sonra Eddie Gazarra’yı aradım. İkinci parti çamaşırı makineye koydum. Ayakkabılarımla anahtarları hortumla yıkadım. Cipin içine lizol sıktım ve camlarını sonuna kadar açtım. Pencereler açıkken alarm kullanılamıyordu, ama arabanın annemlerin evinin önünde benden geri alınma ihtimali çok zayıftı. Duş yaptım ve kurutma makinesinden yeni çıkmış temiz elbiselerimi giydim.

John Kuzack’ın ölümü beni korkutmuştu. Daireme karanlıkta girmeye fazla istekli değildim. Bu yüzden, evime erken dönmek için annemlere bir bahane uydurdum. Daireme girip arkamdaki kapıyı tam kapamıştım ki, telefon çaldı. Ses boğuk geliyordu. Duymak için kendimi zorluyordum, sanki yardımı olurmuş gibi ahizeyi gözlerimi kısarak tutuyordum.

Korku mantıklı bir duygu değil. Telefonda bana kimse bedensel acı veremez, biliyorum ama telefondakinin Ramirez olduğunu anlayınca acıyı bedenimde hissettim.

Telefonu hemen kapattım ve tekrar çalınca, kabloyu prizden çekip çıkarttım. Aramaları kaydetmek için bir telesekreter takmam gerekiyordu, ama başka bir tutuklama yapmadan böyle bir aleti satın almama imkân yoktu. Sabah yapacağım ilk iş Lonnie Dodd’u izlemeye başlamak olacaktı.

Sürekli yağan yağmurun yangın merdiveninde çıkardığı davula benzer sese uyandım. Harika. Hayatımı daha da zorlaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı zaten. Yataktan sürünerek kalktım ve perdeyi açtım. Bütün gün yağacağı belli olan yağmuru görünce pek de memnun olmadım. Otopark parlak ve kaygandı, kaynağı belirsiz bir sürü yerden gelen ışıkları yansıtıyordu. Dünyanın geri kalan kısmı ise kurşuni griydi; bulutlar aşağıda ve uçsuz bucaksızdı; yağmurun arkasında görünen binaların ise rengi kaçmıştı.

Duş yapıp blucinle tişört giydim, saçımı kendi kendine kurumaya bıraktım. Binadan çıkar çıkmaz sırılsıklam olacağımı bildiğim halde, içimden hiç sızlanmak gelmiyordu. Kahvaltımı ettim, dişlerimi fırçaladım ve can sıkıntımı yenmek için de gözlerimi turkuvaz renginde göz kalemiyle boyadım. Yağmurun şerefine, ayaklarıma çöplerin içine girdiğim ayakkabılarımı geçiriverdim. Eğilip kokladım. Belki kaynamış domuz budu koktuğum zannedilebilirdi, ama başıma gelenler düşünülürse, bu kadarcık kokunun hiç zararı yoktu.

İhtiyaç duyduğum her şeyin çantamda olduğundan emin olmak için, çantamın içindekilerin dökümünü yaptım - kelepçeler, kalın sopa, cep feneri, tabanca ve ekstra kurşun. Çok fazlası benim için iyi olmazdı, çünkü ben silahımı nasıl dolduracağımı bile unutmuştum. Ama eğer suçlu kaçmaya başlarsa, üzerine fırlatabileceğiniz ağır bir şeye ne zaman ihtiyaç duyabileceğiniz belli olmazdı. Dodd'ın dosyası ile küçük bir şemsiyeyi ve acil durumlarda atıştırmak için bir paket fıstık ezmeli krakeri de tıktım. Ayrıcalıklı çalışan kesimin bir üyesi iken satın aldığım siyah ve mor renklerdeki Gore-Tex marka, son derece şık ceketimi kaptım ve otoparkın yolunu tuttum.

Bugün, tam battaniyeden çadır yapıp, altında resimli roman okurken şekerli krema yenilecek günlerden biriydi. Gözü dönmüş haydutların peşinden gidilecek gün değildi.

Ama ne yazık ki, paraya çok ihtiyacım vardı ve haydutların yakalanacağı günü seçme şansına sahip değildim.

Lonnie Dodd'un evinin adresi 2115 Barnes olarak verilmişti. Haritamı yaydım ve koordinatlara baktım. Hamilton Kasabası, Trenton'un tamamından üç misli büyüktü ve kenarları ısırılmış bir turta gibi, şekilsizdi. Barnes'ın arka mahalleleri, Yardville'in tam kuzeyinde bulunan Conrail'in arka mahallelerine kadar uzanıyordu.

Broad'a gitmek için Chambers'a girdim ve Apollo'da durdum. Barnes yolu Apollo'dan ayrılıyordu. Gökyüzü kısmen aydınlanmıştı ve arabayla giderken ev numaralarını görmek mümkündü. 2115 numaraya yaklaştıkça, içim daha çok sıkılmaya başlamıştı. Görünürdeki binaların mülk olarak değeri giderek ürkütücü bir şekilde azalıyordu. İşçilerin oturduğu saygın bir mahalle olarak başlayan düzgün tek katlı evlerin yerini yavaş yavaş, toplumun kayıtsız kaldığı düşük gelirlilerin veya hiç geliri olmayanların yaşadığı kötü evler alıyordu.

2115 caddenin sonundaydı. Etraf mı tohuma kaçmış otlar bürümüştü. Ön avluyu, paslı bir bisikletle, bir Çamaşır makinesi ve makinenin çarpık kapağı ön avluyu süslüyordu. Ev, taşlık bir alan üzerine briketten inşa edilmiş küçük bir çiftlik eviydi. Evden çok, başka amaçlar için yapılmış gibiydi. Tavuk veya domuz yetiştirmek amacıyla yapılmış olabilirdi. Ön camın penceresine gelişi güzel bir çarşaf raptiyelenmişti. Belki de evde yaşayanlar, birbirlerinin kafasına Bull's-Eye bira kutuları atarken mahremiyetlerini korumak için bu çarşafı germişlerdi.

Kendi kendime, ya şimdi ya da hiçbir zaman dedim. Yağmur çatıya pıtır pıtır vuruyor ve oluklardan aşağıya akıyordu. Rujumu tazeleyerek cesaretimi toplamaya çalıştım. Mavi göz boyamı koyulaştırdım, allık sürerek yüzümü daha çok pembeleştirdim. Maskaramı yeniledim. Dikiz aynasında kendimi gözden geçirdim.

Harikasın, dedim. Son kez Dodd'un fotoğrafına baktım. Yanlış adamı etkilemeye çalışmak istemiyordum. Anahtarlarımı çantama attım, kapüşonumu başıma geçirip arabadan çıktım. Kapıya vurdum ve kendimi içerde kimsenin olmaması için dua ederken yakaladım. Yağmur, bu sevimsiz mahalle ve tehlikeli küçük ev tüylerimi diken diken ediyordu. Eğer ikinci vuruşuma da cevap gelmezse, diye düşündüm, Dodd'u yakalamanın benim alnıma yazılmadığını görüp bunu Tanrı'nın bir lütfü olarak kabul edeceğim ve buradan hemen kaçacağım.

İkinci vuruşuma da cevap gelmedi, ama içerden bir sifon sesi duydum. Evde birinin olduğunu anladım. Lanet olsun! Yumruğumla birkaç kez daha kapıya vurdum. Avazım çıktığı kadar "Kapıyı açın," diye bağırdım. "Pizza getirdim."

Karma karışık siyah saçları omuzlarına dökülmüş, sıska bir herif kapıyı açtı. Boyu benden birkaç santim daha uzundu. Ayakları çıplaktı ve üzerinde gömleği yoktu. Altına, çıt çıtları açık ve fermuarının yarısı çekilmiş, beli düşük, çok pis bir blucin giymişti. Arkasından görebildiğim kadarıyla oturma odası da pislik ve çöp içindeydi. Dışarıya yayılan havada keskin bir kedi pisliği kokusu vardı.

"Pizza filan ısmarlamadım," dedi.

"Lonnie Dodd siz misiniz?"

"Evet. Bu kahrolası pizza meselesi de nedir?"

"Kapıyı açmanız için bir hileydi."

"Neydi?"

"Sizin için kefalet yatırmış olan Vincent Plum adına çalışıyorum. Dava gününde mahkemeye gelmediniz; Bay Plum mahkemeye çıkmanız için yeni bir tarih ayarlamak istiyor."

"İçine edeyim. Hiçbir şeyi ayarlamayacağım."

O kadar çok yağmur yağıyordu ki, ceketim sırılsıklam olmuş, blucinimle pabuçlarım korkunç su emmişti. "Sadece birkaç dakikanızı alır. Sizi götürmekten memnuniyet duyacağım."

“Plum’ın limuzin servisi yok. Plum sadece iki çeşit insanı işe alır... sivri memeli kadınlarla it kopuk takımından ödül avcılarını. Üstüne alınma, bu yağmurluk üzerindeyken içini görmek zor, ama büyük sivri memeleri olan birine benzemiyorsun. Geriye it kopuk takımından ödül avcılığı kalıyor.”

Hiçbir bir uyarıda bulunmadan yağmura çıktı, omzumdan çantamı çekip aldı ve içindekileri arkasındaki sert tüylü taba rengi halıya boşalttı. Tabancam pat diye yere düştü.

“Bu eyalette gizlenmiş bir sürü pisliği taşıma işine girebilirsin,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “İşbirliği yapmaya niyetin var mı?”

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Eğer akıllıysan, üstüne bir tişört takar, ayakkabılarını giyip benimle şehre gelirsin.”

“De ki o kadar akıllı değilim?”

“İyi. O zaman bana eşyalarımı ver ve bil ki buradan gitmekten son derece mutlu olacağım.” Bundan daha doğru konuşulamazdı.

“Sana hiçbir şeyini vermiyorum. Bunlar artık benim.”

Ben onu tekmeleyip tekmelememeyi düşünürken, o beni göğsümden itip sırt üstü çimento yola devirmişti bile. Çamurda popomun üstünde zor doğruldum.

“Bas git,” dedi, “yoksa kahrolası silahınla seni vururum.”

Kapıyı çarparak kapattı ve sürgüyü çekti. Ayağa kalktım, ellerimi ceketime sildim. Burada tam bir sersem gibi kalakaldığıma ve omuz çantamı almasına izin verdiğime inanamıyordum. Ne halt etmiştim ben?

Aklımda sürekli olarak Clarence Sampson vardı, Lonnie Dodd hakkında hiç düşünmemiştim.

Lonnie Dodd şişko bir sarhoş değildi. Ona savunma ağırlıklı yaklaşmalıydım. Daha geride durmalıydım, aramızda bana yaklaşamayacağı kadar mesafe olmalıydı.

Ve savunma spreyim çantamda değil, elimde olmalıydı.

Daha öğreneceğim çok şey vardı. Çok becerikli değildim, ama daha da önemlisi saçmalıyordum. Ranger bana bunu söylemeye çalışmıştı, ama anlamamıştım. Kendini korumak için aldığın pozisyonu hiçbir zaman terk etme, demişti. Caddede yürürken bile her saniye, her şeyi görmelisin. Eğer kafanı başka şeylerle meşgul edersen, ölebilirsin. Bir kaçağın peşindeyken, daima en kötüsüne hazırlıklı ol.

O zamanlar bu sözler bana oldukça dramatik görünmüştü. Olanlara bakınca, bunun çok yerinde nasihat olduğunu anladım.

Topallayarak cipin yanına döndüm. Öfkem burnumdaydı. Hem kendime ve hem Dodd'a, hem de E. E. Martin'e küfürler yağdırdım. Sonra Ramirez ile Morelli'yi düşünerek cipin lastiğini tekmeledim.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdım yağmurda. "Şimdi ne yapacaksın bakalım, dâhi kız?"

Buradan Dodd'un elini kolunu bağlayıp, onu ite kaka arka koltuğa tıkıştırmadan ayrılmayacağımdan emindim ama yardıma muhtaç olduğum açıktı. Ve sadece iki seçeneğim vardı: Ya polis ya da Ranger. Eğer polisi çağırırsam, başım tabanca ile derde girebilirdi. O halde seçimim Ranger olacaktı.

Gözlerimi kapattım. Ranger'a telefon etmeyi gerçekten istemiyordum. Bu işi kendim tamamlamak istemiştim. Herkese yapabileceğimi göstermek istiyordum.

"Gurur insanı yıkar," dedim kendi kendime. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilemiyordum, ama ortama uygun bir ata sözü olduğu aşikardı.

İnleyerek derin bir nefes aldım, üstündeki çamurlu ve ıslak yağmurluğu çıkarttım, direksiyona geçtim ve Ranger'in numarasını çevirdim.

"Alo," dedi.

"Bir problemim var."

"Çıplak mısın?"

"Hayır. Çıplak değilim."

“Bu çok kötü.”

“Burada bir kaçağı kıstırdım, ama tutuklama konusunda şansımı kullanamıyorum.”

“Hiç şansın olmadığından emin olmak mı istiyorsun?”

“Çantamı aldı ve beni evden dışarı attı.”

Sessizlik. “Sanırım silahına da sahip çıkamadın.”

“Sahip çıktığımı söyleyemem. İyi tarafı, silahım dolu değildi.”

“Çantanda patlayıcı var mıydı?”

“Birkaç tane mermi olabilir.”

“Şimdi neredesin?”

“Evin önünde, cipin içindeyim.”

“Ve benim gelip senin tutuklayacağın adamı ikna etmemi istiyorsun.”

“Evet.”

“Bu Henry Higgins pisliğine bulaştığım için şanslısın. Adres ne?”

Ona adresi verdim ve kendimden nefret ederek telefonu kapattım. Aslında tutuklayacağım adamı elimle silahlandırmıştım ve şimdi Ranger’dan gelip bu pisliği temizlemesini istiyordum. En kısa zamanda aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Kahrolası tabancayı nasıl doldurmam gerektiğini hemen öğrenmeliydim -tabii atış yapmayı da. Joe Morelli’yi vuracak cesareti hiç bulamayabilirdim belki, ama Lonnie Dodd’u memnuniyetle vururdum.

Bu yarım kalmış işi bitirme heyecanıyla, Ranger’ı beklerken durmadan cipin saatine bakıyordum. On dakika sonra, Ranger’in Mercedes’i caddenin sonunda göründü. Yağmurda pırıl pırıl parlıyor ve sinsi bir şekilde süzülerek ilerliyordu.

Arabalarımızdan aynı anda indik. Ranger’ın başında siyah bir beysbol şapkası vardı. Sımsıkı siyah bir blucin ile siyah tişört giymişti. Belinde siyah naylon tabanca kemerinde, bacağına siyah Velcro bir kayışla sıkıca bağlanmış olan tabancası asılıydı. İlk bakışta bir polise

benziyordu. Kevlar marka bir kurşun geçirmez yelek giymişti. “Tutuklanacak kişinin adı ne?”

“Lonnie Dodd.”

“Fotoğrafı var mı?”

Cipe koştum, Dodd’un resmini aldım, Ranger’a verdim.

“Suçu ne?”

“Araba hırsızlığı. Suça ilk teşebbüs.”

“Tek başına mı?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Ama bunu garanti edemem.”

“Bu evin arka kapısı var mı?”

“Bilmem.”

“Haydi, araştıralım.”

Evin pencerelerinden görülebilecek en ufak bir hareketi kaçırmamaya çalışarak ve ön kapıyı kontrol altında tutarak, otların arasından geçip arka tarafa yöneldik. Ceketim beni fazla rahatsız etmiyordu. Ama bu noktada lüzumsuz bir yük gibiydi. Bütün enerjim Dodd’u yakalamaya yoğunlaşmıştı. Derimin altına kadar sırılsıklam olmuştum, ama artık daha fazla ıslanamayacağımı bilmek bir çeşit özgürlük duygusu veriyordu. Arka taraf da evin önüne çok benziyordu; uzamış otlar, paslı bir salıncak, ağzına kadar çöple dolu iki çöp tenekesi ve yerde duran yamulmuş çöp tenekesi kapakları.

Ranger beni kolumdan tutup, pencereden görünmeyecek şekilde, evin yanına doğru çekti. “Sen burada kal ve arka kapıyı kolla. Ben öne gidiyorum. Sakın kahramanlığa kalkma. Eğer buradan demir yoluna doğru kaçan birini görürsen, bırak gitsin. Bunu iyice anladın mı?”

Burnumdan sular süzülüyordu. “Seni bu işin içine soktuğum için özür dilerim.”

“Bu biraz da benim kabahatim. Seni yeterince ciddiye almamıştım. Eğer bu işi gerçekten yapmak istiyorsan, sana tutuklama sırasında yardım edecek birine ihtiyacın var. Ve seninle oturup bir süre daha tutuklama tekniklerini gözden geçirmeliyiz.”

“Bana bir ortak gerekli.”

“Doğru. Böyle birine ihtiyacın var.”

Evin çevresinden dolaşarak, ön tarafa doğru gitti. Ayak izleri yağmurda kaybolmuştu. Kapıya vurduğunu ve kendini tanıttığını duyabilmek için kendimi sıkarak nefesimi tuttum.

İçerden mutlaka cevap gelmişti, ama ben duyamadım. Sonra birbirine karışmış sesler ve Ranger’ın yaptığı atak geldi. Ranger’ın içeriye gireceğini söylemesi, kapının kırılarak açılması ve bir sürü bağırış çığırış. Ve sonunda tek el silah sesi.

Birden arka kapı sonuna kadar açıldı ve Lonnie Dodd dışarıya çıktı. Demir yoluna değil, yandaki eve yöneldi. Üstünde hâlâ sadece blucini vardı. Yağmurda delicesine koşuyordu, belli ki paniğe kapılmıştı. Sundurma beni biraz olsun gizliyordu; yanımdan, beni görmeden. Yan tarafa bakmadı. Bel kemerine soktuğu gümüş rengi tabancamın ışıltısını fark ettim. Tanımaz mıydım? Her türlü hakaretin üstüne, adam bir de benim tabancamla kaçıyordu. Tam bu Allah’ın cezası şeyi nasıl kullanacağımı öğrenmeye karar vermişken, dört yüz dolar çöpe gitmişti.

Buna hiçbir şekilde izin veremezdim. Ranger’a seslendim ve Dodd’un peşinden koşmaya başladım. Dodd, fazla uzağımda değildi ve en büyük avantajım ayakkabılarımdı. Dodd yağmurla ıslanmış otların üzerinde kaydı, kim bilir nelerin üzerine basarak bir dizinin üstüne düştü. Hemen bir hamle yaparak bütün vücudumla ona arkadan yüklendim. İkimiz birlikte yere yuvarlandık. 60 kiloluk vücudumla üzerine yüklenince “Ah!” diyerek yere yapışmıştı. Peki, tamam, 62 kilo olabilir, ama bir gram fazla değil, yemin ederim.

Elinden silahı kaptığımda nefes almaya çalışıyordu. Bunda savunma güdüsü değil, sadece sahiplenme duygusu vardı. Allah kahretsin, bu benim tabancamdı. Çarçabuk ayağa kalktım ve. 38’liği Dodd’a doğrulttum. Ellerimin titremesini en aza indirmek için tabancayı iki elimle tutuyordum. Mermilerini kontrol etmek hiç aklıma

gelmemişti. “Kımıldama!” diye bağırdım. “İçine edeyim, sakın kıpırdama, yoksa seni vururum.”

Arkamda Ranger belirdi. Dodd’un sırtına dizlerini dayadı, ellerini arkadan kelepçeledi ve onu çekip ayağa kaldırdı.

“Bu çirkefin çocuğu beni vurdu,” dedi Ranger. “Bu pisliğe bakar mısın? Alçak bir araba hırsızı beni vurdu.” Dodd’u yola doğru iteleyerek önüne kattı. “Kurşun işlemez Kevlar bir yelek giyiyorum. Beni bu yelekle vurabileceğini mi sandın? Öyle iğrenç bir atıştı ki, korkak herif, ayağımdan vurdu beni.”

Eğilip Ranger’in ayağına baktım, neredeyse yere düşüyordum.

“Önden git ve polisi çağır,” dedi Ranger. “Bir de vücut geliştirme salonundan Al’ı ara da gelip arabamı götürsün.”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Et yarası, bebek. Telaşlanacak bir şey yok.”

Telefon görüşmelerini yaptım, çantama kavuştum ve Dodd’un evinde kalan eşyalarımı içine atıp Rangerla birlikte beklemeye başladım. Dodd’u Noel hindisi gibi sıkıca bağlamıştık. Yüzükoyun, çamurun içindeydi. Ranger ile ben de, yağmurun altında, kaldırımın kenarına oturmuştuk. Yarasının ciddiyeti konusunda fazla endişesi yoktu. Daha kötü yaralandığı zamanlar olduğunu söyledi, ama acının yavaş yavaş arttığını yüzünden okuyabiliyordum.

Kollarımı sıkı sıkı kavuşturdum. Birbirine çarpmasını önlemek için dişlerimi iyice sıktım. Dışardan bakıldığında, duygularımı pek güzel örtbas etmiştim; olaylar karşısında Ranger kadar kayıtsızmışım ve güven içinde ona destek oluyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum. Oysa içimde öyle bir sarsıntı vardı ki, kalbimin göğsümde titrediğini duyabiliyordum.

DOKUZ

Önce polisler, daha sonra sağlık ekibi ve en sonra da Al geldi.

İfadelerimizi aldılar. Ranger apar topar hastaneye götürüldü. Ben de merkeze kadar polis arabasını izledim.

Vinnie'nin ofisine vardığımda saat beşe yaklaşıyordu. Connie'ye iki ayrı çek yazmasını söyledim. Bana elli dolar. Gerisi Ranger'a. Aslında hiç para almayacaktım, ama evde yokken gelen telefonları kaydetmeye ihtiyacım vardı.

Bunun da tek yolu bir telesekreter almaktı.

Eve gidip duş yapmayı, temiz, kuru giysiler giymeyi ve güzel bir yemek yemeyi o kadar çok istiyordum ki. Bir kere eve girersem, bir daha dışarı çıkmak istemeyeceğimi de biliyordum. Onun için, daireme dönmeden önce, trafikten kaçmak için ana yoldan çıkarak daha uzun bir yoldan Kuntz Elektrikli Aletler mağazasına gittim.

Bernie, bir kutu dolusu alarmlı saatin üzerine, elindeki küçük silindir gibi bir aletle etiket yapıştırıyordu. Kapıdan girdiğimde, başını kaldırıp bana baktı.

"Bir telesekretere ihtiyacım var," diye anlatmaya başladım. "Elli doların altında olsun." Tişörtümle blucinim bir hayli kurumuştu. Ama yürüdükçe hâlâ ayakkabılarımdan sular sızıyordu. Nerede durursam orada, amip benzeri su birikintileri oluşuyordu.

Bernie, kibar biri olarak bunlara dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu. Hemen satıcı pozisyonuna girerek bana iki çeşit telesekreter cihazı gösterdi.

Hangisini tavsiye ettiğini sordum ve önerdiğini aldım.

"MasterCard mı?"

"Vinnie'den biraz önce elli dolarlık bir çek aldım. Onu sana ciro edebilir miyim?"

"Tabii," dedi. "Bu olabilir."

Durduğum yerden, ön camdan baktığımda Sal'in Et Marketi'ni görebiliyordum. Gerçi görülecek fazla bir yanı yoktu -üstüne siyah ve altın rengi harflerle ismi yazılmış karanlık bir vitrin ile tam ortasına gelecek şekilde, kırmızılı beyazlı AÇIKTIR levhası asılmış cam bir kapı. Bernie'nin buradan dışarıya, Sal'in kapısına, saatlerce uyuşuk uyuşuk baktığını hayal ettim.

"Sen Ziggy Kulesza'nın Sal'in marketinden alış veriş yaptığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Tabii Sal'den her türlü alış verişini yapabilirsin."

"Evet duymuştum. Ziggy sence ne tür bir alış veriş yapıyordu?"

"Anlatması zor, ama hiçbir gün buradan elinde et torbalarıyla çıktığını görmedim."

Telesekreter cihazımı tişörtümün altına soktum ve arabama koştum. Merakla son bir kez Sal'in dükkânına baktım ve gaza basıp oradan ayrıldım.

Yağmurda trafik çok yavaş akıyordu. Sileceklerin çıkardığı ses ve hareket ile önümde giden araçların fren lambalarının kırmızı ışıkları beni neredeyse ipnotize ederken, kendime geldim. Günün yorumunu yapıyor ve Ranger için endişeleniyordum. Televizyonda birinin vurulduğunu seyretmek ayrı bir şeydi. Bu olayı birebir yaşamak ise bambaşkaydı. Ranger, yarasının önemli olmadığım söyleyip duruyordu, ama bana göre yeterince kötüydü. Bir silahım vardı ve bunu nasıl kullanacağımı öğrenecektim, ama bir vücudun içine kurşun doldurma konusunda daha önce duyduğum heyecanı biraz kaybetmiştim.

Otoparka girdim ve apartmana yakın bir yer buldum. Alarmı açıp hemen arabadan çıkarak merdivenleri tırmandım. Ayakkabılarımı girişte çıkarttım. Telesekreter ile çantamı mutfak tezgâhının üstüne koydum. Bir kutu bira açtım.

Hastaneyi arayarak Ranger'ın durumunu öğrenmek istedim. Tedavisini yapıp eve gönderdiklerini söylediler. Bu

iyi bir haberdi.

Deli gibi Ritz krakerleri ve fıstık ezmesi tıkındım, ikinci bir birayla onları mideme indirdim. Sürünerek yatak odama geçtim, ıslanmış giysilerimi çıkarttım. Küflenmeye başladığımı göreceğimden emindim. Her tarafımı kontrol etmedim, ama baktığım yerlerimde küf yoktu. Temiz iç çamaşırları giyip tişörte benzer bir geceliği kafamdan geçirdikten sonra, kendimi yatağıma attım.

Kalbimin çarpıntısıyla uyandım. Sebebi meçhuldü. Zihnimin karışıklığı geçince telefonun çaldığım fark ettim. El yordamıyla ahizeyi bulmaya çalıştım ve aptal aptal yatağımın yanındaki saate baktım. İkiydi. Birisi öldü herhalde, diye düşündüm. Ya Büyükannem Mazur ya da Halam Sophie. Veya babam böbrek taşı düşürüyor olabilirdi.

En kötü haberi bekleyerek, nefes alamadan cevap verdim. “Alo.”

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Zorla nefes alındığını, ayak sürüme seslerini ve sonra da birinin inlediğini duydum. Uzaktan gelen bir kadın sesi, ”Hayır,” diye yalvarıyordu. “Tanrım hayır.” Korkunç bir çığlık kulağımdaki ahizeyi sarsarak sessizliği yırttı. Duyduklarımın ne anlama geldiğini fark eder etmez, bütün vücudumdan soğuk terler boşaldı. Ahizeyi yere attım ve baş ucumdaki lambayı yaktım.

Bacaklarım titreyerek yataktan kalktım ve sendeleyerek mutfağa gittim. Telesekreterin bağlantılarını tamamladım. Telesekreteri zil bir kez çaldıktan sonra cevap verecek şekilde ayarladım. Teypteki kaydımda mesaj bırakılması isteniyordu. Artık her şey tamamlanmıştı. Kayıtta ismimi belirtmiyordum. Banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım ve yatağıma döndüm.

Telefon çaldı. Telesekreterin çıt eden sesini duydum. Yatağımda doğruldum ve mesajı dinlemeye başladım. Arayan, kısıt sesle bazen mırıldanıyor, bazen de şarkı

söylüyordu. Aynı teraneyle, “Stephanie,” diyordu. “Stephanie.”

Elim içgüdüsel olarak ağzıma gitti. Bu, insanda çığlık atmayı önlemek üzere gelişen bir refleks hareketiydi. Ama çığlığım çoktan çıkmıştı bile. Geriye sadece havayı çabucak içime çekmek kalmıştı -bir kısmını soluyarak; bir kısmını da hıçkıra hıçkıra ağlayarak.

“Telefonu kapatmayacaktın, pis karı,” dedi. “En güzel kısmı yeni kaçırdın. İleride neler olacağını görebilmen için, şampiyonun neler yapabileceğini bilmen gerekiyor.”

Mutfağa koştum. Telesekreterin bağlantısını kapatmak üzereydim ki, hatta bir kadın sesi duyuldu; genç birinin sesine benziyordu. Söyledikleri açıkça anlaşılıyordu. Ağlamaktan kalınlaşan sesi konuşmakta güçlük çektiği için de titriyordu. “Çok i-i-i-yi-ydi,” dedi. Sesi kesildi. “Ne olur Tanrım, bana yardım et, yaralıyım. Berbat vaziyetteyim.” Bağlantı koptu. Anında polisi aradım.

Teypte kayıtlı olanları anlattım ve bunun Ramirez’den kaynaklandığını söyledim. Polise Ramirez’in evinin adresini verdim. Ayrıca ihbarımı kontrol etmek istedikleri takdirde beni aramaları için kendi telefon numaramı da verdim. Telefonu kapattım ve evin içinde dolaşmaya başladım. Kilitli kapılarla pencereleri defalarca kontrol ettim ve kapıya bir sürgü daha taktırdığım için Tanrıya şükrettim.

Telefon çaldı, telesekreter cevapladı. Hatta kimse yoktu, ama bu sessizlikte kötülüğün ve deliliğin bütün titreşimlerini hissediyordum. Telefonun diğer ucunda o vardı. Dinliyor, aramızdaki bağlantıdan zevk alıyor ve duyduğum dehşeti artırmaya çalışıyordu. Çok uzaklardan, farkına varılamayacak kadar derinden, bir kadının hafif hafif ağladığını duydum. Küçük plastik prizi parçalayarak telefonun fişini duvardaki yuvasından söküp çıkarttım; sonra da gidip lavaboya attım!

Güneş doğarken uyandım. Geceyi arkada bıraktığım için rahatlamıştım. Yağmur durmuştu. Kuşların şakımaya

başlaması için vakit çok erkendi. St. James'den geçen hiçbir araç yoktu. Güneşin ufukta doğuşunu bekleyen dünya sanki nefesini tutmuştu.

Zihnimden gece yaşadığım telefon konuşması geçti. Mesajı hatırlamak için teybi dinlememe ihtiyaç yoktu. İyi ve duyarlı Stephanie, olayları aklında tutabilecek şekilde sıralayarak dosyalamak istiyordu. Acemi avcı Stephanie, kredibilitesi ve saygınlığı için hâlâ endişelenebiliyordu. Her tehdit edilişimde, polise gidiyordum, sonra da bana kendileriyle eşitmişim gibi davranmalarını bekliyordum. Teybimdeki saldırıya uğramış kadın nedeniyle artık polis kayıtlarına geçmiştim. Bu konuyu bir süre düşündüm ve sonunda olduğu gibi bırakmaya karar verdim.

Günün daha sonraki bir saatinde Jimmy Alpha'ya telefon edecektim.

Ranger'dan beni atış poligonuna götürmesini istemeye niyetlendim, ama aldığı yaralar nedeniyle daha yeni yeni iyileşiyordu. Dolayısıyla, bu yükü Eddie Gazzara'nın üstüne yıkmam gerekiyordu. Gazzara işte olmalıydı. Telefon edip beni araması için mesaj bıraktım.

Tişörtümü, şortumu giydim. Koşu ayakkabılarımın bağlarını bağladım. Koşmak en sevdiğim aktivitelerden biri değildi, ama işimi ciddi tutmam gerekiyordu. Formumu korumaya özen göstermek de işimin bir parçasıydı.

"İşe başla," dedim kendime moral vererek.

Holden hızla yürüdüm, merdivenlerden indim ve ön kapıdan çıktım. Tevekkülle derin bir iç geçirdim. Tepelerden ve pastanelerden sakınarak haritasını çıkardığım üç millik yola koyuldum.

Ağır ağır ve zahmetle bir millik yolu koştum, ama sonrası daha da kötüydü. Temposunu bozmadan giden insanlardan değilim. Vücudum koşu için değil, pahalı bir arabada oturup direksiyon sallamak için tasarlanmış. Köşeyi dönüp de yarım blok ötede apartmanımı

gördüğümde terden sırılsıklamdım ve zor nefes alıyordum. Hem çok yakında, hem de çok uzaktaydım.

Son etabı da tabana kuvvet koştum. Kapıya vardığımda berbat bir haldeydim. Belimi öne doğru eğmiş, görüşümün bulanıklığımın geçmesini bekliyordum- Anasını satayım, o kadar sağlam hissediyordum ki, kendime zor katlanabiliyordum.

Eddie Gazzara polis arabasıyla kaldırımın kenarına yanaşırken, “Mesajını aldım,” dedi. “Tanrım, çok kötü görünüyorsun “

“Koşu yaptım.”

“Belki de bir doktora görünmelisin.”

“Cildim açık renk olduğu için çok çabuk kızarıyor. Ranger’ dan hiç haber aldın mı?”

“Tüm detayları. Gerçekten en sıcak konu sensin. Dodd’u getirdiğinde ne giydiğini bile biliyorum neredeyse. Tişörtün oldukça ıslakmış. Yani, gerçekten ıslakmış.”

“Polisliğe başladığın ilk günlerde, silahından korkar mıydın?”

“Hayatımın büyük bir kısmı silahlar arasında geçti. Küçükken havalı bir tüfeğim vardı. Babamla ve amcam Walt’la ava çıkardık. Sanırım silahlar benim için her zaman madeni bir eşya parçası oldu.”

“Eğer Vinnie ile çalışmaya karar verirsem, yanımda devamlı bir tabanca taşımaya ihtiyacım olur mu, ne dersin?”

“Bu alacağın davalara bağlı. Sadece izleme yapıyorsan, hayır. Ama çılgınların peşindeysen, evet. Silahın var mı?”

“Smith Wesson 38. Ranger bana sadece on dakika açıklama yaptı, ama kendimi rahat hissetmiyorum. Hedefe ateş ederken, beni izler misin?”

“Bu konuda ciddisin, değil mi?”

“Başka hiçbir çıkışım yok.”

Başını salladı. “Geçen gece telefonla arandığını duydum.”

“O konuda bir ses seda çıktı mı?”

“Bazı arkadaşlar olay yerine gittiler, ama oraya vardıklarında Ramirez yapayalnızdı. Seni aramadığım söyledi. Kadından da hiçbir şikâyet gelmedi. Ama sen taciz şikâyetinde bulunabilirsin.”

“Bu konuyu düşüneceğim.”

Ona elimi sallayarak ahlaya puflaya merdivenlerden yukarı çıktım. Daireme girdim. Kazıyarak duvardan yedek telefon kordonunu çıkarttım, telesekretere yeni bir bant taktım ve duş yaptım Günlerden Pazardı. Vinnie bana bir hafta zaman tanımıştı ve hafta sona ermişti. Vinnie dosyayı başkasına verebilirdi, ama bana Morelli’nin peşini bırak diyemezdi. Eğer onu başkası benden evvel yakalarsa, bu her şeyin sonu olurdu. O zamana kadar bu konuda elimden geleni yapmaya kararlıydım.

Gazarra iş çıkışında, saat dörtte, Sunny’s Gun Shop’un arkasındaki atış poligonunda buluşmayı kabul etmişti. Bu da bana bütün gün üstüme vazife olmayan işlerle uğraşmak için zaman tanıdı. İşe Morelli’nin annesinin, kuzeninin ve diğer akrabalarının evlerinin önünden geçerek başladım. Apartmanının bulunduğu otoparkta bir tur attım. Nova’nın bıraktığım yerde durması dikkatimi çekti.

Stark Caddesi ve Pork’ta bir aşağı, bir yukarı dolaşıp durdum. Ne karavana ne de Morelli’nin varlığını gösteren başka bir şeye rastladım.

Carmen’in apartmanının önünden geçtim; sonra da arkaya döndüm. Bloğu kesen servis yolu dar ve bakımsızdı. Çukurlarla doluydu. Arka kısımda kiracılar için park yeri yoktu. Arkadaki tek giriş kapısı servis yoluna açılıyordu. Yolun karşısındaki sıra sıra evler, yolun yukarısına doğru birbirine daha yakınlaşıyordu. Apartmanın mümkün olduğunca yakınına park ettim. Yanımda ancak bir arabanın girebileceği kadar yer bıraktım. Dışarı çıktım, yukarıya baktım. Carmen’in ikinci kattaki dairesinin nerede olduğunu tespit etmeye çalıştım. Tahtayla kapatılmış ve yangından kararmış iki pencere görünce çok şaşırdım.

Cadde hizasındaki arka kapıyı açık tutmak için önüne bir şey koymuşlardı. İçeriyi keskin bir duman ile yanık tahta kokusu sarmıştı. Bir süpürge sesi duydum ve öndeki girişe açılan dar koridorda birinin çalıştığını fark ettim.

Pencerenin pervazından kurumla karışmış bir damla su düştü. Esmer, bıyıklı bir adam bana baktı. Gözlerini arabamdan ayırarak kafasını yola doğru çevirdi. “Buraya park yapılmaz.”

Ona kartımı uzattım. “Joe Morelli’yi arıyorum. Kefalet anlaşmasına aykırı hareket ederek kanuna karşı geldiği için aranıyor.”

“En son gördüğümde sırt üstü yatıyordu, hem de soğukta.”

“Gördüğünüzde yaralı mıydı?”

“Hayır. Oraya polisten sonra vardım. Dairem bodrum katta olduğu için pek ses gelmiyor.”

Hasarlı pencerelere baktım. “Burada ne oldu?”

“Santiago’nun dairesinde yangın çıktı. Olay cuma günü meydana geldi. Daha doğrusu, cumartesi de diyebilirsin. Sabaha karşı ikide. Allah’tan evde kimse yoktu. Bayan Santiago kızının evinde, çocuklara bakıyordu. Genellikle çocuklar buraya gelir, ama cuma günü o kızına gitmişti.”

“Yangının nasıl başladığını bilen var mı?”

“Milyonlarca neden olabilir. Böyle bir binada her şey kanunlara uygun değildir. Diğerleriyle karşılaştırıldığında, o kadar kötü de değil aslında. Ama eski bina, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?”

Gözlerimi kıstım ve son bir kez baktım. Bayan Santiago’nun yatak odasının penceresinden içeriye yangın bombası atmanın ne kadar zor olduğunu düşündüm. Ama belki de çok zor değildi. Ve sabah saat ikide, bu büyüklükte bir dairede, yatak odasında yangın başlatmak numarasızca bir işti. Eğer Santiago evde olsaydı, kavrulacaktı. Balkon veya yangın merdiveni yoktu. Bu apartmanların hepsinde tek çıkış vardı: Ön kapı. Buna

rağmen, Carmen ve ortada olmayan tanık ön kapıdan çıkmamışlar gibi görünüyordu.

Geriye döndüm ve yolun karşı tarafındaki dizi dizi evlerin karanlık pencerelerine baktım. Ve oradakileri sorgulamanın kimseyi incitmeyeceğine karar verdim. Geri gidip Cherokee'ye bindim ve bloğun etrafını dolaştım. Bir sokak üstte park yeri buldum. Kapıları çaldım ve sorular sorup resimler gösterdim. Hepsinin reaksiyonu aynıydı. Hayır, Morelli'yi fotoğrafından teşhis edemiyorlardı. Ve hayır, cinayetin veya yangının olduğu gece, arka pencerelerinden olağan dışı hiçbir şey görmemişlerdi.

Carmen'in dairesinin tam karşısındaki evlerden birinin kapısını çaldığımda, kendimi elinde beysbol sopası, kamburu çıkmış yaşlı bir adamla yüz yüze buldum. Ufak gözlü, şeytan bakışlı ve çengel burunluydu. Rüzgârda mutlaka içerde kalmasını gerektiren kulakları vardı.

"Sopa ile egzersiz mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Dikkatli olmak gerekiyor," dedi.

Kendimi tanıttım ve Morelli'yi görüp görmediğini sordum.

"Hayır. Hiç görmedim. Lanet olası penceremden dışarıya bakmaktan başka yapacağım çok daha iyi şeyler var. Cinayet gecesi, istesem de kimseyi göremezdim. Her taraf karanlıktı. Tanrı aşkına, o karanlıkta herhangi bir şeyi nasıl görmüş olabilirim ki?"

"Arkada sokak lambaları var," dedim. "Bana kalırsa, etraf epeyce iyi aydınlatılmış olmalı."

"O gece sokak lambaları yanmıyordu. Gelen polislere bunu söyledim. Kahrolası lambalar hep sönük. Çocuklar lambalara taş atıyorlar. Yanmadıklarım biliyorum, çünkü gürültünün nereden geldiğini görmek için dışarıya baktım. Polis otolarıyla kamyonların sesinden televizyonu zor işitiyordum.

"Dışarıya bakmamın ilk nedeni şu soğutuculu kamyonlardan birinin motor sesiydi… ses gıda marketinden geliyordu sanki. Kahrolası şey, tam benim evin arkasına

park etmişti. Size söylüyorum, mahalle giderek kötüleşiyor. İnsanlar artık başkalarını düşünmüyor. Özel ziyaretleri sırasında kamyonlarını ve servis araçlarını sürekli buradaki dar yola park ediyorlar. Buna izin verilmemesi lazım."

Tasdik edermiş gibi hafifçe başımı salladım. Bu arada, iyi ki bir silahım var, diye düşünüyordum, çünkü eğer bir gün bu yaşa gelirsem, kendimi öldürmek isteyebilirdim.

O benim kafamı sallamamı kendisini onaylıyormuşum gibi algılayarak devam etti. "Daha sonra gelen kamyon ise polise aitti. Diğer soğuk hava kamyonuyla aynı boyutlardaydı. Motoru da aynı şekilde çalışıyordu. Bu heriflerin boşa yakacak mazotları çok herhalde."

"Yani şüphe çekici hiçbir şey görmediniz?"

"Size söyleyip duruyorum ya, çok karanlıktı diye. O duvardan King Kong tırmansaydı, kimse fark edemezdi."

Yardımı için kendisine teşekkür ettim ve cipe döndüm. Vakit öğleye yaklaşmıştı. Hava giderek ısınıyordu. Kuzenim Roonie'nin barına gittim, buz gibi kutu bira aldım ve Stark Caddesi'ne doğru yöneldim.

Lula ile Jackie her zamanki gibi köşelerindeydiler. Ter içindeydiler ve sıcakta sallanıyorlardı. Potansiyel müşterilerine çok özel evcil hayvan adlarıyla sesleniyorlar ve önerilerde bulunuyorlardı. Onların yakınına park ettim. Biramı kaportanın üzerine koydum ve kapağını açtım.

Lula birayı gördü. "Kız, sen bizi köşemizden mi edeceksin?" diye sızlandı.

Gülümsedim. Onlardan hoşlanmaya başlamıştım. "Belki susamışsınızdır diye düşündüm."

"İçine edeyim. Bu susamaktan da öte." Lula eğildi, birayı aldı ve birazım içti. "Niçin burada dikilip boşuna vakit harcadığını bazen hiç anlayamıyorum. Bu havada kimse sevişmek istemez ki."

Arkadan Jackie geldi. "Bunu yapmaman gerekir," diyerek Lula'yı uyardı.

"Senin ihtiyarı deli edeceksin."

“Hah,” dedi Lula. “Umurumda bile değil. Pis herif. Onu bu güneşin ortasında dikilip dururken gördün mü hiç, ha?”

“Morelli hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?” diye sordum. “Herhangi bir şey oldu mu?”

Lula, “Onu hiç görmedim,” dedi. “Karavanını da görmedim.”

“Peki, Carmen ile ilgili bir şeyler duydunuz mu?”

“Ne gibi?”

“Etrafta olup olmadığı gibi?”

Lula askılı ve sırtı açık bir bluz giymişti. Her tarafından aptallık akıyordu. Soğuk bira kutusunu göğsünün üzerinde gezdirdi. Boşuna uğraştığını düşündüm. Koca göğüslerini serinletmek için küçük bir varile ihtiyacı vardı.

“Carmen hakkında hiçbir şey duymadınız demek.”

Birden zihnimden çirkin bir düşünce geçti. “Carmen hiç Ramirez ile birlikte oldu mu?”

“Er veya geç herkes Ramirez ile birlikte olur.”

“Peki, sen hiç oldun mu?”

“Ben olmadım. O sıskaları büyülemekten hoşlanır.”

“Diyelim ki seni de büyülemek istedi; onunla birlikte olacak mısın?”

“Tatlım, kimse Ramirez’den bir şeyini esirgeyemez.”

“Kadınlara kötü davrandığını duydum.”

“Birçok erkek kadınlara aynı şeyi yapıyor,” dedi Jackie. “Erkekler bazen huysuzlaşıveriyorlar.”

“Bazıları hasta,” dedim. “Bazıları da sapık. Ramirez’in bunlardan biri olduğunu duydum.”

Lula caddeden aşağıya doğru jimnastik salonuna baktı, gözleri ikinci kattaki pencerelere takılı kaldı. “Evet,” dedi yavaşça. “O tam bir sapık. Beni korkutuyor. Ramirez ile çıkan bir arkadaşım vardı, kızı çok kötü yaraladı.”

“Yaraladı mı? Bıçakla mı?”

“Hayır, bira şişesiyle. Şişenin boynunu kırdı ve sonra da onu kullandı... bilirsin, şey yapmak için.”

Birden başımın döndüğünü hissettim ve bir süre olduğum yerde kaldım. “Bunu Ramirez’in yaptığını nereden biliyorsun?”

“Herkes biliyor.”

“Kimse hiçbir şey bilmiyor,” dedi Jackie. “İnsanların susması lazım. Eğer biri seni duyarsa, hapı yutarsın. Başına geleceklere kendi hatan neden olur; çünkü çeneni kapatmayı bilmiyorsun. Ben burada daha fazla kalıp suça katılmış olmak istemiyorum. Ooo, hayır. Ben suça ortak olmak istemiyorum. Köşeme gidiyorum. Senin için neyin daha hayırlı olduğunu biliyorsun, haydi sen de benimle gel.”

“Benim hayrıma olanı ben de biliyorum, bu yüzden burada kalır mıyım?” dedi Lula ve yürümeye başladı.

Arkasından seslendim. “Dikkatli ol.”

“Benim gibi iri kadınların dikkatli olmalarına gerek yok,” dedi. “O ahlaksızları ayağımın altına bir alıveririm, görürler günlerini. Kimse Lula ile uğraşmasın.”

Biranın geri kalanını arabada bitirdim. Direksiyonun gerisine sinmiş kapıları da kilitlemiştim. Motoru çalıştırdım; soğuk havanın olduğu gibi yüzüme çarpması için havalandırmayı sonuna kadar açtım. “Haydi, Stephanie,” dedim. “Kendine hakim ol.” Ama olamadım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Boğazım hiç tanımadığım, fakat korkunç ıstırap çektiğini tahmin ettiğim bir kadın için duyduğum kederle tıkanmıştı. Stark Caddesinden bir daha geri dönmemek üzere uzaklaşmak istiyordum. Bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordum. Bunun yaratacağı korkunun kontrolsüz anlarımda bilincime sızmasını istemiyordum. Direksiyona asıldım. Caddenin aşağısında, ikinci kattaki jimnastik salonuna baktım. İçimde, Ramirez’in cezalandırılmamış olmasının yarattığı büyük bir öfke ve korku vardı. Bu adam kadınları doğramak ve onlara korku salmak için her şeyi yapabilirdi.

Arabadan indim. Kapıyı hızla kapattım ve kendimden emin adımlarla caddeden karşıya geçip Alpha’nın ofisinin

bulunduğu binaya yürüdüm. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Sekreterinin yanından rüzgâr gibi geçtim ve Alpha'nın iç ofisine açılan kapıyı duvara çarpıp kırılacak kadar kuvvetle savurdum.

Alpha sandalyesinden sıçradı.

Masasının üstüne ellerimi dayayarak dosdoğru yüzüne baktım. "Geçen akşam boksörünüz telefon etti. Genç bir kadına hayvanca davranıyordu. Onun ıstırabıyla beni korkutmak için sesini telefonda dinletti. Bundan önceki tüm tecavüz ihbarlarından haberim var. Kadınları doğramaya ne kadar meraklı olduğunu da biliyorum. Şimdiye kadar aleyhine açılan davalardan kurtulmayı nasıl başardığını bilmiyorum, ama buraya artık hiç şansı kalmadığını söylemeye geldim. Onu ya siz durdurun, ya da ben durduracağım. Polise gideceğim. Boks komisyonuna başvuracağım."

"Bunu yapmayın. Ben hallederim. Yemin ediyorum, ben onunla ilgileneceğim. Ona nasihat edeceğim."

"Hemen bugün!"

"Tamam. Bugün. Söz veriyorum, onunla ilgileneceğim."

Bir an buna inanmadım, ama söyleyeceğimi söylemiştim. O nedenle çıkışım da girişim gibi hiddet kasırgasıyla oldu. Merdivenlerde kendimi derin nefes almaya zorladım. Caddede karşıya geçerken çoktandır hissetmediğim bir rahatlık içindeydim. Otoparktan çıkıp arabayı çok yavaş ve çok dikkatli kullanarak oradan uzaklaştım.

Hâlâ günün erken bir saatiydi, ama ben işimi sürdürmek için gerekli olan tüm enerjiyi kaybetmiştim. Arabam kendi iradesiyle evin yolunu tutmuştu. Bundan sonra hatırladığım tek şey, otoparkta olduğumdu. Kapıları kilitledim, daireme gitmek için merdivenlerden yukarıya çıktım, kendimi yatağa attım ve düşünme pozisyonuna geçtim.

Üçte uyandığımda, çok daha iyiydim.. Uykudayken, zihnim son zamanlardaki kasvetli düşüncelerimin tümünü depolayacak gizli mahzenler bulmak için gerçekten çok

uğraşmıştı. Gerçi bu düşünceler hâlâ benimle birlikteydi, ama artık başımı çok fazla ağrıtmıyorlardı.

Kendime fıstık ezmeli ve marmelatlı bir sandviç hazırladım. Bir parçasını Rex'e verdim. Gerisini de Morelli'nin mesajlarını dinlerken mideme indirdim.

Bir fotoğraf stüdyosu, duruşmaya gittiği takdirde, kendisinin yirmiye yirmi beşlik bir fotoğrafını hediye edeceğini söylemek için aramıştı. Birisi lamba satmak istemişti. Charlene ahlaksız bir teklif için telefon etmişti. Telefonda derin derin inlemiş, ya orgazm olmuş ya da kedisinin kuyruğuna basmıştı. Bantı sonuna kadar kullandığı için, maalesef başka kayıt da girilememişti. İyi olmuştu aslında. Daha fazla mesajı kaldıramayacaktım.

Tam mutfağa giderken, telefon çaldı ve telesekreterim devreye girdi.

"Stephanie, dinliyor musun? Evde misin? Bugün seni Lula ve Jackie ile konuşurken gördüm. Onlarla bira içiyordun. Bundan hiç hoşlanmadım, Stephanie. Bu bana çok kötü geldi. Benden fazla onlardan hoşlanıyormuşsun gibi hissettim. Sinirlendim, çünkü şampiyonun sana vermek istediklerini sen istemiyorsun."

"Belki sana bir hediye verebilirim, Stephanie. Belki de bunu sen uyurken kapına bırakabilirim. Bundan hoşlanır mısın? Bütün kadınlar hediyeden hoşlanırlar. Özellikle de şampiyonun verdiği türden hediyelerden. Bu sürpriz olacak, Stephanie. Tam sana göre bir sürpriz."

Bu sözler kulaklarımda çınlarken tabancamla mermilerin hâlâ çantamda olup olmadığına baktım, sonra Sunny'e doğru yola çıktım. Oraya vardığımda saat dörttü. Saat dördü çeyrek geçe, Eddie görününceye kadar otoparkta bekledim.

Üniformasızdı. Nöbeti sona ermişti. Belinde 38'liği asılıydı.

"Silahın nerede?" diye sordu.

Çantamı işaret ettim.

“Bu silahı gizli taşıdığın anlamına gelir. New Jersey’de ciddi bir suçtur.”
“İznim var.”
“Bir göreyim.”
Cüzdanımdan izin belgemi çıkarttım.
“Bu silahın sana ait olduğunu gösteriyor, taşıma izni değil ki,” dedi Eddie.
“Ranger bana iki amaca da uygun olduğunu söylemişti.”
“Ranger, içerdeyken seni ziyaret edecek mi?”
“Sanırım, Ranger, zaman zaman yasal sınırları zorluyor. Beni tutuklayacak mısın?”
“Hayır, ama bu sana pahalıya mal olabilir.”
“Bir düzine çöreğe ne dersin?”
“Bir düzine çörek otopark biletiyle eşdeğerdir. Bu ise altı kutu birayla bir pizzaya bedel.’’
Poligona gitmek için, silah mağazasının içinden geçmek gerekiyordu. Giriş ücretini Eddie ödedi ve bir kutu mermi satın aldı. Ben de aynısını yaptım. Poligon dükkânın tam arkasındaydı. Burası küçük bir bowling salonu kadardı. Birbirinden bölmelerle ayrılmış yedi kabin vardı. Her kabinde de göğüs hizasında birer kürsü bulunuyordu. Kabinlerin dışına atış poligonu deniyordu. Makaraların üzerinde, cinsiyetsiz ve bellerinden aşağısı kesik insan vücudu şeklinde, standart hedefler sallanıyordu. Hedeflerin kalbinin bulunduğu yer ışıklandırılmıştı. Poligonun bir numaralı kuralı silahı hiçbir zaman yanındakine doğrultmamaktı.
Gazzara, “Tamam,” dedi. “Haydi en baştan başlayalım. Şimdi 38’lik özel bir Smith-Wesson’a sahipsin. Tabancan 5 atışlık. Yani küçük silah kategorisine giriyor. Karşındakinin maksimum sıkıntı ve acı çekmesi için hidroşok mermileri kullanıyorsun. Buradaki şu küçük şey baş parmağınla öne doğru itiliyor, silindir serbest kalıyor ve silahını doldurabiliyorsun. Mermi yuvarlak bir şey. Her bölüme bundan bir tane koy ve tık edince silindiri kapat. İşaret parmağını hiçbir zaman tetiğin üstünde fazla

tutma. Ani bir durumla karşılaşınca korkup büzülmek doğal bir tepkidir ama ayağına bir delik açılmasıyla sonuçlanabilir. Atış yapmaya hazır olunca, işaret parmağını iyice gererek namluya doğru uzat. Bugün en temel duruşu öğreneceğiz. Ayaklar omuz genişliğinde açılacak. Ağırlık topuklara verilecek. Silahı iki elinle tutacaksın. Sol baş parmağın sağ başparmağının üstünde ve kollar iyice gergin olacak. Hedefe bak, silahı yukarıya kaldır nişan al. Önde gördüğün şey bir direk. Onun arkasında görünen ise dar ve derin bir dağ geçidi. Görüntüleri hedefin üzerinde istenen yerde aynı hizaya getir ve ateş et.

“Bu çift tepkili bir silah. Tetiği doğrudan çekerek ateş edebilirsin veya tabancanın horozunu kurduktan sonra da tetiği çekerek ateş edebilirsin.” Konuşurken bir taraftan da söylediklerini uyguluyordu. Ateş etmenin dışında her şeyi yapıyordu. Silindiri serbest bıraktı, mermileri çıkartıp rafın üzerine koydu, aynı yere silahı da bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Soracağın bir şey var mı?”

“Hayır. Henüz yok”

Bana bir çift kulak tıpası verdi. “Haydi, başla.”

İlk atışım tek tepkiliydi ve hedefi vurdum. Birkaç kez üst üste tek tepkili atışlar yaptım. Daha sonra çift tepkili atışlara geçtim. Bunlar daha zordu, ama yine de bir hayli başarılıydım.

Yarım saat sonra, bütün cephanemi kullanmıştım ve kaslarımın yorgunluğundan atışlarım düzensiz olmaya başlamıştı. Bir jimnastik salonuna gittiğim zaman, vaktimin çoğunu karın ve bacak egzersizleriyle geçiririm. İyi bir nişancı olmak istiyorsam, vücudumun üst kısmını da fazla güçlendirmeye çalışmalıydım.

Eddie hedefi aşağı indirdi. “Atışların fena değil, Tex.”

“Tek atışta daha iyiyim.”

“Çünkü kadınsın.”

“Silah elimdeyken sakın böyle laflar etme.”

Çıkmadan önce bir kutu mermi daha aldım. Mermileri silahımla birlikte çantama koydum. Çalınmış bir arabayla dolaşıyordum. Bir de ruhsatsız silah taşımak çok aşırıya kaçmak oluyordu.

“Pizzamı şimdi mi ısmarlayacaksın?” diye sordu Eddie.

“Shirley ne olacak?”

“O şu anda bebekle meşgul.”

“Ya çocuklar?”

“Onlarla kayınvalide ilgileniyor.”

“Peki, ya perhizin ne olacak?”

“Sen bu pizzayı ısmarlamamak için bahane arıyorsun galiba?”

“Beni tren istasyonunda dilenen çantalı hanımefendiden ayıran tek şey on iki dolar otuz sentim olması.”

“Tamam. O zaman, pizzayı ben ısmarlayacağım.”

“Güzel. Ben de seninle konuşmak istiyorum. Sorunlarım var.”

On dakika sonra, Pino’s Pizzara’da buluştuk. Kasabada birkaç İtalyan restoranı vardı, ama Pino’nunki pizza yenilebilecek tek yerdi. Geceleri kedi büyüklüğünde hamam böceklerinin mutfağı istila ettiğini duymuştum, ama pizzası -gevrek ve kabarık hamuru, ev yapımı sosu ve kollardan aşağı süzülerek dirseklerden damlayacak kadar yağlı peperonisiyle- yine de birinci sınıfta Barı ve bir aile salonu vardı. Bar geceleri, geç saatlerde işten çıkıp eve gitmeden önce kafayı çekmeye gelen polislerle dolardı. Bu saatlerde ise, kadın tavlamaya gelen adamlarla doluydu.

Aile salonunda bir masaya oturduk ve pizzamızı beklerken, bir sürahi su istedik. Masanın tam ortasında içinde acı toz biber olan bir biberlikle Parmesan peyniri kabı vardı. Masa örtüsü kırmızı beyaz kareli plastiktendi. Duvarlardaki tahta paneller verniklenerek parlatılmış, üzerlerine ünlü İtalyanlarla, İtalyan olmayan kasabalı birkaç kişinin çerçevelenmiş fotoğrafları asılmıştı. Bunların en ünlüleri de Frank Sinatra ile Benito Ramirez’di.

“Söyle bakalım, sıkıntın ne?” diye sordu Eddie.

“İki problemim var. Birincisi Joe Morelli. Bu işi aldığımdan beri tam dört kez onu buldum ve hiçbirinde tutuklayabilecek kadar yaklaşamadım.”

“Ondan korkuyor musun?”

“Hayır. Sadece silahımı kullanmaktan korkuyorum.”

“O zaman bu işi bir hanımefendi gibi hallet. Ona sprey sık ve kelepçele.”

Söylemesi kolay diye düşündüm. Dilini senin boynunda gezdiren bir adama sprey sıkmak kolaydı sanki. “Benim niyetim de bu. Ama o her zaman benden hızlı davranıyor.”

“Benim öğüdümü duymak ister misin? Morelli’yi unut. Sen bu işte henüz yenisin; o ise tam bir profesyonel. Arkasında yılların tecrübesi var. Zeki bir polistir ve suçlu olarak daha da zeki olabilir.”

“Morelli’yi unutmak bir seçenek değil. Senden, polisin onun aracını kontrol etmesini istiyorum.” Kâğıt mendilin üzerine karavanın plaka numarasını yazıp ona verdim. “Bu aracın sahibinin kim olduğunu bulmaya çalış. Carmen Sanchez’in de arabası olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve eğer kadının arabası varsa, ona hiç polis tarafından el konulmuş mu?”

Biraz bira içtim ve arkama yaslandım. Serin hava ve etrafımda konuşan insanların gürültüsü hoşuma gitmişti. Artık bütün masalar dolmuştu ve kapıda içeriye girmek için bekleyen vardı Hava bu kadar sıcak olunca kimse yemek pişirmek istemiyordu sanırım.

Eddie, “İkinci sorunun nedir?” diye sordu.

“Eğer bunu sana anlatırsam, çok fazla sinirlenmeyeceğine söz ver.”

“Tanrım! Sen hamilesin!”

Ona gözlerimi dikip baktım. “Neden hemen aklına bu geldi?”

Yüzündeki ifade kuzu gibiydi. “Bilmem. Ağzımdan çıkıverdi. Shirley sürekli bunu söyler.”

Gazzara’nın dört çocuğu vardı. En büyüğü dokuz, en küçüğü ise bir yaşındaydı. Hepsi erkekti ve her biri ayrı bir

canavardı.

“Hamile değilim. Sorun Ramirez.” Ramirez ile aramızda geçenleri olduğu gibi anlattım.

“Onu şikâyet ederek hakkında dosya açtırmalıydın,” dedi Gazzara. “Jimnastik salonundaki hoyrat muameleden sonra niçin polisi aramadın?”

“Benim başıma gelenler Ranger’ın başına gelse, polisi arar mıydı?”

“Sen Ranger değilsin.”

“Doğru ama, sen benim varmak istediğim noktanın ne olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Bana bütün bunları neden anlatıyorsun?”

“Eğer bir gün birdenbire ortadan kayboluverirsem, nereden başlayacağını bilmeni istediğim için.”

“Tanrım! Bunun bu kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, tutuklama emri çıkarttırman gerekiyor.”

“Tutuklama emri çıkartmaya pek güvenmiyorum. Ayrıca, yargıca ne diyeceğim... bana hediye yollayarak beni tehdit ettiğini mi? Şöyle bir etrafına bak. Ne görüyorsun?”

Eddie derin bir nefes aldı. “Ramirez’in fotoğrafları, Papa ve Frank Sinatra ile yan yana.”

“Bana bir şey olmayacağından eminim,” dedim. “Sadece birisine açılmaya ihtiyacım vardı.”

“Eğer herhangi bir sorunun olursa, hemen beni ara.”

Başımı salladım.

“Evde yalnız kaldığın zaman, silahın dolu ve kolayca erişilebilecek bir yerde olsun. Gerekirse, onu Ramirez’e karşı kullanabilir misin?”

“Bilmiyorum. Sanırım kullanabilirim.”

“Bir ara programım sıkışıktı, ama tekrar normal çalışma günlerime döndüm. Her gün saat dört buçukta seninle Sunny’de buluşalım. Cephaneyi ben alacağım ve giriş ücretini de ben ödeyeceğim. Kendini silahla rahat hissetmenin tek yolu onu kullanmaktan geçer.”

ON

Saat dokuza doğru evdeydim, yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, dairemi temizlemeye karar verdim. Telesekreterimde hiç mesaj yoktu ve kapımın önüne de şüphe çekecek bir paket bırakılmamıştı. Rex'e uyuması için yeni bir yer hazırladım, elektrik süpürgesiyle halıları temizledim, banyoyu ovdum ve kalan birkaç parça mobilyamı cilaladım. Böylece saat on oldu. Her tarafın kilitli olup olmadığını son kez kontrol ettim, duş yapıp yatağıma girdim.

Saat yedide neşeyle uyandım. Kalıp gibi uyumuştum. Ne mutlu ki, telesekreterimde hâlâ mesaj yoktu. Kuşlar ötüşüyordu. Güneş pırıl pırıldı. Mutfağım da ışıldıyordu; tost makinemde kendi aksimi görebiliyordum. Tişörtümle şortumu giydim. Kahve makinesini çalıştırdım. Oturma odasının perdelerini açtım ve havanın güzelliği nefesimi kesti. Gökyüzü masmaviydi; yağmur havayı tertemiz yapmıştı. Ve ben, The Sound of Music'den bir şarkı söylemek isteğiyle dolup taşıyordum. Söylemeye başladım, "Tepeler müüüüziğin sesiyle canlaaaaaanıyor," fakat daha sonraki kelimeleri bilmiyordum.

Döne döne yatak odama gittim ve perdeleri çekip açtım. Birden kaskatı kesildim, çünkü Lula'yı görmüştüm. Yangın merdivenime iple bağlamışlardı onu. Orada bir bez bebek gibi asılı duruyordu. Normalin dışında bir açıyla eğilmiş kolları parmaklıkların üstünden sarkıyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Bacakları aşağıya doğru öyle bir şekilde açılmıştı ki, oturuyormuş gibi görünüyordu. Çıplaktı ve her tarafına kan bulaşmıştı. Saçları kandan kalıp gibi olmuştu. Bacakları da kan içindeydi. Otoparktan görünmesini engellemek için, arkasına bir çarşaf gerilmişti.

Ona ismiyle seslendim ve tırnaklarımla kilidi açmaya çalıştım. Kalbim göğsümde çekiç gibi vuruyordu. Gözlerim

karardı. Hızla pencereyi açtım ve ona ulaşmak için yarı belime kadar aşağı sarktım. Onu bağlarından çekmeye çalışıyordum, ama çabam yetersiz kalıyordu.

Lula hareketsizdi. Hiç sesi çıkmıyordu. Kendimi, onun nefes alıp alamadığını kontrol edebilecek kadar toparlayamamıştım. “İyileşeceksin!” diye bağırdım.

Sesim boğuk çıkıyordu ki; boğazım neredeyse tümüyle kapanmıştı. Ciğerlerim yanıyordu. “Yardım getireceğim.” Nefes almaya çalışırken bir taraftan da hüngür hüngür ağlıyordum, “Ölme. Tanrım, Lula, lütfen ölme.”

Ambulans çağırmak için pencereden kendimi zorla geri çekebildim. Ayağımı eşiğe koydum ve yere yuvarlandım. Hiç acı hissetmiyordum. Ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüğümde sadece panikledim. Telefona gittim. Acilin numarasını hatırlayamadım. Zihnim, karşılaştığım şeyler yüzünden tamamen bloke olmuş, aklım bu ani ve beklenmedik trajedi karşısında beni şaşkınlık ve isyan duygularıyla başbaşa bırakıp gitmişti.

Sıfıra bastım ve santraldeki kıza, Lula’nın benim yangın merdivenimde yaralandığını söyledim. Birden aklıma, Jackie Kennedy’nin ölen kocasına yardım etmek için arabanın koltuğundan öne doğru uzanması geldi ve hıçkırıklara boğuldum. Şiddet kurbanı olan, Lula, Jackie ve kendim için ağlıyordum.

Bıçakların olduğu çekmeceyi epeyce karıştırdım. Sebze bıçağını arıyordum, sonunda onu bulaşık süzgecinde buldum. Lula’nın ne kadar zamandır parmaklıklara bağlı kaldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama orada iki saniye daha kalmasına dayanamayacaktım.

Elinde bıçakla, koşarak Lula’nın yanına döndüm, ipleri koparana kadar adeta testereyle keser gibi uğraştım ve sonunda Lula kollarıma düştü. Neredeyse benim iki katımdı; ağır ve kanlı vücudunu zorla pencereden içeri sürükledim.

Dürtülerim gizlemek ve korumaktı. Stephanie Plum: anne kedi! Uzaktan siren seslerini duydum. Sesler giderek

yaklaşıyordu ve sonunda polis kapımı çaldı. Onları nasıl içeriye aldığımı hatırlamıyorum, ama tabii ki onları içeriye ben almıştım. Üniformalı bir polis beni kenara çekip bir iskemleye oturttu. Arkadan doktor geldi.

"Ne oldu?" diye sordu polis.

"Onu yangın merdiveninde buldum," dedim. "Perdeleri açtım ve orada karşımdaydı." Dişlerim birbirine vuruyordu. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Biraz nefes almaya çalıştım. "Dik durabilmesi için bağlanmıştı. İplerini kestim ve pencereden içeriye aldım."

Sedye getirilmesi için doktorların bağrıştıklarını duyabiliyordum. Sedyeye yer açmak üzere yatağımı kenara çekerlerken çıkarttıkları gürültüleri de duydum. Lula'nın sağ olup olmadığını sormaya korkuyordum. Biraz daha derin nefes aldım. Parmaklarımın eklemleri bembeyaz kısılana kadar yumruklarımı sıkarak ellerimi dizlerimin üstüne koydum. Tırnaklarım avuçlarımın içine batıyordu.

"Lula burada mı yaşıyor?" diye sordu polis.

"Hayır. Burada ben yaşıyorum. Lula'nın nerede yaşadığını bilmiyorum. Soyadını bile bilmiyorum."

Telefon çaldı ve ben otomatik olarak telefona uzandım.

Telefon edenin sesi ahizeden fısıltı halinde duyuluyordu. "Hediyemi aldın mı, Stephanie?"

Sanki birden dünya duruverdi. Bir an dengemi kaybettiğimi hissettim ve sonra her şey yerli yerine oturdu. Telesekreterin düğmesine bastım ve herkesin duyması için sesi açtım.

"Sen hangi hediyeden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Sen hangisi olduğunu bilirsin. Onu bulduğunu gördüm. Pencereden içeri alırken de gördüm. Seni izledim. Geçen akşam, sen uyurken gelip seni götürebilirdim. Ama önce Lula'yı görmeni istedim. Benden neler bekleyebileceğini anlamam için, bir kadına neler yapabileceğimi görmeni istedim. Bu konuda düşünmeni istiyorum, pis karı. Seni ne kadar hırpalayabileceğimi…"

polis şefiyle konuşuyordu "…ve bana nasıl yalvaracağını düşünmeni istiyorum."

"Kadınları incitmekten hoşlanır mısın?" diye sordum, yavaş yavaş kendimi kontrol edebilmeye başlamıştım.

"Kadınların bazen incinmesi gerekir."

Biraz daha ileriye gitmek istedim. "Ya Carmen Sanchez'e ne oldu? Onu da incittin mi?"

"Seni inciteceğim kadar incitmedim. Senin için özel planlarım var."

"Bugünden iyisi olmaz," dedim. Ve birden bunu gerçekten istediğimi fark ederek şaşırdım. Bu lafta, hiçbir kabadayılık yoktu. İçimde buz gibi, karnımda kramplar yaratan buz gibi bir öfke hissediyordum.

"Şimdi orada polisler var, Allah'ın belası. Polisler oradayken gelmem. Yalnızken ve beklemediğin bir anda geleceğim. Uzun uzun birlikte olabilmek için çok özel bir zaman seçeceğim.

Hat kapandı.

"Tanrı Aşkına," dedi üniformalılardan biri. "Bu, delinin teki."

"Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Tahmin etmekten korkuyorum."

Kaseti makineden çıkarttım, üstündeki etikete adımı ve günün tarihini yazdım. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki, yazım okunamıyordu.

Oturma odasındaki el radyosundan sesler geldi. Yatak odamdaki fısıldaşmaları duyabiliyordum. Dehşet içindeki sesler azalmış; faaliyetlerin ritmi düzene girmişti. Kendime baktım ve birden Lula'nın kanının üstüme başıma bulaşmış olduğunu fark ettim. Tişörtümle şortum kanı adeta emmişti. Ellerimin üstündeki ve çıplak ayaklarımın altındaki kanlar pıhtılaşmaya başlamıştı. Telefonun her tarafı, yerler ve mutfağın tezgâhı yapış yapıştı.

Polise doktor birbirlerine baktılar. "İsterseniz bu kanları yıkayın," dedi doktor. "Çabucak bir duş yapmaya ne dersiniz?"

Banyoya giderken, Lula'ya baktım. Onu dışarıya çıkartmaya hazırlanıyorlardı. Sedyeye yatırılmıştı, üzeri yatak çarşafı ve battaniye ile örtülmüştü. Makineye bağlamışlardı. "O nasıl?" diye sordum.

Ekipten biri sedyeyi ileriye doğru çekerken, "Yaşıyor," dedi.

Duştan çıktığımda ilkyardım ekibi gitmişti. Sadece üniformalı iki polis kalmıştı. Benimle mutfakta konuşan polis, oturma odasında polis şefiyle konuşuyordu. İkisi benden aldıkları bilgileri gözden geçiriyorlardı. Çabucak giyindim; saçlarımı kurutmadım bile. Bir an evvel ifademi verip kurtulmak ve Lula'yı görmek için hastaneye gitmek istiyordum.

Polis şefinin adı Dorsey'di. Onu daha önce görmüştüm, -belki de Pino'da.

Boyu fazla uzun değildi, normal bir vücut yapısı vardı ve 49-50 yaşlarında görünüyordu. Kısa kollu gömlek, pantolon ve mokasen ayakkabılar giymişti. Kayıt yaptığım kasetin gömleğinin cebinde olduğunu görebiliyordum. Delil 'A.' Ona, Morelli'nin adını vermeden, jimnastik salonundaki olaydan bahsettim. Dorsey'in, beni kurtaran kişiyi tanımadığımı düşünmesine izin verdim. Eğer polis Morelli'nin kasabayı terk ettiğine inanıyorsa, bana göre hava hoştu. Benim, onu yakalayıp teslim edeceğime ve paramı alacağıma dair inancım hâlâ sürüyordu.

Dorsey bir hayli not aldı ve bilgiç bir tavırla polis memuruna baktı. Olanlardan şaşırmışa benzemiyordu. Sanırım, yeterince uzun bir süre polislik yapmışsanız, sizi hiçbir şey şaşırtmıyor.

Onlar gittikten sonra, kahve makinesini kapattım. Yatak odamın penceresini kapatıp kilitledim. Çantamı kaptım ve beni apartmanın sahanlığında nelerin beklediğinin bilincinde olarak, omuzlarımı iyice yukarı kaldırdım. Bayan Orbach, Bay Grossman, Bayan Feinsmith, Bay Wolesky ve daha kim bilir kimlerin önünden geçerek yoluma devam

edecektim. Detayları bilmek isteyeceklerdi ve onlara detayları anlatacak halim yoktu.

Başımı önüme eğdim, yüksek sesle özür dileyerek doğru merdivenlere yöneldim. Bunun onları yatıştıracağını biliyordum. Binadan ok gibi fırlayarak Cherokee'ye koştum.

St. James yolundan Olden'e gittim ve Trenton'dan geçerek Stark'a vardım. St. Francis Hastanesi'ne direkt olarak gitmek daha kolaydı ama Jackie'yi de almak istiyordum. Stark Caddesinden aşağıya indim ve kaldırımlara bile bakmadan jimnastik salonunun önünden geçtim. Bana göre Ramirez artık bitmişti. Bu kez de yasal boşluklar bulup işin içinden sıyrılabilirse, onu ben kendim yakalayacaktım. Eğer gerekirse, oyma bıçağı ile organını kesebilirdim.

Jackie kahvaltısını yaptığı, Corner Bar'dan henüz çıkıyordu. Birden fren yaptım ve yarı belime kadar dışarıya sarkarak, Jackie'ye "Hemen bin," diye bağırdım.

"Neler oluyor?"

"Lula hastanede. Ramirez ona saldırmış."

"Aman Tanrım!" diye inledi Jackie. "O kadar korkuyordum ki. Bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Çok kötü mü?"

"Bana inan, gerçekten bilmiyorum. Lula'yı biraz önce yangın merdivenimde buldum. Ramirez, bana mesaj vermek için, onu oraya bağlamıştı. Bilinci yerinde değil."

"Lula'ya geldiğinde ben de oradaydım. Lula gitmek istemedi, ama Benito Ramirez'e hayır diyemezsin. Yoksa, ihtiyar Lula'yı her tarafından kan gelene kadar döverdi."

"Eh... şey... yine de her tarafından kan gelene kadar dövülmüş."

Hamilton Caddesi'nde acil girişten bir blok ötede park yeri bulabildim. Alarmı kurdum. Jackie ile tabana kuvvet yürümeye başladık. Jackie'nin ayaklarının üzerindeki yük yüz kilo civarındaydı. Buna rağmen, cam kapıları açarken nefesinde en ufak bir değişiklik yoktu. Anlaşılan, gün boyu hamallık yaparak yaşamak, insanı formda tutuyordu.

Görevliye, “Biraz evvel Lula isimli bir bayanı ambulansla buraya getirdiler,” dedim.

Görevli bir bana, bir Jackie’ye baktı. Jackie yemyeşil bir şort giymişti. Poposunun yarısı dışarıdaydı. Ayağında kıyafetine uygun lastik sandaletler, üstünde de çingene pembesi bir tişört vardı. Adam Jackie’ye, “Akrabası mısınız?” diye sordu.

“Lula’nın burada hiç akrabası yok.”

“Formları doldurmak için birine ihtiyacımız var.”

“Sanırım, ben bunu yapabilirim,” dedi Jackie.

Formları doldurduktan sonra, oturup beklememiz söylendi. Sessizce denileni yaptık. Amaçsızca yırtık dergilere baktık. Önümüzde birbirini izleyen trajedileri insanlığa yakışmayan bir aldırışsızlıkla seyrettik. Yarım saat sonra Lula’yı sordum; röntgende olduğunu söylediler. Röntgen ne kadar sürer? diye sordum. Görevli bunu bilmiyordu. Biraz zaman alacak ve sonra da bir doktor bizimle konuşmak için dışarıya çıkacaktı. Bunu Jackie’ye anlattım.

“Hahh,” dedi, “inanırsan!”

Kanımdaki kafein miktarı düştüğü için, Jackie’ye beklemesini söyleyerek kafeterya aramaya çıktım. Yerdeki ayak izlerini takip etmem söylenmişti. Beni yemek yenecek bir yere ulaştırmazlarsa, bu ayak izlerine lanet okuyacaktım.

Donat dolu bir karton kutu ile iki büyük bardak kahveyi yüklendim. Bunlara, sağlıklı olma ihtiyacı duyabiliriz diye, iki de portakal ilave ettim. Pek de benzetilecek gibi değil, ama bunun otomobil kazası ihtimaline karşı temiz külot giymeye benzediğini düşündüm. Hazırlıklı olmanın hiçbir zararı yoktu yine de.

Bir saat sonra doktoru gördük.

Bir bana, bir de Jackie’ye baktı. Jackie üstündekini ve şortunu çekiştirdi. Bu lüzumsuz bir hareketti.

“Akrabası mısınız?” diye sordu Jackie’ye.

“Sanırım öyle,” dedi Jackie. “Ne söyleyeceksiniz?”

“Hastanın kontrol altında tutulması gerekiyor ama durumu ümit verici. Çok kan kaybetmiş. Beyin sarsıntısı geçirmiş. Dikiş atılması gereken birçok yarası var. Ameliyata alındı. Odasına getirilmesi uzun sürebilir. Dışarıya çıkmak isterseniz, bir veya iki saat içinde burada olun.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Jackie.

Başka bilgi verilmeden iki saat geçti. Bütün çörekleri bitirmiş, zorla portakalları yemeğe çalışıyorduk.

“Bu hoşuma gitmiyor,” dedi Jackie. “Böyle yerlere tıkılıp kalmaktan hiç haz etmiyorum. Lanet olası, her taraf yeşil fasulye konservesi gibi kokuyor.”

“Böyle yerlerde çok vakit geçirdin mi?”

“Payıma düşen kadarını.”

Ayrıntılara girmeye pek yanaşmıyordu; aslında benim de çok umurumda değildi. Sandalyemde kıpır kıpırdım. Etrafı gözden geçirdim. Ve birden Dorsey’i görevliyle konuşurken gördüm.

Başını sallıyor ve sorduğu sorular cevaplanıyordu. Görevli bizi işaret etti ve Dorsey ağır ağır yürüyerek yanımıza geldi.

“Lula nasıl?” dedi. “Haber var mı?”

“Ameliyatta.”

Yanıma oturdu. “Ramirez’i henüz yakalayamadık. Nerede olduğu konusunda bir fikrin var mı? Sesini kayda almaya başlamadan önce, başka şeyler söyledi mi?”

“Lula’yı pencereden içeriye alışımı izlediğini söyledi. Ve dairemde polisin olduğundan haberi vardı. Yakınlarda bir yerlerdeydi herhalde.”

“Belki de bir araç telefonunda.”

Aynı fikirdeydim.

“Kartvizitim.” Arkasına bir numara yazdı. “Bu ev telefonum. Eğer Ramirez’i görürseniz veya telefon ederse, hemen beni arayın.”

“Onun için gizlenmek zor olacak,” dedim. “Burada çok ünlü o. Tanınması çok kolay.”

Dorsey kalemini iç cebine yerleştirdi. Bir an kalçasındaki meşin tabanca kılıfı gözüme ilişti. “Bu şehirde, Benito Ramirez’i koruyacak ve saklayacak pusulasını şaşırmış o kadar çok kişi var ki. Biz onunla daha önce de bu yoldan geçtik.”

“Evet, ama o zaman elinizde kaset yoktu.”

“Doğru. Kaset olması fark yaratabilir.”

Dorsey yanımızdan ayrılınca, Jackie “Hiçbir şey fark etmez,” dedi. “Ramirez canının istediğini yapar. Fahişeleri dövmesine kimse aldırmaz.”

“Biz aldırırız,” dedim Jackie’ye. “Biz onu durdurabiliriz. Lula’nın ona dava açmasını sağlayabiliriz.”

“Hah,” dedi Jackie. “Senin hiçbir şeyden haberin yok.”

Lula’yı görmemize izin verildiğinde saat üçtü. Bilinci henüz yerine gelmemişti ve makineye bağlıydı. Her ikimize de onu görmek için onar dakika tanımışlardı. Elini sıktım ve ona iyileşeceğine dair söz verdim. Zamanım bittiğinde, Jackie’ye mutlaka gitmem gereken bir randevum olduğunu söyledim. O da Lula gözlerini açana dek yanından ayrılmayacağını bildirdi.

Gazzara’dan yarım saat önce Sunny’e gittim. Giriş ücretimi ödedim; bir kutu mermi aldım ve atış poligonuna geçtim. Hedef geriye çekilmişken, birkaç atış yaptım. Sonra da daha ciddi çalışmak üzere hazırlandım. Hedefin yerinde Ramirez’in olduğunu hayal ettim. Kalbini, testislerini ve burnunu hedef aldım.

Gazarra atış poligonuna saat dört buçukta geldi. Önüme bir kutu mermi daha bırakıp yanımdaki kabine girdi. Her iki kutuyu da bitirdiğimde, kendimi çok gevşemiş ve tabancamla çok rahatlamış hissettim. Tabancamı doldurup çantamın içine attım. Gazarra’nın omzunu dürterek bitirdiğimi işaret ettim.

Tabancasını meşin kılıfına soktuktan sonra, o da benim arkamdan dışarıya çıktı. Otoparka kadar konuşmadık.

“Sana telefon edildiğini duydum,” dedi. “Sana ulaşamadım. Özür dilerim. Bir şeyin tam ortasındaydım.

Merkezde Dorsey’i gördüm. Senin sakin olduğunu söyledi. Ramirez hattayken, sesini kayda aldığını anlattı.”

“Beni sakinleşmeden beş dakika önce görmen lazımdı. 911’i bile hatırlayamadım.”

“Sanırım tatile çıkmayı düşünmüyorsundur?”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Tabancan çantanda mıydı?”

“Allah kahretsin hayır. Bu kanunlara karşı gelmek olurdu.”

Gazarra derin bir nefes aldı. “Sadece kimse görmesin, tamam JJU? Ve eğer korkarsan, beni ara. Shirley ile benim yanımda istediğin kadar kalabilirsin.”

“Sağ ol.”

“Verdiğin plaka numarasını kontrol ettim. Plaka, usulsüz park ettiği için el konulan ve cezası hiçbir zaman ödenmeyen bir araca ait.”

“Morelli’yi bu aracı kullanırken gördüm.”

“Büyük bir ihtimalle birinden ödünç almıştır.”

İkimiz de Morelli’nin, polise ait otoparktan çalınan arabayla dolaşması fikrine gülümsedik.

“Pekiyi, Carmen Sanchez’den ne haber? Onun da bir arabası var mı?”

Gazarra cebinden bir kâğıt parçası çıkartmaya çalıştı. “Bu onun arabasının markası ve ehliyet numarası. Onunkine el konulmamış. Seni eve kadar izlememi ister misin? Dairenin güvenli olduğundan emin misin?”

“Gerekmez. Binanın yarı nüfusu nasıl olsa dairemin sahanlığında kamp kurmuştur.”

Asıl ürktüğüm kanla yüz yüze gelmekti. Daireme gitmek Ramirez’in elinden çıkan o tüyler ürpertici olayın yarattığı ortamla yüz yüze gelmek zorundaydım. Telefonda, duvarlarda, tezgâhların üstünde ve yerde hâlâ Lula’nın kanı vardı. Bu kanlı görüntüler bende yeni bir sinir krizine neden olacaksa bile, bununla kendi yöntemimle ve yalnızken başa çıkmak istiyordum.

Arabayı otoparka bıraktım ve hiç dikkat çekmeden apartmana giriverdim. Zamanlama iyi oldu diye düşündüm. Sahanlıklarda kimse yoktu. Herkes akşam yemeğindeydi. Elime savunma spreyimi almıştım. Silahım kemerime sıkıştırılmıştı. Anahtarı kilide sokup çevirdim ve midemin bulandığını hissettim. Bu işin üstesinden gelmelisin, diye söylendim. İçeriye hemen paldır küldür gir, tecavüzcüler var mı diye, yatağının altını kontrol et, ellerine lastik eldivenleri geçir ve pisliği temizle.

Deneme amacıyla girişe doğru bir adım attım ve birden dairemde biri olduğunu fark ettim. Birisi mutfakta yemek yapıyordu. Mutfaktan, insanın içini ısıtan, yemek pişirme sesleri, tencere-tava gürültüsü ve akan suyun sesi geliyordu.

Bütün bu madeni seslerin arkasından, tavadaki yemeğin cızırtısı duyuluyordu.

“Merhaba,” diye seslendim. Elimde tabancam vardı ve kalbimin gümbürtüsüne rağmen kendi sesimi net bir şekilde duyabiliyordum. “Kim var orada?”

Mutfaktan ağır ağır yürüyerek Morelli çıktı. “Sadece ben varım. Silahı kenara koy. Konuşmamız gerekiyor.”

“Tanrım! Seni gidi küstah herif. Seni bu tabancayla vurabileceğim hiç aklına gelmedi mi?”

“Hayır. Hiç gelmedi.”

“Pratik yaptım. Şimdi oldukça iyi bir silahşörüm.”

Arkama geçti, kapıyı kapattı ve kilitledi. “Yaa, bahse girerim ki topuklarının üzerinde dönüp hedefteki kâğıt adamların canına okuyorsundur”

“Benim dairemde ne işin var?”

“Akşam yemeği pişiriyorum.” Yaptığı sotenin başına gitti. “Rivayet o ki, zor bir gün geçirmişsin.”

Başım dönüyordu. Morelli’yi bulmak için o kadar kafa patlatmıştım ve o burada benim dairemdeydi. Hatta arkası bana dönüktü. Onu poposundan vurabilirdim.

“Silahsız birini vurmak istemezsin,” dedi Morelli düşüncelerimi okuyarak. “New Jersey Eyaleti bu tür bir şeyi

pek hoş karşılamaz. Bunu, bilen birinden öğrenmiş ol."

Peki, tamam. Öyleyse vurmayacaktım. Onu savunma spreyimle zararsız hale getirecektim. Sinir uçları, onları neyin paralize ettiğini anlamayacaklardı bile.

Morelli tavaya doğranmış taze mantarları da koydu ve yemeği pişirmeye devam etti. Burnuma nefis bir yemek kokusu geliyordu. Kırmızı ve yeşil biberleri soğanlarla mantarları karıştırıyordu. Benim öldürme içgüdüm de ağzımda toplanan salyalar oranında zayıflıyordu.

Birden kendimi spreyi kullanmamaya karar vermiş buldum. Kendi kendime, anlatacaklarım dinlemem gerektiğini söylüyordum. Çirkin gerçeğin ta kendisi ise, güdülerimin fazla önem taşımadığıydı. Açtım, depresyondaydım ve Ramirez'den Morelli'den korktuğumdan daha çok korkuyordum. Sanırım, Morelli'nin dairemde olması, kendimi, tuhaf bir şekilde daha güvende hissetmeme yol açmıştı.

Krizleri tek tek ele almalıyım diye düşündüm. Akşam yemeğini ye. Tatlı yerken adama spreyi sık.

Döndü ve bana baktı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Ramirez'in Lula'yı öldürmesine ramak kaldı. Kadını benim yangın merdivenime asmış."

"Ramirez korku ile beslenen bir mantar gibidir. Onu hiç ringde seyrettin mi? Taraftarları onu severler, çünkü hakem dövüşü başlatana kadar gerekli mesafeyi korur. Rakibiyle oyun oynar. Kan akıtmaya bayılır. Rakibini öldüresiye döver. Ve döverken de o yatıştırıcı sesiyle devamlı konuşur. Ancak nakavt olmak için yalvardıklarında onları dövmekten vazgeçeceğini anlatır. Kadınlara da böyle davranır. Korku ve acı içinde kıvrandıklarını görmeye bayılır. İzini bırakmaktan hoşlanır."

Çantamı tezgâhın üzerine attım. "Biliyorum. İnsanları sakatlamakta ve yalvartmakta üstüne yok. Gerçekten, bu onda sabit fikir haline gelmiş diyebilirsin."

Morelli ocağı kapattı. “Seni korkutmaya çalışıyorum, ama galiba faydası yok.”

“Tepeden tırnağa korku doluyum. İçimde daha fazla korkuya yer kalmadı. Belki yarın.” Etrafa şöyle bir göz gezdirdim ve birden kan izlerinin temizlenmiş olduğunu fark ettim. “Mutfağı sen mi sildin?”

“Mutfağı da, yatak odasını da. Ancak halılarını yıkatman gerekiyor.”

“Teşekkür ederim. Bugün daha fazla kan görmeye tahammülüm kalmamıştı.”

“Çok mu kötüydü?”

“Evet. Yüzü neredeyse tanınmayacak hale gelmişti. Ve kan akmaya devam ediyordu... her tarafından.” Sesim titredi ve boğazım düğümlendi. Yere baktım. ”Allah belasını versin.”

“Buzdolabında şarap var. Silahını birkaç şişe şarapla takas etmeye ne dersin?”

“Bana neden iyi davranıyorsun?”

“Sana ihtiyacım olduğu için.”

“Yaa...”

“O anlamda değil.”

“O anlamda düşünmüyordum zaten. Sadece yaa... dedim. Ne pişiriyorsun?”

“Biftek. Sen otoparka girdiğinde tavaya koymuştum.” Şarabı doldurdu ve bir bardak da bana verdi. “Çok sade bir yaşantın var.”

“İşimi kaybettim ve yenisini de bulamadım. Hayatımı sürdürebilmek için bütün mobilyalarımı sattım.”

“O zaman mı Vinnie ile çalışmaya karar verdin?”

“Fazla seçeneğim yoktu.”

“O zaman beni para için yakalamak istiyorsun. Kişisel nedenlerden değil.”

“Başlangıçta öyle düşünmüyordum.”

Mutfağımda dolaşıyordu, sanki bütün hayatını burada geçirmiş gibiydi. Tezgâhın üzerine tabakları yerleştiriyordu.

Buzdolabından bir çanak salata çıkarttı. Bu saldırgan ve itici bir davranış gibi gelebilirdi, ama gerçekten son derece rahatlatıcıydı.

Biftekleri tabaklarımıza koydu. Üstlerini biber ve soğanla kapladı.

Yanlarına folyoya sarılı fırında közlenmiş patatesleri yerleştirdi. Salata sosunu, ekşi kremayı ve biftek sosunu çıkarttı. Tavanın altını kapattı ve ellerini mutfak havlusuna sildi. “Peki, şimdi niçin kişisel nedenler yüzünden peşimdesin?”

“Beni duş çubuğuna kelepçeledin! Daha sonra da çöp arabasının içinde anahtarlarımı arattırdın! Ne zaman seni yakalayacak gibi olsam, beni rezil etmek için yapmadığın şey kalmıyor.”

“Onlar senin değil, benim anahtarlarımdı.” Şarabından bir yudum içti ve göz göze geldik. “Arabamı çaldın.”

“Bir planım vardı.”

“Arabam için seni izlerken bana engel mi olacaktın?”

“Ona benzer bir şey.”

Tabağını masaya götürdü. “Macy’de kendisini yenilemek isteyen hanımlar için eleman arandığını duydum.”

“Tıpkı annem gibi konuşuyorsun.”

Morelli gülümsedi ve bifteğini yemeye koyuldu.

Yorucu bir gündü. Şarap ve güzel bir yemek beni keyiflendirmişti. Masada karşılıklı oturmuş, yıllanmış evli çiftler gibi, yemeğe yumulmuştuk. Tabağımı silip süpürdüm ve iskemlemde geriye doğru kaykıldım.

“Bana niçin ihtiyacın var?”

“İşbirliği. Ve bu işbirliğinin karşılığında, paranı almanı sağlayacağım.”

“Dikkatimi çekmeyi basardın.”

“Carmen Sanchez muhbirdi. Evde oturup televizyon seyrettiğim bir gece, ondan yardım isteyen bir telefon geldi. Tecavüze uğradığını ve dövüldüğünü söylüyordu. Paraya ihtiyacı olduğunu, kalacak güvenli bir

yer aradığını ve bunun karşılığında da bana çok önemli bir şey vereceğini söylüyordu.

“Apartmanına gittiğimde kapıyı Ziggy Kulesza açtı. Carmen ortalıkta görünmüyordu. Diğer herif, yani daha çok kaybolan şahit olarak bilinen adam, yatak odasından çıktı. Beni her nereden tanıyor idiyse, birden panikledi. Ziggy’e ‘Bu herif polis’ diye bağırdı. ‘Kapıyı lanet olası bir polise açtığına inanamıyorum.’

“Ziggy silahını bana doğrulttu. Ben de karşılık verdim ve onu neredeyse hedeften vurdum. Bundan sonra hatırladığım tek şey, kendimi tavana bakarken bulduğum. İkinci herif gitmişti. Carmen ortalıkta yoktu. Ve Ziggy’nin silahı da yok olmuştu.”

“Nasıl oldu da adam seni bu kadar yakından vuramadı? Eğer vuramadıysa, mermi nereye gitti?”

“Bunun tek nedeni, silahın ateş almaması olabilir.”

“Ve şimdi sen Carmen’i bulmak istiyorsun ki, hikâyeni desteklesin.”

“Carmen’in kimsenin hikâyesini destekleyeceğini sanmam Benim tahminim, onun Ramirez tarafından dövüldüğü ve Ziegy ile dostunun işi bitirmek için oraya gönderildikleri. Ramirez’in bütün kirli işlerini Ziggy yapardı.

“Benim gibi sokaklarda dolaşırsan bazı şeyleri duyarsın, Ramirez kadınları hırpalamaktan hoşlanıyor. Bazen onunla en son görünen kadınlar ortalıktan kayboluyor. Onları uzaklaştırıp öldürdüğünü düşünüyorum. Veya belki de bazen onları o kadar dövüyor ki, yaptıkları ortaya çıkmasın diye, başkalarını gönderip işlerini bitiriyor. Böylece vücutlar ortadan kalkıyor. Ceset yok. Suç yok. Ben oraya vardığımda, Carmen yatak odasında öldürülmüştü, diye düşünüyorum. Ziggy’nin garip davranmasının nedeni buydu.”

“Sadece tek kapı var ve kimse de onun çıktığını görmemiş... ölü veya diri.”

“Sence Carmen pencereden mi atıldı?”

Morelli tabağını mutfağa götürdü ve kahve yapmaya başladı. “Beni görünce kim olduğumu bilen adamı arıyorum. Ziggy yere yuvarlanınca silahı elinden düştü. Tabancanın kenara doğru kaydığını gördüm. Benim başıma vurulunca, Ziggy’nin ortağı silahı alıp yatak odasına gitmiştir. Carmen ‘i pencereden aşağıya indirip sonra kendisi de oradan çıkmış olmalı.”

“Orayı gördüm. Ölü değilsen, aşağıya atlamak için çok yüksek bir yer.”

Morelli omuzlarını silkti. “Belki de dikkatleri Ziggy ile bana odaklanan kalabalığın arasından kaçıp gitmeyi becerebildi. O zaman arka kapıdan çıkmıştır. Carmen’i de alıp savuşmuştu.”

“Gelelim benim 10.000 doları nasıl alacağıma.”

“Sen, Kulesza’yı kendimi savunurken vurduğumu ispat etmeme yardımcı olacaksın, ben de teslim olacağım.”

“Bu işi nasıl yapacağımı anlatmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ortadan kaybolan tanıkla tek bağım Ramirez. Ramirez’i uzun zamandır izliyorum, ama hiçbir sonuç alamadım. Maalesef hareketlerim giderek kısıtlanıyor. Dışarıda yardım alabileceğim herkesi aradım. Son günlerde vaktimin çoğunu onu aramak yerine saklanarak geçirmek zorunda kaldım. Zamanımın ve fikirlerimin sonuna gelmiş gibiyim.

“Bana yardım ettiğinden kimsenin şüphelenmeyeceği tek insan sensin,” dedi Morelli.

“Sana niçin yardım etmek isteyeyim? Neden seni teslim etmek için bu fırsatı kullanmayayım?”

“Çünkü suçsuzum.”

“O senin problemin, benim değil.” Katı bir cevaptı ve tümüyle doğru da değildi. Aslında Morelli’ye karşı duygularım garip bir şekilde yumuşamaya başlamıştı.

“O zaman gel, seninle bir anlaşmaya varalım. Sen benim tanığımı aramama yardım et, ben de seni Ramirez’e karşı koruyayım.”

Neredeyse korunmaya ihtiyacım olmadığını söyleyecektim, ama bu gülünçtü. Tümüyle korunmaya muhtaçtım. “Ya Dorsey Ramirez’i yakalar, benim de korunmaya ihtiyacım kalmazsa, ne olacak?”

“Kefaletle tahliye olur ve hırsı iki misli artar. Bazı güçlü dostları var.”

“Peki, beni nasıl koruyacaksın?”

“Vücudunu koruyacağım, tatlım.”

“Dairemde uyumayacaksın.”

“Karavanda uyurum. Yarın, sesleri duyabilmek için dairenin her tarafına kablo döşerim.”

“Ya bu gece?”

“Bu sana kalmış,” dedi. “Büyük olasılıkla bir şey olmaz. Bence, Ramirez seninle bir süre oyun oynamak istiyor. Bu onun için boks maçı gibi bir şey. On devreyi de tek tek yaşamak isteyebilir.”

Onunla aynı fikirdeydim. Ramirez canının istediği herhangi bir zamanda yatak odamın penceresini kırarak odama dalabilirdi, ama beklemeyi seçmişti.

“Sana yardım etmek istesem bile nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim. “Senin şimdiye kadar yapmadığın neyi yapabilirim ki? Tanık belki de Arjantin’dedir.”

“Tanık Arjantin’de değil. Ortalıkta dolaşıp insanları öldürüyor. Onu sahneye çıkartabilecek herkesi öldürüyor. Carmen’in apartmanından iki kişiyi öldürdü. Üçüncüyü öldürmeyi beceremedi. Ben de listesindeyim, ama saklandığım için beni bulamaz. Eğer onu yakalamak için ortaya çıkarsam, polis beni içeri tıkar.”

Birden kafamda bir ışık yandı. “Beni yem olarak kullanacaksın. Ramirez’in önüne atacak ve ondan bilgi sızdırmamı bekleyeceksin. Bu arada o da bana işkence tekniklerini öğretecek. Tanrım! Morelli, Buickle üzerine yürüdüğüm için bana çok kızgınsın, biliyorum, ama sence bu fazla abartılmış bir öç alma şekli olmuyor mu?”

“Bunun öç almakla bir ilgisi yok. Gerçek şu ki senden hoşlanıyorum.” Ağız hatları yumuşadı yüzünde çekici bir

gülümseme belirdi. “Şartlar değişik olsaydı, geçmişteki bazı yanlışları düzeltmeye bile çalışırdım.”

“Ah yapma!”

“Bana öyle geliyor ki, her şey yoluna girdikten sonra, senin bu alaycılığın konusunda bir şeyler yapmamız gerekecek.”

“Kendi poponu kurtarmak için, benden hayatımı tehlikeye atmamı istiyorsun.”

“Hayatın zaten tehlikede. Kadınlara saldırıp ve tecavüz eden iri bir herif, avına sezdirmeden yaklaşan bir hayvan gibi üzerine doğru geliyor. Eğer tanığımı bulabilirsek, Ramirez ile olan bağlantısını meydana çıkartırız. Anormal hayatlarının geri kalan bölümünü geçirmeleri için her ikisini de içeri tıkabiliriz, diye umut ediyorum.”

Söyledikleri doğruydu.

“Antreye ve yatak odana dinleme aygıtı yerleştireceğim,” dedi Morelli, “Böylece, banyo hariç, dairenin her yanında olanı biteni duyabileceğim. Eğer banyo kapısını kapatırsan, büyük bir ihtimalle sesleri duyamayabilirim. Dışarı çıkarken tişörtünün altına bir kablo gizleyeceğiz. Ben de seni uzaktan izleyeceğim.”

Derin bir nefes aldım. “Ve ortaya çıkmayan tanığı bulduğumuz zaman, sen de benim paramı almama müsaade edeceksin, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Carmen’in muhbir olduğunu söylemiştin. Ne gibi konularda bilgi veriyordu?”

“Yoluna çıkan her türlü pisliği satardı. Daha ziyade ayak takımından uyuşturucu satıcıları ile onlarla işbirliği yapanların isimlerini verirdi. Son kez çağırdığında bana vereceği ne vardı bilmiyorum. Mesajını hiçbir zaman alamadım.”

“Ya işbirliği yapanlar?”

“Jamaikalı çete üyeleri. Elebaşıları Striker ve herif Philly’de mevzilenmiş durumda. Trenton’daki her

uyuşturucu işinde onun parmağı var. Striker etrafındaki güruhu kedi gibi yapar. Malı temin etmeleri satmalarından daha çabuk oluyor. Biz malı nasıl getirdiklerini ortaya çıkaramadık. Fazla miktarda uyuşturucu almaları nedeniyle bu yaz on iki kişi öldü. Alacak o kadar çok kişi var ki, satıcılar malı standart hale getirmeye bile üşeniyorlar."

"Carmen'in Striker'la ilgili bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

Morelli birkaç saniye bana baktı. "Hayır," dedi sonunda. "Bana Ramirez'le ilgili bazı şeyler söylemek istediğini sanıyorum. Onunla birlikteyken belki de bir ipucu bulmuştu."

ON BİR

Sabahın yedisinde telefonum çaldı. Telesekreterim mesajı kaydetti.

Morelli'yi sesinden tanıdım. "Haydi, uyan artık," dedi. "On dakika içinde gerekli malzemeyi döşemek üzere kapında olacağım. Kahve makinesini prize sok."

Kahveyi hazırladım. Dişlerimi fırçaladım ve sırtıma koşu için giydiğim şortla tişörtümü taktım. Morelli dediğinden beş dakika önce geldi. Elinde alet kutusu vardı. Kısa kollu gömleğinin cebine Long's Service adına çalıştığını belirten bir kumaş parçası dikilmişti.

"Long's Service de nedir?" dedim.

"Ne istersen o olsun."

"A ha," dedim. "Kılık değiştirmişsin."

Elindekileri mutfak tezgâhının üstüne fırlattı ve kahveye doğru yürüdü. "İnsanlar tamircilere pek aldırmıyor. Sadece üniformalarının rengini hatırlıyorlar. Eğer doğru dürüst bir üniforma giyersen, seni hemen hemen her binaya sokar."

Kendime kahve koydum ve hastaneye telefon ederek Lula'nın durumunu öğrenmek istedim. Durumunun iyi olduğunu, yoğun bakım ünitesinden çıktığını söylediler.

"Onunla konuşmalısın," dedi Morelli. "Kovuşturma açılması için bastırsın. Geçen gece polis Ramirez'i yakaladı ve cinsel taciz nedeniyle sorguladı. Ama şimdi dışarıda. Kendi kefaletiyle serbest bırakılmış."

Kahvesini kenara koydu. Alet kutusunu açtı ve içinden küçük bir tornavida ile elektrik fişlerini kapatmak için iki küçük kapak çıkarttı. "Bunlar basit birer duvar fişi gibi görünüyor," dedi, "ama içlerine dinleme cihazları monte edilmiş. Bunları kullanmayı seviyorum, çünkü pil değiştirmeye gerek kalmıyor."

Holdeki fişin kapağını çıkarttı. Uçları lastikli kerpetenle telleri birbirine bağladı. "Artık seni karavandan dinleyebilir

ve konuşulanları kaydedebilirim. Eğer Ramirez aniden gelecek olursa veya kapında görünürse, sezgilerimle hareket etmek zorunda kalacaksın. Onu sohbet ederek oyalamayı ve kendim tehlikeye atmadan ağzından laf almayı bir dene bakalım."

Holdeki işini bitirdi ve yatak odasına geçerek aynı işlemleri orada da yaptı. "İki şeyi mutlaka hatırlaman gerekiyor. Eğer radyo çalarsan, burada ne olup bittiğini duyamam. Ve eğer aniden gelmem gerekirse, büyük bir ihtimalle yatak odanın penceresinden içeriye girmem gerekecek. Perdeleri kapalı tut ki görünmeyeyim."

"İşin bu noktaya varacağını düşünüyor musun?"

"İnşallah varmaz. Ramirez'i telefonda konuşturmaya çalış. Ve sakın ola ki konuşmalarını kaydetmeyi unutma." Tornavidayı alet kutusuna yerleştirdi. Kutudan çiklet paketi büyüklüğünde küçük bir plastik kutu ile rulo halinde yara bandı çıkarttı. "Bu vücutta taşınan minyatür bir verici. İçinde iki adet dokuz voltluk lityum pil var. Bu da on beş saatlik bir kullanma süresi demektir. Dıştan mikrofonlu ve 200 gram ağırlığında. Fiyatı da 1200 dolar civarında. Sakın kaybetme. Duş yaparken çıkartmayı da unutma."

"Ramirez tecavüzle suçlandığı için belki şimdi daha iyi davranır."

"Ramirez'in iyiyi kötüden ayırt edebileceğini sanmıyorum."

"Bugünkü planımız nedir?"

"Seni tekrar Stark Caddesi'ne göndersek iyi olur diye düşünüyorum. Beni deli etmene gerek kalmadığına göre, Ramirez'i deli etmeye konsantre olabilirsin. Onun yeniden harekete geçmesini sağlamaya çalış."

"Off, Stark Caddesi. En sevdiğim yer. Orada ne yapacağım ki?"

"Etrafta dolaş ve seksi görünmeye çalış. İnsanları kızdıracak sorular sor. Yani kısacası insanların sinirlerini boz. Canın nasıl istiyorsa öyle davran."

"Jimmy Alpha'yı tanıyor musun?"

“Onu herkes tanır.”

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Karışık şeyler. Onunla ilişkilerimde hep iyiyi oynamıştır. Ben de onun fevkalade bir menajer olduğunu düşünüyorum. Ramirez için doğru olan her şeyi yaptı. Onu doğru maçlarda oynattı. Ona iyi antrenörler buldu.” Morelli kahvesini bitirdi. “Jimmy Alpha gibi adamlar bütün hayatlarını Ramirez çapında birini bulma ümidiyle harcarlar. Çoğu bu emeline yaklaşamaz bile. Ramirez’e menajerlik yapmak, milyon dolarlık piyango bileti kazanmak gibidir... hatta daha da iyidir, çünkü Ramirez sürekli para kazandırır. Ramirez altın madeni gibiydi; ama ne yazık ki aynı zamanda Allah’ın belası bir herif. Alpha iki arada, bir derede güç bir durumda sıkışıp kalmış.”

“Ben de aynı kanaatteyim. Belki de büyük ikramiyeyi kazanmış bilete sahip olmak, Alpha’nın Ramirez’in kişilik problemlerini görmezden gelmesine neden oluyor.”

“Özellikle de şimdi tam büyük paralar kazanmaya başlamışken. Alpha, Ramirez’i yıllardır, taa punk bir çocuk olduğu zamandan beri destekledi. Ramirez’in bir unvanı var ve maçlarının televizyondan yayınlanması için kontrat imzaladı. Gelecekte Alpha’ya milyonlarca dolar kazandırabilir gerçekten.”

“Yani senin Alpha hakkındaki düşüncelerin pek parlak değil.”

“Alpha’nın kanun karşısında hiçbir sorumluluk taşımadığım düşünüyorum.” Saatine baktı. “Sabahları Ramirez’in ilk işi koşmaktır. Daha sonra jimnastik salonunun karşısında bir yerde kahvaltısını yapar. Kahvaltıdan sonra da çalışmaya başlar ve saat dörde kadar çalışmaya devam eder.”

“Çok fazla çalışıyor.”

“Hepsi düzmece. Doğru düzgün biriyle dövüşmek zorunda olsaydı, başı belaydı. Son iki rakibi, elle seçilmiş gibi, oyunu kaybedince sinirlenmeyen insanlardı.

Üç hafta içinde yapacağı maç ise bir serseriyle. Ondan sonra daha ciddi olmak zorunda çünkü Lionel Reesey ile dövüşecek."

"Boksla ilgili çok şey biliyorsun."

"Boks en güçlü spordur. İnsan insana, esaslı bir mücadele. Seks gibi... seni hayvanla ilişkiye sokuyor."

Boğazımın arka tarafından boğuluyormuşum gibi bir ses çıkarttım.

Morelli tezgâhın üstündeki meyve tabağından bir portakal seçti. "Çok kızgınsın, çünkü hayvanı son gördüğün zamanı hatırlamıyorsun."

"O hayvanı sık sık görüyorum. Teşekkür ederim."

"Tatlım. Senin hayvan filan gördüğün yok. Etrafta soruşturdum. Hiç sosyal hayatın yokmuş."

Ona orta parmağımla kaba bir işaret yaptım. "A... evet, bu iyi bir sosyal hayat."

Morelli gülümsedi. "Aptalı oynadığın zaman çok şirin oluyorsun. Hayvan tarafını serbest bırakmamı istediğin zaman, haber ver."

Bu yetti. Onu gazla bayıltmaya niyetlendim. Teslim etmeyecektim, sadece kendinden geçmesini ve kusmasını seyrederek eğlenecektim.

"Gitmem gerekiyor," dedi Morelli. "Komşularından biri beni içeriye girerken gördü. Uzun süre içerde kalarak senin itibarını zedelemek istemem. Öğle üzeri Stark Caddesi'ne çıkmalısın ve bir iki saat ortalıkta caka satmalısın. Vericini tak. Ben seni hem gözleyeceğim, hem de dinleyeceğim."

Sabah yapacak hiçbir işim yoktu. Ben de koşuya çıktım. Bu hiç de kolay değildi, ama en azından Eddie Gazzara karşıma çıkıp ısınmış bir ölüye benzediğimi söylememişti. Kahvaltımı yaptım. Duşta oldukça uzun kaldım. Ve Morelli'yi teslim ettikten sonra paramı nasıl harcayacağım konusunda plan yaptım.

Sandaletlerimi ve siyah, dar, örgü eteğimi giydim. Üstüme de yakası açık kırmızı streç bluzumu taktım. Öyle açıktı ki, iki göğsümün ortasındaki çizgi iyice meydandaydı. Saçlarımı çok görünsün diye köpük ve spreyle kabarttım. Gözlerime gece mavisi göz kalemi çektim. Kirpiklerime maskara sürdüm.

Dudaklarımı kırmızıya boyadım. Kulaklarıma en iri metal küpelerimi taktım. Dudaklarıma uygun olsun diye tırnaklarıma da kırmızı oje sürdüm ve aynada kendimi gözden geçirdim.

İyi bir sürtük gibi görünmüyorsam neyim, dedim.

Saat on birdi. Biraz erken bir saatti ama bir an önce fiyakayı satmayı bitirip Lula'yı ziyaret etmek istiyordum. Ondan sonra da gidip biraz atış yapmayı, eve dönüp telefonun çalmasını beklemeyi planlıyordum.

Jimnastik salonunun bir blok ötesine park ettim ve çantam omzumda caddede yürümeye başladım. Elimde Savunma Spreyi vardı. Vericinin streç bluzumdan göründüğünü fark edince, iterek bikini külotumun içine soktum. Bekle bakalım, Morelli.

Karavan, jimnastik salonunun tam karşısına park etmişti. Jackie benimle karavan arasında duruyordu. Her zamankinden daha asık suratlıydı.

"Lula nasıl ?" diye sordum. "Onu bugün gördün mü?"

"Sabahları ziyaretçi almıyorlar. Zaten onu görecek zamanım da yok. Hayatımı kazanmalıyım, değil mi?"

"Hastane durumunun iyi olduğunu söyledi."

"Yaa. Onu normal odaya çıkartmışlar. İç kanama riskine karşı bir süre daha hastanede tutacaklarmış. Ama iyileşeceğine inanıyorum."

"Çıkınca kalacağı emin bir yer var mı?"

"Aklını kullanmazsa, Lula için hiçbir yer emin olamaz. Polise beyaz bir manyağın kendisini yaraladığını anlatacak."

Caddenin aşağı tarafında karavanın durduğu tarafa bakarak Morelli'nin öfkeyle homurdandığını duyar gibi

oldum. “Birinin Ramirez’i durdurması, gerekiyor,” dedim.

“Bu Lula olmayacak,” dedi Jackie. “Onun nasıl bir tanık olabileceğini düşünüyorsun ki? İnsanlar bir fahişeye inanırlar mı sanıyorsun? Hak ettiği cezayı buldu deyip, onu ihtiyar adamın dövdüğünü ve senin bulman için de ortalığa bıraktığını düşünecekler. Belki senin de fahişelik yaptığını, bunun sana bir ders olacağını söyleyecekler.”

“Bugün Ramirez’i gördün mü? Jimnastik salonunda mı?”

“Bilmem. Bu gözler Ramirez’i görmez. Söz konusu ben olduğum sürece Ramirez görünmez adamdır.”

Jackie’den daha fazlasını ummuştum. Tanık açısından bakıldığında Lula hakkında söyledikleri belki de doğruydu. Ramirez eyaletteki en iyi savunma avukatını tutardı. Avukatın Lula’nın itibarını sıfıra indirmek için çalışıp ter dökmesine bile gerek yoktu.

Caddeden aşağı doğru yürüdüm. Carmen Sanchez’i hiç gören oldu mu? diye sordum. Ziggy Kulesza’nın vurulduğu gece Benito Ramirez’le görüldüğü doğru muydu?

Onu gören olmamıştı, Ramirez ile ilgili kimse bir şey bilmiyordu.

Bir saat daha oralarda dolaştım ve gayretlerimi Jimmy Alpha’ya teessüflerimi sunmak üzere küçük bir seyahatle kapatmak üzere karşıya geçtim. Bu sefer içeriye paldır küldür girmedim. Sabırla sekreterinin beni çağırmasını bekledim.

Gelişime hiç şaşırmadı. Büyük bir ihtimalle pencereden beni seyrediyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Tıpkı uykusuz geçen gecelerin ve çözümsüz problemlerin yaşandığı günlerden sonra olduğu gibi. Masasının önünde durdum ve bir dakika kadar konuşmadan birbirimize baktık.

“Lula’ya olanlardan haberiniz var herhalde?” dedim.

Alpha başını salladı.

“Onu neredeyse öldürecekti, Jimmy. Lula’yı bıçakladı, dövdü ve benim yangın merdivenime bağladı. Sonra bana

telefon etti ve hediyemi alıp almadığımı sordu. Beni daha da kötü bir kaderin beklediğini söyledi."

Alpha başını yine salladı. Bu seferki sallayışı "hayır" anlamındaydı.

"Onunla konuştum," dedi Alpha. "Lula ile biraz eğlendiğini itiraf etti. Belki biraz da kabalaşmıştır. Hepsi bu kadar, dedi. Kendisinden sonra bir başkasının kadını o hale getirmiş olabileceğini, birisinin onun adını kötüye çıkartmaya çalıştığını söylüyor."

"Onunla telefonda görüştüm. Ne duyduğumu biliyorum. Dediklerini teybe de kaydettim."

"Bunu yapanın kendisi olmadığına yemin ediyor."

"Ve siz de ona inanıyorsunuz?"

"Kadınlara biraz kötü davrandığını biliyorum. Biraz sert olabilir. Bu da gereken saygıyı görmemesine neden oluyor. Ancak onu bir kadını yangın merdivenine bağlarken düşünemiyorum. O telefon görüşmesine inanamıyorum. Einstein olmadığını biliyorum, ama bu kadar budala biri olduğuna da inanamıyorum."

"Budala değil, Jimmy. Hasta. Çok kötü şeyler yaptı."

Parmaklarını saçında gezdirdi. "Bilemiyorum. Belki de haklısın. Bak, bana bir iyilik yap ve bir süre Stark Caddesi'nden uzak dur. Polisler Lula'ya ne olduğunu inceleyecekler. Ne bulurlarsa ... buna katlanacağım. Bu arada da, Benito'yu maça hazırlayacağım. Üç hafta içinde Tommy Clark ile karşılaşacak. Clark bir tehlike değil, fakat her şeyin ciddiye alınması gerekiyor. Taraftarlar bilet alıyorlar, maçı hak ediyorlar. Benito'nun seni görmesinden çekiniyorum, çünkü altüst oluyor biliyor musun? O halde antrenman yapması çok zorlaşıyor ..."

Ofisinin içi oldukça serindi, ama koltuk altlarında ter izleri görünüyordu. Eğer onun yerinde olsaydım ben de terlerdim. Hayalinin kâbusa dönüştüğünü görüyordu ve bununla yüzleşecek cesareti yoktu.

İşim olduğunu ve Stark Caddesi'nden uzaklaşamayacağımı belirttim. Dışarıya çıktım ve bir

çırpıda merdivenlerden indim. En alt basamağa oturdum ve kasığıma doğru konuşmaya başladım. "Allah kahretsin," dedim. "Bu berbat bir şekilde sinir bozucu."

Caddenin karşısında Morelli karavanında beni dinliyordu. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum.

O gece saat on buçukta Morelli kapımı çaldı. Kolunun altında bir paket altılık bira, pizza ve taşınabilir bir televizyon vardı. Üniformasızdı.

Blucinini giymişti. Üzerinde de deniz mavisi bir tişört vardı.

"Karavanda bir gün daha yaşamaktansa hapse girmeye razı olabilirim," dedi.

"Pino'nun pizzası mı ?"

"Başka çeşit var mı?"

"Bunu nasıl satın aldın?"

"Pino suçlulara da dağıtım yapıyor." Etrafına bakındı. "Kablo bağlantın nerede?"

"Oturma odasında."

Televizyonu fişe taktı. Pizza kutularını açtı ve biraları yere koydu.

Uzaktan kumandaya bastı. "Hiç telefon eden oldu mu?"

"Olmadı."

Bir bira açtı. "Daha erken. Ramirez en iyi geceleri çalışır."

"Lula'yla görüştüm. Tanıklık etmeyecek."

"Ne büyük sürpriz."

Pizza kutusunun yanına yere oturdum. "Jimmy Alpha ile olan konuşmamızı duydun mu?"

"Evet, duydum. Ne biçim bir kıyafetti o, Allah aşkına?"

"Benim sürtük kadın kıyafetim. İşleri hızlandırmak istedim."

"Tanrım, arkanda arabalarını kaldırıma süren herifler vardı. Mikrofonu nereye sakladın? Üst tarafında değildi. Üstte Skoç teyp görünüyordu."

"Külotumun içine soktum."

“Haa,” dedi Morelli. “Geri aldığımda onu bronzla kaplatacağım.”

Bir bira da ben açtım ve bir dilim pizza aldım. “Alpha’yı ne yapacaksın? Ramirez’in aleyhinde tanıklık yapmaya zorlanabilir mi dersin?”

Morelli kanallar arasında zap yapıyordu. Birkaç dakika futbol seyretti. “Ne kadarını bildiğine bağlı. Eğer kafasını iyice kuma gömdüyse, kötü şeyler yaşamak istemeyecektir. Senden sonra onu Dorsey ziyaret etti ve onun yanında senden az kaldı.”

“Yoksa, Alpha’nın ofisine de mi dinleme aleti yerleştirdin?”

“Hayır. Pino’daki bar muhabbetlerinden öğrendim.”

Bir dilim pizza kalmıştı. İkimiz de ona bakıyorduk.

“Olduğu gibi kalçalarına gidecek,” dedi Morelli.

Haklıydı, ama yine de o dilimi ben yedim.

Saat birden sonra onu gönderdim ve kendimi yatağa attım. Bütün gece deliksiz uyudum. Sabah telefonuma hiç mesaj bırakılmamıştı. Tam kahve makinesini çalıştıracaktım ki, aşağıdaki otoparkta araba alarmı çalmaya başladı.

Anahtarlarımı kaptığım gibi basamakları üçer üçer atlayarak aşağıya koştum. Cipe vardığımda sürücü koltuğu tarafındaki kapı açıktı. Alarm ortalığı inletiyordu. Alarmı susturup yeniden ayarladım. Arabayı kilitledim ve daireme döndüm.

Morelli mutfaktaydı. Sakin kalmak için gösterdiği çabanın tansiyonunu tepeye çıkarttığını söyleyebilirdim.

“Kimsenin arabanı çalmasını istemedim,” dedim. “Bu nedenle alarm taktırdım.”

“Seni endişelendiren ‘kimse’ değil, ‘bendim’. Benim kahrolası arabama kahrolası alarmı yerleştirdin ki arabayı altından çekip almayayım!”

“İşe de yaradı. Arabamızda ne işin vardı?”

“O bizim değil, benim arabam. Sana kullanman için izin veriyorum. Kahvaltı etmeye niyetlenmiştim.”

“Karavanı niçin almadın?”

“Çünkü arabamı kullanmak istedim. Yemin ediyorum, bütün bu işler bittiğinde Alaska’ya yerleşeceğim. Neleri feda edeceğim umurumda bile değil. Aramıza kilometreleri sokacağım, çünkü eğer kalırsam, seni boğacağım. Beni de ilk cinayetim için yakalayacaklar.”

“Aman Tanrım! Morelli, tıpkı bir akıl hastası gibi konuşuyorsun. Biraz sinirlerine hakim olmayı öğrenmelisin. Bu sadece bir araba alarmı. Bana teşekkür etmelisin. Onu kendi paramla taktırdım.”

“Lanet olsun, başka ne düşünebilirdim ki?”

“Son zamanlarda çok baskı altındasın.”

Kapı çaldı ve ikimiz de yerimizden sıçradık.

Morelli benden önce kapı deliğine koştu. Birkaç adım geriledi. Beni de birlikte çekti. “Gelen Morty Beyers,” dedi.

Kapı tekrar çaldı.

“Seni alamaz,” dedim. “Sen bana aitsin. Kimseyle paylaşmam.”

Morelli yüzünü ekşitti. “Bana ihtiyaç duyarsan yatağın altındayım.”

Kapıya gidip delikten kendim baktım. Morty Beyers’i daha önce hiç görmemiştim, ama adam apandisit ameliyatından az önce çıkmış gibi görünüyordu. Kırk yaşları civarında, tombulca, soluk yüzlüydü, kambur duruyor, karnını tutuyordu. Sarı ince telli saçları kelinin üstüne doğru taranmış ve terden yapış yapış olmuştu.

Kapıyı açtım.

“Adım Morty Beyers,” dedi elini uzatarak. “Siz Stephanie Plum olmalısınız.”

“Sizin hastanede olmanız gerekmiyor mu?”

“Patlamış apandisitle hastanede sadece birkaç saat kalıyorsunuz. İşime döndüm. Eskisinden daha sağlıklı olduğumu söylediler.”

Hiç de öyle görünmüyordu. Merdivenlerde bir dişi Vampirle karşılaşmış gibiydi. “Karnınız hâlâ ağrıyor galiba?”

“Sadece dik durduğum zaman.”

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Vinnie bana ait kaçaklara sizin baktığınızı söyledi. Düşündüm de artık iyi olduğuma göre....”

“Dosyaları geri istiyorsunuz.”

“Aaa. Bakın, işinize yaramadığı için üzgünüm.”

“Tümüyle işe yaramaz değildi. İki tanesini teslim ettim.”

Başını salladı. “Morelli konusunda bir şeyler yapabildiniz mi?”

“Kesinlikle hayır.”

“Bu size garip gelebilir ama, sizin otoparkta arabasını gördüğüme yemin edebilirim.”

“Ben çaldım. Arabasının arkasından gelir de onu yakalarım diye düşündüm.”

“Siz mi çaldınız? Aman Tanrım? Bu harika bir fikir.” Duvara yaslanmıştı ve elini kasığına bastırıyordu.

“Biraz oturmak ister miydiniz? Ya da su filan?”

“Hayır, İyiyim. İşime dönmeliyim. Resimleri ve diğer evrakı almak istemiştim.”

Mutfağa koştum, dosyaları toparlayıp kapıya döndüm. “Hepsi burada.”

“Çok iyi.” Dosyaları koltuğunun altına sıkıştırdı. “Arabayı bir süre daha tutmayı düşünüyor musunuz?”

“Çok emin değilim.”

“Eğer Morelli’yi sokakta yürürken görürseniz, onu teslim eder misiniz?”

“Tabii.”

Gülümsedi. “Ben de sizin yerinizde olsam aynı şeyi yapardım. Sadece bir haftalık sürem bitti diye onu postalamazdım. Aramızda kalsın, Vinnie, Morelli’yi getiren herkese bu parayı verir. Eh, ben kaldığım yerden yoluma devam edeyim. Teşekkürler.”

“Geçmiş olsun.”

“Ee, şey asansöre bineyim.”

Kapıyı kapattım, sürgüyü çektim, emniyet zincirini taktım. Arkamı döndüğümde Morelli yatak odasının

kapısında duruyordu. “Burada olduğunu biliyor mu, ne dersin?” diye sordum.

“Burada olduğumu bilseydi, şimdiye kadar çoktan silahını alnıma dayamıştı. Beyers’i hafife alma. Ne göründüğü kadar aptaldır, ne de inanmak isteğin kadar iyi niyetlidir. Eskiden polisti. Fuhuş yapanların her iki türünden de rüşvet istediği için teşkilattan atıldı. Ona Köstebek Morty derdik, çünkü zımbırtılarını önüne çıkan her deliğe gömerdi.

“Bahse girerim Vinnie ile çok iyi anlaşıyorlardır.”

Pencereye yanaştım ve otoparka baktım. Beyers, Morelli’nin arabasını inceliyordu, pencerelerden içeriye bakıyordu.

Kapıyı ve kaputu kurcaladı. Dosyasının üstüne bir şeyler yazdı. Hafifçe doğruldu ve otoparkın çevresini gözden geçirdi. Karavan dikkatini çekti. Yavaşça yürüyerek onun yanma gitti. Pencerelere burnunu dayayarak içersini görmeye çalıştı. Sonra çabucak ön tamponun üstüne çıktı ve ön camdan içeriye baktı. Bir adım geriledi ve anteni gözden geçirdi. Arkaya geçti, plakayı kayıt etti. Döndü ve uzun uzun oturduğum binaya baktı. Ben hemen camdan uzaklaştım.

Beş dakika sonra, kapım yine çalındı.

“Sizin otoparktaki karavanı merak ettim,” dedi Beyers. “Hiç dikkatinizi çekti mi?”

“Antenli mavi araç mı?”

“Evet. Sahibini tanıyor musunuz?”

“Hayır, ama bir süredir burada duruyor.”

Kapıyı kapatıp kilitledim. Ve Beyers’i delikten gözledim. Bir dakika kadar düşündükten sonra Bay Wolesky’nin kapısını çaldı. Morelli’nin resmini göstererek birkaç soru sordu. Bay Wolesky’e teşekkür etti, kartvizitini bıraktı ve oradan ayrıldı.

Tekrar cama koştum, ama Beyers otoparkta yoktu. “Kapı kapı dolaşıyor,” dedim.

Pencereden izlemeye devam ettik. Sonunda Beyers arabasına bindi. Araç telefonu olan, son model, koyu renk bir Ford Escort kullanıyordu. Otoparktan çıktı ve St. James Caddesi'ne doğru döndü.

Morelli mutfaktaydı. Başını buzdolabımın içine sokmuştu. "Beyers başımızı epey ağrıtacak. Plakaları kontrol edip olayları birleştirecek."

"Bütün bunlar seni nasıl etkileyecek?"

"Başka bir araç temin edene kadar Trenton'dan defolup gitmeme neden olacak."

Bir kutu portakal suyuyla bir dilim üzümlü ekmek aldı. "Bunu benim hesabıma yaz. Buradan gitmeliyim." Kapıda durdu "Ne yazık ki bir süre yalnız kalacaksın. Daireni kilitleyip otur kimseyi içeri alma. Böylece emniyette olursun. Diğer bir seçenek ise benimle gelmen. Ama birlikte yakalanırsak, yasalar önünde bana yardım etmiş sayılırsın."

"Burada kalırım. Bana bir şey olmaz."

"Bana dışarıya çıkmayacağına dair söz ver."

"Söz veriyorum! Söz veriyorum!"

Bazı sözler tutulmamak için verilir. Bu da onlardan biriydi. Evde oturup Ramirez'i beklemeye hiç niyetim yoktu. Ondan dün haber almak istemiştim. Bütün kötü şeylerin sona ereceğini ummuştum. Ramirez'i parmaklıklar arkasında görmeyi arzu ediyordum. Teslimat paramı almak istemiştim. Hayatıma devam etmeyi düşlemiştim.

Morelli'nin gittiğinden tamamen emin olabilmek için camdan baktım. Çantamı aldım ve dairemi kilitleyip çıktım. Arabaya atlayıp doğru Stark Caddesi'ne gittim ve jimnastik salonunun karşısına park ettim. Sinirlerim Morelli'nin desteği olmadan, caddede rahatça dolaşabilecek kadar sağlam değildi. Bu nedenle camları ve kapıları kilitleyerek arabanın içinde oturdum. Ramirez'in şimdiye kadar arabamı tanımış olduğundan emindim. Kendimi hiç hatırlatmamaktan daha iyiydi.

Her yarım saatte bir, havalandırmayı çalıştırarak hem ısıyı azaltıyordum, hem de monotonluktan kurtulmuş oluyordum. Birkaç kez Jimmy Alpha'nın bürosuna baktım ve pencerede bir yüz gördüm. Jimnastik salonunun penceresinden pek bir şey görünmüyordu.

Saat yarımda Alpha caddeyi geçerek gelip camı tıklattı.

Düğmeye basıp camı açtım. "Buraya park ettiğim için özür dilerim Jimmy, ama Morelli'yi takip etmeye mecburum. Beni anladığını sanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Anlayamıyorum. Morelli'yi arıyor olsam, Çabaları ile arkadaşlarını gözlerdim. Stark Caddesi ve Carmen Sanchez'le ilgili bütün bu olan bitenler nedir?"

"Ne olduğu konusunda geliştirdiğim bir teorim var. Beni-o'nun, tıpkı Lula'ya yaptığı gibi, Carmen'i de dövdüğünü, daha sonra da korkuya kapılıp, gürültü çıkartmaması için Ziggy'yi veya başka bir herifi Carmen'e yolladığını düşünüyorum. Büyük bir ihtimalle, Morelli olayın üstüne gittiğinde ise, tıpkı söylediği gibi, kendini korumak için Ziggy'i vurmuş olabilir diye düşünüyorum. Carmen, diğer adam ve Ziggy'nin tabancası, her nasılsa, ortadan yok oldu. Ve sanıyorum ki Morelli bütün bu kayıpları bulmaya çalışıyor. Ben de Stark Caddesi'nin Morelli'yi aramak için çok mantıklı bir yer olduğunu düşünüyorum."

"Bu çok delice bir düşünce. Böylesine bir sonuca nasıl vardın?"

"Morelli'nin ifadesinden."

Alpha'nın yüzü allak bullak olmuştu. "Morelli'nin başka ne söylemesini bekliyordun ki? Ziggy'i öldürdüğünü itiraf etmesini mi? Benito kolay bir hedef. Bayanlarla ilişkilerinde biraz agresif olduğu herkes tarafından biliniyor. Ziggy de onun için çalışıyordu. Morelli hikâyeye buradan başladı."

"Peki, ya ortada olmayan tanık? O da Benito için çalışıyor olmalı."

"O tanıkla ilgili bir şey bilmiyorum."

“İnsanlar bana kızartma tavasıyla vurulmuş gibi bir burnu olduğunu söylediler. Bu dikkat çekici bir özellik.”

Alpha gülümsedi. “Üçüncü sınıf bir jimnastik salonu için pek değil. Burada çalışanların çoğunun burnu öyle.” Saatine baktı. “Öğle yemeğine geç kaldım. Arabanın içi sıcak galiba..Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Soğuk bir kola? Belki de bir sandviç?”

“Ben iyiyim. Biraz sonra ara vermeyi düşünüyorum ben de. Kızların tuvaletini kullanmam gerekecek.”

“İkinci katta tuvalet var. Lorna’dan anahtarı al. Ona benim izin verdiğimi söyle.”

Alpha’nın imkânlarını bana sunmasının çok nazik bir davranış olduğunu düşündüm, ama Ramirez’in tuvaletteyken beni köşeye sıkıştırması riskini göze almak istemedim.

Son kez caddenin aşağısına ve yukarısına baktım. Arabayla ayakta atıştırılacak bir yer aramaya başladım. Yarım saat sonra yine aynı yerde park etmiştim. Şimdi kendimi daha rahatlamış, fakat iki misli sıkılmış hissediyordum. Kitap da getirmiştim ama aynı anda hem kitap okumak, hem de terlemek çok zordu. Ve terlemenin önceliği vardı.

Üç civarında saçlarım terden ensemle yüzüme yapışmış ve rutubetten kıvır kıvır olmuştu. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı. Göğsümden terler boşalıyor, ayaklanma kramplar giriyor ve sinirden sol gözüm seğiriyordu.

Ramirez’den hâlâ bir haber yoktu. Yolda yürüyenler gölge yerleri tercih etmişlerdi. İnsanların çoğu ortadan kaybolmuş dumanlı-havalandırmalı barlarda vakit geçiriyorlardı.

Ben arabada oturup fırında pişmişe dönen tek aptaldım. Fahişeler bile işlerine ara verip ortadan yok olmuşlardı.

Savunma spreyimi elime alıp Cherokee’den çıktım. Sırtımdaki küçük kemikler yavaş yavaş açılıp tekrar eski yerlerini alırken inliyordum. Gerindim ve olduğum yerde yavaş yavaş koşu hareketleri yaptım. Arabanın etrafında

yürüyerek bir tur attım; eğilerek ayak uçlarıma değmeye çalıştım. Stark Caddesi tarafından bir esinti geldi. Sevinçten uçtum. Aslında, hava öldürücüydü ve sıcaklık da maden eritme ocağı seviyesini aşmıştı, ama olsun, yine de rüzgâr esiyordu.

Arabaya yaslandım ve terli vücudumdan ayırmak için eteğimin önünü kaldırdım.

Grand Hotel'den Jackie çıktı. Köşesine gitmek için caddeden aşağıya, ağır ağır bana doğru yürüyordu. "Sıcak çarpmış gibisin," diyerek bana soğuk bir kola uzatarak.

Şişenin kapağını açtım, biraz içtim, soğuk şişeyi bir süre alnımda gezdirdim. "Teşekkür ederim. Çok iyi geldi."

"Sana karşı yumuşadığımı sanma," dedi. "Sadece o arabada otururken geberip gidersen, Stark Caddesi'nin adını çıkartmış olacaksın. İnsanlar ırk ayırımı cinayeti olduğunu söyleyecekler ve benim ayak takımı beyazlarla olan işlerim de tepetaklak olacak."

"Ölmemeye çalışacağım. Allah korusun, senin küçük işlerini bozmayayım."

"Lanet olsun!''dedi. "Ne yapayım, o beyaz sapıklar koca popoma iyi para veriyorlar."

"Lula nasıl?"

Jackie omuz silkti. "Yapabileceğinin en iyisini yapıyor. Çiçek göndermene çok sevindi."

"Bugün burası fazla hareketli değil."

Jackie gözlerini jimnastik salonunun penceresine kaldırdı. "Bunun için Tanrıya şükürler olsun," dedi çok alçak bir sesle.

Bakışını izleyip ikinci kat penceresine göz attım. "Benimle konuşurken görülmesen iyi olur."

"Evet," dedi. "En iyisi ben işime döneyim."

Orada hem ayakta durmanın, hem de kola içmenin keyfini çıkararak birkaç dakika daha kaldım. Arabaya binmek üzere arkamı döndüğümde, yanı başımda Ramirez'in durduğunu fark ettim.

“Bütün gün bu arabadan çıkmam bekledim,” dedi. “Bu kadar sakin hareket ettiğimi görünce iddiaya girerim çok şaşırmışsındır. Sana yaklaştığımı bile duymadın, değil mi? Bundan sonra daima böyle olacak. Ancak birdenbire üzerine saldırdığımda beni hissedebileceksin. Ve iş işten geçmiş olacak.”

Kalbimin atışını sakinleştirebilmek için nefesimi yavaşça içime çektim. Sesimin titrememesi için de bir dakikadan fazla bekledim. Kontrolümü kazanınca, ona Carmen’i sordum. “Carmen hakkında bilgi almak istiyorum,” dedim. “Senin gelişini görüp görmediğini bilmek istiyorum.”

“Carmen ile benim randevumuz vardı. Carmen aradığını buldu.”

“Şimdi nerede?”

“Omuzlarını silkti. “Bilmem. Ziggy’den sonra ayrıldı.”

“Pekiyi, ya o gece Ziggy ile birlikte olan herif? Kimdi o? Ona ne oldu?”

“Onunla ilgili bir şey de bilmiyorum.”

“Senin için çalışıyorlardı sanırım.”

“Bütün bunları neden yukarı çıkıp da konuşmuyoruz? Arabayla da dolaşabiliriz. Porsche’m var. Seni Porsche ile gezdirebilirim.”

“İstemem.”

“Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun. Şampiyonu reddediyorsun. Sen her zaman şampiyonu reddediyorsun. O Bundan hoşlanmaz.”

“Bana Ziggy ile arkadaşından bahset ... burnu dağıtılmış heriften.”

“Sana şampiyondan bahsetmem daha enteresan gelebilir. Sana saygılı olmayı nasıl öğreteceğinden. Seni nasıl cezalandıracağından. Böylece onu reddetmemeyi nasıl öğrenmiş olacağından.” Bir adım daha yaklaştı. Vücudundan çıkan ısıyla kıyaslandığında etraf serin kalıyordu. “Seni becermeden önce belki de her yanını kanatırım diye düşünüyorum. Bundan hoşlanır mısın? Yoksa bıçaklanmayı mı tercih edersin, fahişe?”

İşte bu kadar. Buradan uzaklaşmalıyım. “Bana hiçbir şey yapamayacaksın,” dedim. “Senden korkmuyorum. Bana heyecan da vermiyorsun.”

“Yalan söylüyorsun.” Kolumun üst tarafını eliyle öyle bir kavradı ve sıktı ki bağırmaya başladım.

Dehşet içinde, baldırının ön kısmına vurdum. O da bana vurdu. Elinin hareket ettiğini hiç fark etmedim. Vuruşu kulaklarımda çınladı ve kafam arkaya doğru çatırdadı. Ağzıma kan tadı geldi. Zihnimin karışıklığını çözmek için gözlerimi zorlayarak bir kaç kez açıp kapattım. Yıldızların çoğu sönerken, elimdeki Savunma Spreyini yüzünün tam ortasına sıktım.

Acıyla feryat ederek, elleriyle gözlerini kapattı ve caddede dönmeye başladı. Feryatları hırıltıya ve solumaya dönüşmüştü. Bir canavarın -iri, kaba, yaralı bir boğanın- dört ayağının üzerine çöküşü gibi yığılıp kaldı.

Jimmy Alpha koşarak caddeyi geçti. Peşinden sekreteri ve daha önce hiç görmediğim bir adam geliyordu.

Adam Ramirez’in yanında yere doğru eğildi. Onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir dakika sonra iyileşeceğini, derin nefes almasını söylüyordu.

Alpha ile sekreteri benim yardımıma koştular.

“Tanrım!” dedi Jimmy Alpha, bana temiz bir mendil uzatırken. “İyi misin? Hiçbir yerini kırmadı, değil mi?”

Mendili ağzıma götürdüm ve bir süre orada tuttum. Bu arada dişlerimin kırılıp kırılmadığını kontrol ediyordum. “Galiba iyiyim.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Jimmy. “Bu adamın nesi var, bir türlü anlayabilmiş değilim. Onun adına özür diliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Özür kabul edebilecek bir halde değildim. “Yapabileceğin çok şey var,” dedim. “Ona psikiyatrik tedavi sağlamalısın. Kilitle. Veterinere götür. Hadım ettir.”

“Doktor masraflarını ödeyeceğim,” dedi Jimmy Alpha. “Doktora görünmek ister misin?”

“Gideceğim tek yer polis merkezi. Şikayetçi olacağım. Söyleyeceğin hiçbir şey beni bundan vazgeçiremez.”

“Bu konuda bir gün olsun düşün,” diye rica etti Jimmy. “Hiç olmazsa sinirlerin yatışıncaya kadar bekle. Şimdi ikinci bir tecavüz suçlamasını kaldıramaz.”

ON İKİ

Sürücü tarafındaki kapıyı yerinden koparırcasına, hızla açtım ve kendimi direksiyonun arkasına bırakıverdim. Kaldırımın yanından yavaş yavaş ana yola çıktım. Kimseye çarpmamaya özen gösteriyordum. Normal bir hızla gidiyor, arkama bakmıyordum. Trafik ışığında durdum ve aynada yüzümde meydana gelen hasarı tespit ettim. Üst dudağım içerden ikiye bölünmüştü ve hâlâ kanıyordu. Sol yanağımda bir morluk oluşmak üzereydi. Hem yanağım hem de dudağım şişmeye başlamıştı.

Direksiyona sıkıca sarılmıştım. Var gücümle sakin olmaya çalışıyordum. Stark'tan güneye doğru State Caddesi'ne döndüm. Caddeyi takiben Hamilton'a vardım. Hamilton'a geldiğimde, mahallemde kendimi daha emniyette hissettim.

Durup biraz düşünmeye karar verdim. Arabayı bir dükkânın otoparkına çekerek orada bir süre öylece oturdum. Saldırıyı bildirmek için polis merkezine gitmem gerekiyordu. Ama evdeki güvenli ve rahat ortamı terk etmek istemiyordum. Ayrıca, bu son durumla ilgili olarak Ramirez'le aramızda geçenleri polisin nasıl karşılayacağından da pek emin değildim. Beni tehdit etmişti. Ben de arabayı jimnastik salonunun karşısına park ederek onu tahrik etmiştim. Hiç akıllıca değildi.

Ramirez yanımda belirdiği anda vücudum yüksek dozda adrenalin salgılamaya başlamıştı. Şimdi adrenalin seviyesi düştükçe yorgunluk ve acı duymaya başlamıştım. Kolum ve çenem ağrıyordu. Nabzım sanki on ikiye düşmüştü.

Cesaretini topla, dedim kendi kendime, bugün polis merkezine gitmeyeceksin. Dorsey'nin kartını bulana kadar çantamı alt üst ettim. Dorsey'e olanları anlatarak senaryoya devam edebilir; ona sızlanabilirdim. Numarasını çevirdim

ve araması için mesaj bıraktım. Problemi anlatmadım. Olanı biteni iki kez tekrarlayabilecek gücüm yoktu.

Kendimi bir dükkâna attım ve üzümlü bir dondurma çubuğu aldım. “Kaza geçirdim de,” dedim tezgâhtara. “Dudağım şişti.”

“Doktora gitseniz daha iyi olur.”

Dondurmayı kâğıdından çıkarttım. Dudağıma bastırdım. “Ahh,” diye inledim. “Simdih dağa iyi.”

Arabaya geri geldim. Vitesi geçirdim ve arkaya kayarak bir pikapa bindirdim. Gözümün önünden bütün hayatım geçti. Boğuluyordum. Allah’ım, bana yardım et, diye yalvardım. Ne olur hiçbir göçük olmasın.

İkimiz de dışarıya çıkıp araçlarımızı kontrol ettik. Pikapta tek çizik bile yoktu. Hiç göçme olmamıştı. Boyası çizilmemişti. Cilasında bile en ufak bir şey yoktu. Cherokee’nin ise sağ arka çamurluğunu sanki birisi kutu açacağı ile yırtınıştı.

Pikabı kullanan adam dudağımı gördü. “Ev kavgası mı?”

“Kaza.”

“Sanırım bugün gününde değilsin.”

Peltek peltek, “Hic bi gün dehilim,” dedim.

Kaza benim suçum olduğu için ve adamın arabasında hiçbir hasar olmadığı için, birbirimize sigorta bilgilerimizi verme seremonisi yapmadık. Hasarlı tarafa son kez baktım. Şiddetle titremeye başlamıştım. Hemen oradan sıvıştım. Morelli ile karşılaşmaktansa, intihar etmenin daha iyi olup olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Kapının önüne geldiğimde telefonum çalıyordu. Arayan Dorsey’di.

“Ramirez’den şikâyetçi olacağım,” dedim. “Çenemi patlattı.”

“Bu nerede oldu?”

“Stark Caddesi’nde.” Detayları anlattım ve ifademi alması için daireme gelme teklifini reddettim. Morelli ile karşılaşması ihtimalini göze almak istemedim. Evrakları

tamamlamak için yarın bürosuna uğrayacağıma dair söz verdim.

Duş yaptım ve akşam yemeği niyetine dondurma yedim. Her on dakikada bir pencereden bakarak Morelli'nin otoparka girip girmediğini kontrol ettim. Arabayı bir hayli uzak ve loş bir köşeye park etmiştim. Eğer geceyi sağ salim atlatabilirsem, Cherokee'yi yarın kaportacı Al'a götürüp hemen tamir edip edemeyeceğini araştıracaktım. Tamirat parasını nasıl ödeyebileceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Saat on bire kadar televizyon seyrettim, sonra yattım. Rex'in kafesini de, bana eşlik etmesi için, yatak odama götürdüm. Ramirez'den telefon gelmedi; Morelli'den de ses seda çıkmadı. Hayal kırıklığına mı uğramıştım, yoksa içim mi rahatlamıştı, emin değildim. Morelli'nin beni dinleyip dinlemediği ve anlaştığımız gibi beni kollayıp kollamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden bütün gece savunma spreyim, mobil telefonum ve baş ucumdaki tabancamla uyudum.

Telefonum sabah altı buçukta çaldı. Arayan Morelli'ydi.

"Kalkma zamanı," dedi.

Yatağımın yanındaki saate baktım. "Aslında gecenin yarısı."

"Eğer bir Nissan Sentra'da uyuyor olsaydın, çoktan uyanmıştın."

"Sentra'da işin ne?"

"Karavanı başka bir renge boyatıyorum. Antenini de çıkarttırıyorum. Bir çift yeni plaka 'bulmayı' başardım. Bu arada da kaportacı dükkânından bana bir araba ayarladılar. Hava kararana kadar bekledim. Sonra da Maple Caddesi'ne park ettim. Tam otoparkın arkası."

"Yani beni koruyabilirdin?"

"Özellikle de soyunurken çıkan hışırtıları kaçırmak istemedim. Bütün gece duyulan garip gıcırtılar nereden geliyordu?"

"Rex'in kafesinden."

“Rex’in mutfakta durduğunu sanıyordum.”

Morelli’nin, korktuğumu ve kendimi yalnız hissettiğimi bilmesini istemedim ve yalan söyledim. “Lavaboyu temizledim. Deterjanın kokusundan rahatsız olduğu için de onu yanıma aldım.”

Sessizlik bir süre devam etti.

“Tercümesi,” dedi Morelli. “Korktun ve kendini yalnız hissettin. Sana eşlik etmesi için de Rex’i yanına aldın.”

“Eh, hayat zor.”

“Olanı biteni anlat.”

“Beyers geri dönmeden önce Trenton’u terk etmelisin, diye düşünüyorum.”

“Sanırım ben de öyle yapacağım. Bu arabanın içinde orta yerde gibiyim. Karavanı bu akşam altıda alacağım, sonra da geri geleceğim.”

“Sonra konuşuruz.”

“Onu dört geçe, Kaptan Video.”

Yatağa geri döndüm ve iki saat sonra da otoparktan gelen alarm sesiyle yıkıldım. Yataktan uçarak pencereye koştum. Perdeleri tam zamanında açmıştım, çünkü Morty Beyers’i arabanın alarmını tabancasıyla param parça ederken görebiliyordum.

“Beyers!” diye bağırdım açık penceremden. “Tanrı aşkına sen ne yapıyorsun?”

“Karım beni terk etti, Escort’u da götürdü.”

“Yani?”

“Yani arabaya ihtiyacım var. Bir tane kiralayacaktım, ama sonra burada duran Morelli’nin cipi aklıma geldi. Mona’yı bulana kadar bunu kullanırsam, paradan tasarruf edebileceğimi düşündüm.”

“Tanrım, Beyers, bir otoparka girip başkasının arabasını alamazsın! Buna hırsızlık denir. Sen kahrolası bir araba hırsızısın.”

“Yani?”

“Anahtarları nereden buldun?”

“Senin bulduğun yerden. Morelli’nin dairesinden. Dolabında fazladan bir çift varmış.”

“İşin içinden bu şekilde sıyrılamazsın.”

“Ne yapacaksın yani, polisi mi çağıracaksın?”

“Bunu yaptığın için Tanrı seni cezalandıracak.”

“Tanrının cam cehenneme,” dedi Beyers. Zaman kazanmak için, direksiyonun arkasına kayarken koltuğu düzeltiyor ve radyoyu karıştırıyordu.

Küstah herif, diye düşündüm. Sadece arabayı çalmakla kalmıyor, bir de orada oturmuş aracı nasıl götüreceği konusunda gösteriş yapıyor. Savunma spreyimi kaptım, kapıyı kilitledim ve hızla merdivenlerden indim. Yalınayaktım, üstümde Micky Mouse resimli bir gece tişörtüyle tanga gibi bir bikini vardı. Ve hiçbir şey umurumda değildi.

Arka kapıdan çıkıp ayağımı kaldırıma attığım anda, Beyers’in kontak anahtarını çevirdiğini ve ayağını gaz pedalına bastığını gördüm. Yarım saniye sonra, araba kulakları sağır eden bir gürültüyle infilak etti. Kapıları frizbi gibi havaya uçtu. Cipin altından çıkan alevler bir anda yükselerek Cherokee’yi yuttu ve araba parlak sarı bir alev topu haline geldi.

O kadar şaşırmıştım ki, kıpırdayamadım. Arabanın tavanı ve çamurlukları yörüngelerinden sapıp madeni bir sesle yere düştüğünde, ağzım açık, konuşamaz bir durumda kalakaldım.

Uzaklardan siren sesleri duyuluyordu. Komşular evlerinden çıkıp yanıma gelmeye başladılar. Yanan cipin karşısına dizilip seyretmeye koyuldular.

Bulutlar halinde çıkan kara dumanlar, taze sabah havasını kaynama derecesine getirmişti. Kızgın sıcak, dalgalar halinde yüzümü yalayarak geçiyordu.

Morty Beyers’i kurtarma olanağım sıfırdı. Hemen hareket etseydim bile, onu arabadan çıkartamazdım. Ve büyük bir ihtimalle de yangından değil, patlama sonucu

ölmüştü. Bana göre bu olayın kaza olma ihtimali çok düşük, anlamı da çok büyüktü.

Olumlu yanı ise, Morelli'nin dünkü hasardan haberdar olmayışıydı. Yangın yerinden geri çekildim ve küçük kalabalığın arasından kendime yol açtım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarıya koştum ve kendimi daireme kilitledim. Beyers'in peşinden çıkarken dikkatsizlikle ön kapıyı ardına kadar açık bırakmıştım. Bu yüzden, tabancam elimde, evi didik didik aradım. Morty Beyers'i kavuran herifle karşılaşırsam, hiçbir şeyle uğraşmayacak, bir mermiyle bağırsaklarını haşat edecektim. Bağırsaklar güzel ve büyük bir hedefti.

Dairemin güvenli olduğuna karar verdikten sonra, şortumla bluzumu giydim. Banyodaki işimi çok çabuk hallettim ve banyo aynasında kendimi gözden geçirdim. Yanağımda mor bir çürük, dudağımda hafif bir yara vardı. Şişlerin çoğu inmişti. Sabahki yangının sonucunda, cildim güneşte yanmış ya da kum püskürtülerek temizlenmiş gibi görünüyordu. Kaşlarım ve yüzümün kenarındaki saçlar alazlanmıştı ve bir yavru geyiğin yarım santimlik boynuzları gibi yukarıya doğru kalkmıştı. Şikayet ettiğimi sanmayın. Ölebilirdim ve birkaç parçam vücudumdan eksilip açelyaların üzerine serpilebilirdi. Reeboklarımı bağladım, etrafı tekrar gözden geçirmek için merdivenlerden aşağıya indim.

Otopark ve civarındaki yollar yangın söndürme arabaları, polis otoları ve ambulanslarla dolmuştu. Meraklıları Morelli'nin için için yanan cipinden uzak tutmak için, bariyerler konmuştu. Yağlı ve kurumlu su asfaltı kayganlaştırmıştı. Hava kömürde pişmiş et gibi kokuyordu. Böyle düşüncelere kapılmak istemiyordum. Dorsey'i orta yerde bir üniformalıyla konuşurken gördüm. Başını kaldırdı, bakışlarımı yakaladı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bütün bu olanlardan kötü bir şeyler hissediyorum," dedi.

“Morty Beyers’i tanıyorsundur?”

“Evet.”

“Cipteydi.”

“Hayır, Allah kahretsin. Emin misin?”

“Patlama sırasında onunla konuşuyordum.”

“Bu yok olan kaşlarını açıklıyor sanırım. Ne hakkında konuşuyordunuz?”

“Morelli’yi yakalamak için Vinnie bana sadece bir haftalık süre tanımıştı. Haftam dolmuştu. Morty yakalama işini benden devraldı. Morelli konusunda konuşuyorduk.”

“Çok yakınında konuşmuyordun herhalde. Yoksa hamburgere dönerdin.”

“Aslında tam şu anda konuştuğumuz yerdeydim. Birbirimize bağırıyorduk. Bir çeşit… anlaşmazlık.”

Bir polis elinde eğrilmiş plakayla geldi. “Bunu çöp konteynırında bulduk,” dedi. “Kime ait olduğunu soruşturmamı ister misiniz?”

Plakayı aldım. “Zahmet etmeyin. Araba Morelli’nin.”

“Aa… Aman Tanrım!” dedi Dorsey. “Duymak istediğim en son şeydi bu.”

Gerçeği biraz çarpıtmaya karar verdim. Polis kanun kaçağı avcılığının iyi taraflarını bilemeyebilir ve idareyi ele almamı anlamayabilirdi. “Bak şöyle oldu,” dedim. “Morelli’nin annesini görmeye gittim. Annesi, Morelli’nin arabası uzun süredir motoru çalışmadan olduğu yerde durduğu için bayağı üzgündü. Arabayı çalışmadan bırakmanın akü için ne kadar kötü olduğunu bilirsin. Olaylar birbirini kovaladı ve onun hatırı için arabayı kullanmayı kabul ettim.”

“Yani sen Morelli’nin arabasını annesinin hatırı için kullandın?”

“Evet. O annesinden arabaya göz kulak olmasını istemiş, ama annesinin hiç vakti yoktu.”

“Ne soylu bir davranış.”

“Kibar bir insanımdır.”

“Devam et.”

Ben de devam ettim. Beyers'in karısının onu terk etmesini anlattım. Arabayı nasıl çalmak istediğini ve nasıl 'Tanrının canı cehenneme' demek gafletinde bulunduğunu ve sonra da arabanın patlamasını.

"Tanrının kızıp onu kavurduğuna mı inanıyorsun?"

"Bu sadece bir teori olabilir."

"Ramirez'in raporunu tamamlamak için merkeze geldiğin zaman, bu konuda daha fazla konuşmak isteyebiliriz."

Kalıp birkaç dakika daha seyrettim ve sonra daireme çıktım. Özellikle, Morty Beyers'e ait külleri toplarlarken orada bulunmak istemiyordum.

Öğlene kadar televizyonun karşısında oturdum. Pencerelerimi ve perdelerimi aşağıdaki cinayet sahnesine kapalı tuttum. Sık sık banyoya gittim ve aynaya bakarak kaşlarımın yeniden çıkıp çıkmadığını kontrol ettim.

Saat on ikide, perdelerimi araladım ve kuvvetimi toplayarak aşağıya otoparka bir göz attım. Cherokee'yi kaldırmışlardı. Sadece iki polis kalmıştı. Pencereden anladığıma göre, patlamadan etkilenen diğer birkaç araba için hasar tespit formu dolduruyorlardı.

Bütün sabahı televizyon seyrederek geçirmem beni yeterince uyuşturmuştu, ama artık işbirliği yapmaya hazırdım. Ölüm ve bombalama konuları üzerinde fazla kafa yormamaya dikkat ederek duşumu yaptım ve giyindim.

Polis merkezine gitmem gerekiyordu, ama arabam yoktu. Cebimde birkaç dolarım kalmıştı. Ancak çek hesabımda da para yoktu. Kredi kartlarımın limitleri dolmuştu. Başka birkaçağa ihtiyacım vardı.

Connie'yi aradım ve Morty Beyers konusunda bilgi verdim.

"Bu Vinnie'nin işini ciddi şekilde sekteye uğratacak," dedi Connie. "Ranger'ın nekahet devresinde olması ve şimdi de Morty Beyers'in ölümü. Her ikisi de bizim en iyi ajanlarımızdı."

“Evet, tabii ki çok yazık oldu. Vinnie sanırım sadece benimle kaldı.”

Telefonun öbür tarafında bir süre sessizlik oldu. “Sen Morty’e bir şey yapmadın, değil mi?”

“Morty kendi kendine yapacağını yaptı. Kolay bir iş var mı? Acilen paraya ihtiyacım var.”

“Elimde 200 dolarlık bir teşhirci var. Huzur evinden üç kez atılmış. Şu aralar bir yerlerde bir dairede yaşıyormuş.” Karıştırdığı kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum. “Tamam, buldum,” dedi. “Aman Tanrım, bu adam senin apartmanında oturuyor.”

“İsmi ne?”

“William Earling. Daire no. 3E.”

Çantamı kaptım. Kapıyı kilitledim. Merdivenlerden üçüncü kata indim. Daire kapılarını saydım ve Earling’in kapısını çaldım. Kapıyı bir adam açtı. Anında doğru insanı bulduğumu anladım. Çünkü yaşlı ve çırılçıplaktı. “Bay Earling?”

“Evet, benim. Vücudum oldukça iyi durumda, değil mi piliç? Bazı alet edevatımın korkunç olduğunu düşünüyorsun galiba?”

Ona bakmamak için kendimi zor tuttum, fakat gözlerime hakim olamadım. Bakışlarım kendi iradesi dışında aşağıya doğru kaydı. Sadece korkunç değildi, aynı zamanda her tarafı kırış kırış olmuştu. “Evet. Bir hayli korku veriyorsunuz,” dedim. Ona kartvizitimi uzattım. “Kefalet ajansınız Vincent Plum adına çalışıyorum. Bir celseye katılmamışsınız, Bay Earling. Bu nedenle sizi kasabaya götüreceğim ki, programınız yeniden yapılsın.”

“Allah’ın cezası mahkemeler zaman kaybından başka bir şey değil,” dedi Earling. “Yetmiş altı yaşındayım. Malzemelerini etrafa gösterdi, diye yetmiş altı yaşındaki bir herifi deliğe tıkarlar mı sanıyorsun?”

Bunu yapmalarını o kadar isterdim ki! Earling’i çıplak görmek beni sonsuza dek bekâr bırakabilirdi. “Sizi

kasabaya götürmem gerekiyor. Üstünüze bir şeyler giymeye ne dersiniz?"

"Ben giyinmem. Allah beni dünyaya çıplak gönderdi. Ben de dışarıya böyle çıkarım."

"Benim için hiç sakıncası yok, ama şimdilik giyinseniz iyi olurdu."

"Sizinle gelirsem çıplak gelirim."

Kelepçeleri çıkartıp bileklerine geçirdim.

"Polis terörü! Polis terörü!" diye bağırmaya başladı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim. "Ama ben polis değilim."

"Peki, ya nesin?"

"Kaçak avcısıyım."

"Kaçak avcısı terörü! Kaçak avcısı terörü!"

Holdeki dolaptan uzunca bir yağmurluk buldum ve üstüne geçirerek onu yağmurluğun içine düğmeledim.

Elleri yağmurluğun içinde, dimdik kasılarak, "Seninle gelmiyorum," dedi. "Beni götüremezsin."

"Dinle, Büyükbaba," dedim, "Ya sakin sakin benimle gelirsin, ya da sana sprey sıkar bayıltır, topuklarından sürüyerek götürürüm."

Zavallı yaşlı bir vatandaşa bunları söylediğime inanamıyordum. Kendimden ürkmüştüm, ama ne yazık ki adamcağızın değeri 200 dolardı.

"Kapıyı kilitlemeyi unutma," dedi. "Anahtarlar mutfakta."

Anahtarları aldım. Bir tanesinde Buick logosu vardı. "Bir şey daha," dedim. "Seni kasabaya götürmek için arabanı ödünç alabilir miyim?"

"Çok fazla benzin kullanmadığımız sürece uygundur. Benim sınırlı bir gelirim var, biliyorsunuz."

Bay Earling'i, Dorsey'e yakalanmamaya çalışarak, sessizce teslim ettim. Eve dönerken çekimi almak için büroya ve çeki bozdurmak için de bankaya uğradım. Hapisten çıktıktan sonra, çıplak olarak koşacağı mesafeyi azaltmak amacıyla, Bay Earling'in arabasını

kapıya oldukça yakın bir yere park ettim. Bay Earling'i mümkün olabildiğince az görmek istiyordum.

Yukarı çıkıp anneme telefon ettim. Böylece ne yaptığımı fazla düşünme fırsatım olmayacaktı.

“Babam taksiyle işte mi?” diye sordum. “Arabaya ihtiyacım var.”

“Bugün çalışmıyor. Hemen yanımda. Nereye gitmek istiyorsun?”

“1 Numaralı yolda bir siteye.” Tekrar bir sessizlik.

“Şimdi mi?”

“Evet.” Uzun bir iç çekiş. “Şimdi.”

“Bu akşam için midye dolması yapıyorum. Sen de biraz ister misin?”

Midye dolması yemeyi ne kadar çok istediğimi kimse bilemez. İyi bir seksten, hızlı bir arabadan, serin bir geceden veya kaşlarımın uzamasından bile daha fazla!... Bir süre için yetişkin olmaktan vazgeçebilmeyi istedim. Hiç koşulsuzca kendimi güvende hissetmeyi istedim. Annemin kollarıyla beni sarmasını süt bardağımı doldurmasını, beni dünyevi sorumluluklarımdan arındırmasını istedim. Kötü mobilyalarla tıkış tıkış döşenmiş ve bunaltıcı yemek kokularıyla dolu bir evde birkaç saat geçirmeyi istedim. “Midye dolması iyi gelecek.”

Babam on beş dakika sonra arka kapıya gelmişti. Beni görünce biraz irkildi.

“Otoparkta bir kaza oldu,” dedim. “Araba yandı. Ben de çok yakınındaydım.” Ona adresi söyledim ve yolda K-Mart'ta durmasını rica ettim. Yarım saat sonra beni Morelli'nin otoparkına bırakmıştı.

“Anneme söyle, saat altı civarında geleceğim,” dedim.

Babam Nova'ya ve biraz önce aldığım motor yağı kutusuna şöyle bir baktı. “Çalıştığından emin olmak için biraz kalayım,” dedi.

Arabanın motoruna üç teneke yağ koydum. Sonra yağ çubuğuyla kontrol ettim. Babama tamam işareti yaptım. Fazla etkilenmiş gibi değildi. Direksiyona geçtim. Kontrol

paneline sert bir yumruk attım. Ve motoru çalıştırdım. “Yumruğu yiyince çalışır,” diye, bağırdım babama.

Babam hâlâ tepkisizdi. Buick almam gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Böyle yakışıksızlıklar Buick’te hiçbir zaman olmazdı. Otoparktan birlikte çıktık ve ayrılırken ona el salladım. Tepesinde portakal şeklinde çatısı olan Howard Johnson Oteli’ni, Shady Grove Tır Parkı’nı ve Happy Days Köpek Kulübelerini geçtim. Diğer sürücüler benimle aralarına geniş mesafe koyuyorlar, benim gök gürültüsü gibi bir ses çıkaran aracıma yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Yolun yedi mil aşağısında sarı ve siyah renklere boyanmış tamirci işaretini görünce çok sevindim.

Kaşlarımı saklamak için Oakley gözlüklerimi takmıştım, ama tezgâhın arkasındaki adam yine de bana iki kez baktı. Formları doldurdum, anahtarları verdim ve arabaları tamir edilirken, beklemeyi tercih edenlere ayrılmış, küçük bir odaya geçerek oturdum. Kırk beş dakika sonra yoldaydım. Egzozdan çıkan dumanı ilk kez kavşakta durduğum zaman fark ettim. Kırmızı işaret lambası ise ara sıra yanıyordu. Arabadan beklentimin bundan fazla olamayacağını anladım.

Ön verandaya adım atar atmaz annem söylenmeye başladı.

“Her seferinde seni daha beter görüyorum. Morluklar, kesikler. Ve şimdi de saçların. Aman Tanrım, kaşların da yok olmuş. Kaşlarına ne oldu? Baban yangının ortasında kaldığını söyledi.”

“Otoparkta bir araba alev aldı. Önemli bir şey değil.”

“Olanları televizyonda gördüm,” dedi Büyükanne Mazur, annemi dirsekleyerek öne çıkmaya çalışırken. “Bomba olduğunu söylediler. Araba havaya uçmuş. Herifin biri de içindeymiş. Adı da Beyers. Adamdan geriye pek bir şey kalmamış.”

Büyükanne Mazur, pembe renkli, portakal baskılı bir koton bluzla, parlak mavi, streç bir şort, beyaz yumuşak pabuçlar ve dizinin altına kadar gelen çoraplar giymişti.

“Şortun hoşuma gitti,” dedim. “Rengi çok güzel.”

Babam mutfaktan seslendi, “Bugün öğleden sonra bu kılıkla cenaze evindeydik. Tony Mancuso’nun bakışlarını görecektin.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi,” dedi Büyükanne Mazur. “Emekli askerler vardı orada. Bütün ay boyunca seyrettiğim en iyi şeydi. Tony de gayet iyi görünüyordu. Ona, şu üzerinde küçük at kafaları olan kravattan hediye etmişler.”

“Şimdiye kadar yedi telefon geldi,” dedi annem. “Herkese bu sabah ilacını almayı unuttuğunu söyledim.”

Büyükanne Mazur dişlerini takırdattı. “Burada kimsenin modadan haberi yok. Değişik hiçbir şey giyemezsin.” Aşağı doğru şortuna baktı. “Sen ne düşünüyorsun?” diye bana sordu. “Öğleden sonrası için bunlar uygun değil mi?”

“Tabii,” dedim, “ama eğer gece olsaydı ben siyah giyerdim.”

“Tam benim düşündüğüm gibi. Bir dahaki sefer için siyahlarından alacağım.”

Saat sekize doğru, iyi yemeye ve bol mobilyaya doymuştum ve bağımsız yaşamın örtüsünü bir kere daha üstüme çekmeye hazırdım. Ayaklarımı sürüyerek, ellerim kollarım kalan yemeklerle dolu daireme dönmek üzere yola koyuldum. Günün büyük bir bölümünde patlamayla ilgili düşüncelerimden uzak kalmayı başarabilmiştim, ama gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Birisi beni öldürmek istemişti, fakat bu Ramirez değildi. Ramirez canımı acıtmak ve benim ona yalvarmamı duymak istiyordu. Ramirez ürkütücü ve iğrençti, ama aynı zamanda da ne yapacağı belli olan biriydi. Ramirez’in nereden saldıracağını biliyordum. Ramirez cani bir ruh hastasıydı.

Bomba yerleştirmek ise, başka türlü bir delilikti. Bu hesaplı kitaplı bir işti ve amacı vardı. Bombalamak, dünyayı sinir bozucu belirli bir insandan kurtarmak anlamını taşıyordu.

Neden ben? diye düşündüm. Birileri benim ölmemi niçin istiyor? Bu soruyu açıkça sormak bile beni ürpertiyordu.

Nova'yı otoparkın tam ortasına park ettim ve ertesi sabah gaz pedalına basabilecek gücüm olup olmayacağını düşündüm. Morelli'nin arabasının kalıntıları ortadan kaldırılmıştı ve orada yangın olduğuna dair de çok az emare vardı. Cipin yandığı yerde asfalt çatlamıştı ama yer tespiti için bir işaret konmamıştı.

Daireme girdim ve telesekreterimin ışığını sürekli yanar söner buldum.

Dorsey üç kez aramıştı ve geri aramamı istiyordu. Sesi arkadaşça gelmiyordu. Bernie dükkânda ucuzluk yaptıklarını söylemiş ve uğramamı istemişti. Mikserler yüzde yirmi ucuzlamıştı; ayrıca ilk gelen yirmi müşteriye de rom ve misket suyundan yapılmış bir şişe daiquiri veriyorlardı. İçkiyi düşününce gözlerim parladı. Hâlâ birkaç dolarım vardı ve mikser yaşadığım şeylerin yanında ucuz kalmıştı, değil mi? Son telefon Jimmy Alpha'dan gelmişti. Tekrar özür diliyor ve Ramirez tarafından çok kötü şekilde incitilmediğimi umuyordu.

Saatime baktım. Neredeyse sekizdi. Bernie'ye dükkânı kapatmadan yetişemezdim. Çok kötü. O içkiden biraz içmiş olsaydım, daha net düşüneceğimden ve beni kimin öldürmek isteyeceğini bulabileceğimden bir hayli emindim.

Televizyonu açıp karşısına geçtim. Ama aklım başka yerdeydi. Zihnim, potansiyel katilleri tarıyordu. Yakaladıklarım arasında sadece Lonnie Dodd böyle bir şey yapabilirdi. O da hapisteydi. Bunun daha çok Kulesza cinayetiyle ilgisi vardı galiba. Birisi benim etrafta dolaşıp her şeye burnumu sokmamdan rahatsız olmuştu. Ama birinin beni öldürecek kadar telaşa kapılacağını hayal bile edemiyordum. Ölüm çok ciddi bir işti.

Burada gözden kaçırdığım bir nokta olmalıydı. Carmen veya Kulesza veya Morelli ile ilgili bir şey ... veya belki de şu ortada olmayan tanıkla ilgili bir şey.

Beynimin arkasında bir yerlerde saklı kalmış çirkin bir düşünce birden su yüzüne çıktı. Görebildiğim kadarıyla, sadece tek kişi için gerçek ve ölümcül bir tehlikeydim. O da Morelli idi.

Saat on birde telefon çaldı ve telefonu telesekreterim kayıt etmeden az önce yakalayabildim.

"Yalnız mısın?" diye sordu Morelli.

Durakladım. "Evet."

"Niçin durakladın?"

"Cinayet konusunda ne düşünüyorsun?"

"Kimin öldürülmesiyle ilgili konuşuyoruz?"

"Benim."

"Her tarafıma ateş bastı."

"Sadece düşünüyordum."

"Yukarı geliyorum. Beni kapıda karşıla."

Savunma spreyimi şortumun beline sıkıştırdım ve tişörtümle de sakladım. Kapı deliğine gözümü yapıştırdım ve Morelli holde göründüğünde kapıyı açtım.

Görüntüsü her gün biraz daha beter oluyordu. Saçını kestirmesi gerekiyordu ve iki günde uzayan sakalı kesilmeyeli herhalde bir hafta olmuştu. Pantolonu ile tişörtü berbattı.

İçeri girince kapıyı kapattı ve kilitledi. Kavrulmuş ve morarmış yüzümle kollarımdaki çürükler dikkatini çekti. Yüzünün ifadesi gaddarlaştı. "Ne olduğunu anlatır mısın?"

"Dudağımdaki yarıkla kolumdaki çürükleri Ramirez yaptı. Onunla biraz itişip kakıştık, ama sanırım ben kazandım. Onu spreyledim ve caddede kusarken bıraktım."

"Ya alazlanmış kaşların?"

"Hıımm. O biraz karışık."

Yüzü karardı. "Ne oldu?"

"Araban havaya uçtu."

Birkaç saniye hiçbir reaksiyon göstermedi. Sonunda, "Arabayı kullanırken yanında olmamı mı istiyorsun yine?"

"İyi haber şu ki: Artık Morty Beyers konusunda telaşlanman gerekmeyecek."

“Peki ya kötü haber?”

Mutfak tezgâhından plakayı alıp ona uzattım. “Arabandan geriye kalan bu,” dedim.

Şoka girdiğini gösteren bir sessizlikle plakaya bakakaldı.

Ona, karısının Morty Beyers’i terk etmesini bomba olayını ve Dorsey’nin ettiği üç telefonu anlattım.

Sonuçta benim vardığım noktadaydı. “Bu Ramirez değil.”

“Beni öldürmek isteyebileceklerin kafamda bir listesini yaptım, listenin en başında senin adın var.”

“Sadece rüyalarımda,” dedi. “Listede başka kimler vardı?”

“Lonnie Dodd, ama sanırım o hapiste.”

“Hiç ölüm tehdidi aldın mı? Eski kocalarından veya sevgililerinden? Son zamanlarda kimseyle ilişkin oldu mu?”

Bu soruya reaksiyon göstererek ona değer vermek niyetinde değildim.

“Tamam,” dedi. “O zaman bunun Kulesza cinayetiyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Korkuyor musun?”

“Evet.”

“İyi. O zaman dikkatli olursun.” Buzdolabımın kapağını açtı, annemin bana verdiği yemekleri çıkartıp soğuk soğuk yedi. “Dorsey ile konuşurken dikkatli ol. Eğer benimle çalıştığını anlarsa, bana yardım etmek ve suç ortaklığı yapmaktan seni mahkemeye verebilir.”

“İçimde beni çok rahatsız eden bir şüphe var. O da benim hiç hayrıma olmayan bir anlaşmaya ikna edilmiş olmam.”

Bir bira açtı. “10.000 doları alabilmenin tek yolu benim sana teslim olmam. Eğer suçsuzluğumu ispatlayamazsam, beni teslim etmene izin vermem. Anlaşmayı ne zaman bozmak istersen, bana bildirmen yeterli. Ama paraya da güle güle dersin.”

“Bu çok kötü bir tavır.”

Başını salladı. “Gerçekçi.”

“Birçok kere seni spreyimle bayıltabilirdim.”

“Hiç sanmam.”

Spreyi elime aldım, fakat daha ona yöneltmeden kutuyu elimden kaptı ve odanın öbür tarafına attı.

“Sayılmaz,” dedim. “Bunu zaten bekliyordun.”

Sandviçini bitirdi ve tabağını bulaşık makinesine koydu. “Bunu daima beklerim.”

“Buradan nereye varacağız?”

“Benzer şeyler yapacağız. Açıkçası birinin sinirine dokunuyoruz.”

“Hedef haline gelmekten hoşlanmıyorum.”

“Bu durumdan şikâyet edip durmayacaksın, değil mi?”

Televizyonun önüne yerleşti ve uzaktan kumandayla oynamaya başladı. Yorgun görünüyordu. Sırtını duvara dayamış, bir ayağını altına almıştı. Gece yarısı şovlarından birine takıldı ve gözlerini kapattı. Giderek derin ve muntazam aralıklarla nefes almaya başladı. Başı göğsüne düştü.

“Seni şimdi bayıltabilirim,” dedim fısıldayarak.

Başını kaldırdı, ama gözlerini açmadı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bu senin tarzın değil, tatlım.”

Sabah sekizde kalktığımda Morelli hâlâ televizyonun önün de uyuyordu. Parmaklarımın ucuna basarak önünden geçtim ve koşu yapmak için dışarıya çıktım. Döndüğümde kahvesini yudumlayarak gazetesini okuyordu.

“Bombalamayla ilgili bir haber var mı?” diye sordum.

“Üçüncü sayfada hikâye ve resimler var. Açıklanamayan bir patlama demişler. İlgi çekici başka bir şey yok.” Gazetesinin üstünden bana baktı. “Dorsey telesekretere bir mesaj daha bırakmış. Belki de ne istediğini öğrensen iyi olur.”

Çabucak duş yaptım. Temiz elbiselerimi giydim. Su toplayan yüzüme bitkisel bir krem sürdüm. Pul pul olan burnumun doğrultusunda yürüyerek kahve

makinesine yürüdüm. Gazetedeki resimli romanları okurken yarım fincan kahve içtim. Daha sonra Dorsey'yi aradım.

"Laboratuvardan tetkikler geldi," dedi Dorsey. "Kesin olarak bomba. Profesyonel işi. Tabii kütüphaneden aldığın herhangi bir kitap sana, tıpkı bir profesyonel gibi, bomba yapmayı öğretebilir. İstersen lanet olası atom bombasını bile yaparsın. Her neyse, bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ben de bundan şüpheleniyordum."

"Böyle bir şeyi kimin yapabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"İsim yok."

"Ya Morelli?"

"Bu da mümkün."

"Dün merkezde sana yetişemedim."

Ya tutarsa, diye bana zoka atıyordu. Bütün bu olanlarda şüphe uyandıran bir şeyler olduğunu biliyordu. Ama henüz ne olduğunu çözememişti. Aramıza hoş geldin, Dorsey. "Bugün oraya gelmeye çalışacağım."

"Çalışmasan da gelsen çalışsan iyi olur."

Telefonu kapattım ve kahvemi lavaboya döktüm. "Dorsey benim merkeze gitmemi istiyor."

"Gidecek misin?"

"Hayır. Cevaplayamayacağım sorular soracaktır."

"Bu sabah Stark Caddesi'nde biraz oyalansan iyi olur."

"Bu sabah olmaz. Yapacak bazı işlerim var."

"Hangi işlerin?"

"Özel şeyler."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bazı ipuçlarını bir araya getirmem gerekli... olur a," dedim.

"Olur a, ne?"

Öfkeli bir el hareketi yaptım. "Olur a bana bir şey olursa. Son on gündür, profesyonel bir sadist tarafından sinsice izleniyorum. Ve şimdi de mutlu bir bombacının ölüm listesindeyim. Kendimi biraz tehlikede hissediyorum,

tamam mı? Bana biraz zaman tanı, Morelli. Bazı insanları görmeye ihtiyacım var. Yapılacak bazı özel işlerim var."

Gayet nazik bir tavırla pul pul olan burnumdan bir parça sıyırdı. "Senin için her şey yoluna girecek," dedi yavaşça. "Korkunu anlıyorum. Ben de korkuyorum. Ama biz iyi insanlarız ve iyiler de her zaman kazanır."

Kendimi rezil biri gibi hissettim. Çünkü Morelli bana kibar davranırken benim esas istediğim Bernie'nin dükkânına gidip bir mikser satın almak ve bedava içkiye konmaktı.

"Bütün bu özel işlerini cip olmadan nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onun yerine Nova aldım."

Birden ürktü. "Onu da otoparka bırakmadın, değil mi?"

"İnşallah bombacı onun benim arabam olduğunu bilmiyordur."

"Aman Tanrım."

"Endişelenecek hiçbir şey olmadığından eminim," dedim.

"Evet. Ben de eminim. Daha emin olmak için ben de seninle geliyorum."

Eşyalarımı toparladım, pencereleri kontrol ettim ve telesekreteri ayarladım. Morelli kapıda beni bekliyordu. Merdivenlerden aşağıya birlikte indik. Nova'nın yanına geldiğimizde ikimiz de durduk.

"Bombacı bunun senin araban olduğunu bilse bile, aynı şeyi iki kez üst üste denemesi için aptal olması lazım," dedi Morelli. "İstatistiksel olarak ikinci vuruş başka yönden gelir."

Bu bana çok mantıklı geldi. Ama ayaklarım kaldırıma yapışmıştı ve kalbim göğüs kafesimin içinde dönüp duruyordu. "Tamam. Şimdi gidiyorum," dedim. "Şimdi veya hiçbir zaman." Morelli beline kadar Nova'nın altına girmiş, kontrol ediyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Kova dolusu yağ sızmış." Dışarı çıktı ve doğruldu.

Kaputu açıp yağ çubuğunu gözden geçirdim. Lanet olsun! Arabaya motor yağı koymak gerekiyordu. İki kutu yağı motora boşalttım ve kaputu kapattım.

Morelli arabanın kapı kili dindeki anahtarları aldı ve direksiyona geçti. “Geride dur,” dedi bana.

“Olmaz. Bu benim arabam. Motoru ben çalıştıracağım.”

“Eğer ikimizden biri havaya uçacaksa bırak da bu ben olayım. Bu tanığı bulamazsam, ölüden farkım kalmayacak, nasılsa. Arabadan uzak dur.”

Anahtarı çevirdi. Motor çalışmadı. Bana baktı.

“Çalışması için bazen bir şamar atman gerekiyor,” dedim.

Anahtarı tekrar çevirdi ve arabanın kontrol paneline bütün gücüyle bir yumruk attı. Motordan gürültülü sesler gelmeye başladı ve çalıştı. Sonra yavaş yavaş motor sesi kesildi ve her şey eski haline döndü.

Morelli kendini arkaya attı. Gözleri kapalıydı. “Lanet olsun!”

Camdan içeriye ona baktım. “Oturduğum koltuk ıslak mı?”

“Çok komik.” Arabadan çıktı ve bana kapıyı tuttu. “Seni izlememi ister misin?”

“Sağ ol. Ben iyiyim. Teşekkür ederim.”

“Beni ararsan Stark Caddesi’nde olacağım. Kim bilir ... tanık belki jimnastik salonunda ortaya çıkar.”

Bernie’nin dükkânına vardığımda, insanların kapıda sıraya girmedikleri dikkatimi çekti. Böylece rahatlıkla içki alabileceğimi anladım.

“Hey!” dedi Bernie, “bak burada kim varmış.”

“Mikserle ilgili mesajını aldım.”

“İşte bu küçük şey,” dedi, ortada duran bir mikseri göstererek. “Sert kabuklu yemişleri parçalar, buzu kırar, muzları ezer ve sonunda işte bu harika içkiyi yapar.”

Miksere yapıştırılan etikete baktım. Satın alabileceğim gibiydi. “Alındı. Bedava içkimi de alabilecek miyim?”

“Elbette.” Kutu içindeki bir mikseri kasaya götürdü. Paketledi ve torbaya koydu. Gözleri bir zamanlar kaşım olan bir demet kıla takılı kalarak, gayet dikkatli bir sesle, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Çok daha iyi.”

“Bu içki sana iyi gelecek.”

“Hiç şüphen olmasın.”

Caddenin karşı tarafında, Sal ön kapıyla uğraşıyordu. Hoş görünüşlü bir adamdı. Tıknaz ve dazlaktı. Beyaz kasap önlüğü takmıştı. Bildiğim kadarıyla, ikinci sınıf bir müşterek bahisçiydi. Hiçbir özelliği yoktu. Kuletzsa ile aralarında ilişki olduğu konusunda kuşkuluydum. Peki, öyleyse bütün hayatı Stark Caddesi’ne odaklanmış Kulezsa gibi bir herif, bütün kasabayı boydan boya geçip de neden buraya, Sal’ı görmeye geliyordu? Kulesza’yla ilgili birkaç hayati istatistikten haberim vardı, ama özel hayatı konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Kulesza ile ilgili tek ilginç bilgi, onun Sal’in dükkânından alışveriş yaptığıydı. Bahis oynayan belki de Ziggy’ydi. Belki Kuletsza ile Sal iki eski arkadaştı. Belki bir ilişkileri vardı. Bütün bunları düşündükçe, Sal belki Carmen veya düz burunlu herif hakkında bir şeyler bilebilir diye geçti aklımdan.

Bernie ile ayaküstü birkaç dakika daha sohbet ederken, Sal ile konuşmam gerektiği düşüncesine kafam iyice yattı. Dükkâna bir kadının girdiğini ve alışveriş yaptığını gördüm. Bu bana iyi bir fikirmiş gibi göründü. Böylece etrafı gözden geçirme fırsatı da doğacaktı.

Bernie’ye tekrar geleceğime ve o zaman kendisinden daha çok ve daha güzel şeyler alacağıma dair söz verdim. Caddeden karşıya geçerek Sal’in dükkânına doğru yürümeye başladım.

ON ÜÇ

Sal’in ön kapısını iterek içeriye girdim. Biftekler ve diğer et çeşitleriyle dolu camlı buzdolabına doğru yürüdüm.

Sal beni görünce, hoş geldiniz, anlamında gülümsedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kuntz’da mikser satın alıyordum...” dedim elimdeki paketi göstererek. “Ve hazır buradayken, kendime akşam yemeyi için bir şeyler alsam iyi olur diye düşündüm.”

“Sosis? Taze balık? Güzel bir parça tavuk?”

“Balık.”

“Jersey kıyılarından henüz tutulmuş dil balığı geldi.”

Büyük bir olasılıkla karanlıkta parlamıştı balıklar. “İyi olur. İki kişiye yeter.”

Arkalarda bir yerde bir kapı açıldı ve uzaktan bir kamyon motorunun sesini duydum. Kapının küt diye kapanmasıyla birlikte ses de kesildi.

Girişin yanındaki koridordan içeri bir adam girdi ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Adamın burnu kırıktı ve bütün yüzü dümdüz edilmişti... sanki yüzüne kızartma tavasıyla vurulmuştu. Morelli görene kadar emin olmama imkân yoktu, ama sanırım ortadan kaybolan tanığı bulmuştum.

Havaya sıçrayıp ve heyecandan sevinç çığlıkları atmakla, burada parçalara bölünüp kıyma haline gelmeden kaçıp gitmek arasında sıkışıp kalmıştım.

“Sana teslimat var,” dedi adam Sal’e.” Depoya götürmemi ister misin?”

“Tamam,” dedi Sal. “Kapının kenarında duran şu iki varili de al. Biri çok ağır. Tekerlekli arabaya ihtiyacın var.”

Sal tekrar balıklara döndü. “Bunları nasıl pişireceksiniz?” diye sordu bana. “Biliyorsunuz bunları kızartabilirsiniz veya fırında pişirirsiniz ya da

içlerini doldurabilirsiniz. Ben şahsen kızartmayı tercih ederim. Una bulayıp bol yağda kızartın."

Düz suratlı herifin arkasından arka kapının kapandığını duydum. "Bu adam kim?" diye sordum.

"Louis. Philly'de dağıtım işlerinde çalışır. Et getirir."

"O arkaya götürdüğü varillerde ne var?"

"Bazen et artıklarını biriktiriyorum. Köpek maması olarak kullanıyorlar."

Koşup dışarıya fırlamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Tanığı bulmuştum! Artık emindim. Nova'nın yanına geldiğimde, kendimi sıkmaktan başım dönüyordu. Kurtulmuştum! Artık kiramı rahatlıkla ödeyebilecektim. Bir işte başarılı olmuştum. Bu ortadan kaybolan tanık bulunduğuna göre, artık emniyetteydim. Morelli'yi teslim edecektim ve artık Ziggy Kulesza ile de uğraşmayacaktım. Fotoğrafta artık ben yoktum. Artık kimsenin beni öldürmesi için bir neden kalmamıştı... tabii ki Ramirez'in dışında. Ve inşallah Ramirez de uzun bir süre ortalıkta olmamak üzere cezalandırılacaktı.

Carmen'in dairesinin karşısında oturan yaşlı adam bir soğuk hava kamyonunun sesinden çok rahatsız olduğunu anlatmıştı. İddiaya girerim ki, o kamyon bu et kamyonuydu. Bundan Carmen'in apartmanının arka kısmını bir kez daha kontrol etmeden tam emin olamazdım, ama ya Louis kamyonu apartmana iyice yanaştırıp da kamyonun üstüne atlamışsa. Sonra da Carmen'i buzların üstüne yatırıp çekip gittiyse.

Bu işin Sal ile olan bağlantısını pek çözememiştim. Belki de herhangi bir ilişki yoktu. Belki sadece Ziggy ile Louis, Ramirez'in pis işlerini temizlemekle görevlendirilmişlerdi.

Oturduğum yerden baktığımda Sal'in dükkânı nezih bir yermiş gibi görünüyordu. Anahtarı kontağa sokarken son kez baktım, Sal ve Louis konuşuyorlardı. Louis sakindi. Sal heyecan içindeydi. Ellerini havaya kaldırarak konuşuyordu. Biraz onları seyretmeye karar verdim. Sal Louis'e arkasını döndü ve telefonda konuşmaya başladı. Bu kadar

mesafeden bile mutsuz olduğunu görebiliyordum. Ahizeyi çarparak yerine koydu. Birlikte buzdolabına girdiler ve dakikalar sonra et artıklarının olduğu varili iteleyerek dışarı çıkarttılar. Varili yan döndürüp koridorda arka çıkışa doğru yuvarladılar. Louis bir müddet sonra, omuzundan sarkıtarak taşıdığı sığır etiyle, tekrar ortaya çıktı. Eti buzdolabına yerleştirdi ve ikinci varili dışarıya doğru yuvarlamaya başladı. Koridorun arka tarafında bir süre durakladı ve gözlerini dükkânın ön tarafına dikti. Kalbim yerinden çıkıyor sandım. Beni üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokarken gördü mü acaba, diye geçti aklımdan. Öne doğru adım attı. Elim hemen spreyime gitti. Kapıda durdu ve AÇIK levhasını tersine çevirip KAPALI durumuna getirdi.

Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Ne anlama geliyordu acaba? Sal ortalıkta görünmüyordu, dükkân kapanmıştı ve bildiğim kadarıyla tatil falan da değildi. Louis koridorun arka tarafından çıktı ve ışıklar söndü. Midemde kötü bir şeyler hissettim. Bu kötü his yavaş yavaş korkuya dönüştü ve bu korku da bana Louis'i gözümden kaçırmamam gerektiğini hissettirdi.

Nova'yı çalıştırdım ve bloğun arkasına gittim. Pensilvanya plakalı beyaz bir soğuk hava kamyonu hemen önümden trafiğe çıktı, birlikte iki blok ötede Chambers yönüne döndük. Her şeyi Morelli'nin kucağına bırakmaktan çok arzu ettiğim hiçbir şey yoktu. Ama elimde onunla nasıl temasa geçebileceğime dair en ufak bir ipucu bulunmuyordu. O benim kuzeyimde, Stark Caddesi'ndeydi. Ben ise güneye doğru gidiyordum. Karavanında bir telefon vardı büyük bir ihtimalle, ama ben numarasını bilmiyordum. Ayrıca bir yerde durana dek onu arayamazdım.

Whitehorse'da soğuk hava kamyonu 206 numaralı otoyola saptı. Trafik bir hayli yoğundu. Ben iki araba geriden takip ediyordum. Doğrusu, gizlenerek izlemek ve aynı zamanda da Louis'i gözden kaçırmamak bana pek de

zor gelmedi. 70 numaralı otoyolu biraz geçtikten sonra yağ göstergesi yanıp sönmeye başladı. İçimden geldiği gibi küfürler savurdum ve sert bir fren yaparak yolun kenarındaki ceplerden birine girdim. Boynumu ağrıtacak kadar dikkatle, iki kutu yağı motora boşalttım, kaputu hızla kapattım ve yola çıktım.

Nova'yı 80 mil hızla kullanıyordum. Bu arada arabanın ön kısmında meydana gelen aşırı titremeyi ve can çekişen motor sesleriyle aralarından geçtiğim diğer şoförlerin ürkek bakışlarını yok farzediyordum. Sıkıntıyla geçen birkaç milin sonunda kamyonu görebildim. Louis yoldaki en yavaş şoförlerden biriydi. Hız limitinin altında gidiyordu. Derin bir nefes aldım ve izlemeye devam ettim. Çok uzağa gitmemesi için dua ettim. Çünkü arka koltukta sadece bir buçuk kutu motor yağı kalmıştı.

Louis, Hammonton'da tali bir yola girdi ve doğuya doğru gitmeye başladı. Bu yolda pek araç yoktu. Bu yüzden biraz geride kalmam gerekiyordu. Yol boyunca tarlalar ve yer yer orman vardı. On beş mil sonra, kamyon yavaşladı ve çakıllı bir yola saptı. Yolun sonunda oluklu metalden yapılmış ambara benzer bir bina gördüm. Binanın önündeki levhada Pachetco Marinası ve Soğuk Hava Deposu yazıyordu. Binanın yanındaki küçük tekneleri ve yanlarında uzanan açık deniz üzerindeki güneşin parıltısını görebiliyordum.

Otopark boyunca yavaş yavaş yol aldım ve yolun çeyrek mil yukarısında Mullico Nehri'nin bittiği yerde U-dönüşü yaptım. Geri dönerken arabayı çok yavaş kullandım. Kamyon, gemi kızaklarına giden tahtadan yapılmış yaya yoluna park edilmişti. Louis ile Sal kamyondan inmişlerdi. Arka tekerleğin bulunduğu çamurluğa yaslanmışlar, bir şeyi veya birini bekler gibiydiler. Otoparkta ikisinden başka kimse yoktu. Burası ufak bir marinaydı. Yaz olmasına rağmen, görünüşe bakılırsa, daha çok hafta sonları hareketleniyordu. Birkaç mil evvel bir benzin istasyonundan geçmiştim. Orada göze çarpmadan

bekleyebilirdim. Sal ile Louis eğer marinadan ayrılırlarsa, medeniyete dönmek için bu yöne doğru gideceklerdi. Ben de onları izleyebilirdim. Burada ayrıca ek bir avantaj olarak, bir telefon ve Morelli'ye ulaşabilme ihtimalim vardı.

Benzin istasyonu bilgisayar öncesi döneme aitti. Boyalı çimento üzerinde iki tane eski tip benzin pompası vardı. Bir tanesinin üzerine canlı yem ve ucuz benzin yazan küçük bir reklam levhası iliştirilmişti. Pompaların arkasında bulunan tek katlı barakanın çatısı, yer yer, kahverengi tahta kiremitlerle, levha haline getirilmiş benzin bidonlarıyla ve çeşitli kontrplaklarla kaplanmıştı. Telefon, kapının girişindeydi.

Arabayı, ancak kısmen gizleyerek, benzin istasyonunun arkasına park ettim. Telefona kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm. Bacaklarımı rahatlatabilme şansını yakaladığım için mutluydum. Kendi telefon numaramı çevirdim. Düşünüp bulabildiğim tek şey buydu. Telefon bir defa çaldı, telesekreter cevapladı. Ve kendi sesimden evde olmadığımı duydum. "Orada kimse var mı?" diye sordum. Cevap gelmedi. Bulunduğum yerdeki telefonun numarasını verdim. Eğer benimle temasa geçmek isteyen biri olursa, tahmin edemediğim bir süre bu numarada olacağımı belirttim.

Tam arabama dönmek üzereydim ki, Ramirez'in otomobili son sürat geçip gitti. Durum giderek daha da tuhaflaşıyor, diye düşündüm. İşte burada Pachetco Marina'da hepsi bir araya gelmişti: bir kasap, bir silahşor ve bir de boksör. Üçünün aynı anda buraya balık tutmaya gelmesi olacak iş değildi. Arabanın içindeki kişi Ramirez'in dışında herhangi biri olsaydı, kim olduğunu görmek için daha dikkatli bakmaya cesaret edebilirdim.

Kendime, bunu yapamamış olmamın tek nedeninin Ramirez'in Nova'yı tanıma ihtimali olduğunu söyledim. Ama bu, gerçeğin sadece bir parçasıydı. Ramirez hedefine ulaşmıştı. Sadece arabasını görmem bile korkudan soğuk terler dökmeme neden olmuştu. Bu da bende, onunla tekrar

yüzleşmem gerektiğinde, işin içinden çıkmayı nasıl becerebileceğim konusun ciddi kaygılara yol açtı.

Biraz sonra, Porche vınlayarak yanımdan geçti ve otoban çıkan yola saptı. Otomobilin koyuca bir renkte, içersini görmeyi engelleyen camları vardı. Ama arabaya en iyi ihtimalle sadece iki kişi binebileceğinden, en azından bir adam marinada kalmıştı. Bu adamın Louis olması için dua ediyordum. Telesekreterimi tekrar aradım. Bu sefer bıraktığım mesaj daha acil bir durumu belirtiyordu.

“BENİ ARA!”

Ve sonunda hava kararmak üzereyken telefon çaldı.

“Neredesin?” diye sordu Morelli.

“Sahildeyim. Atlantic City’nin varoşlarında bir benzin istasyonundayım. Tanığı buldum. Adı Louis.”

“Yanında mı?”

“Yolun alt tarafında.” Morelli’ye kısaca gün içinde olanları özetledim ve marinaya nasıl geleceğini anlattım. Dışardaki bir makineden soda aldım ve gidip beklemeye başladım.

Morelli karavanıyla gelip yanımda durduğunda alaca karanlık bastırmıştı. Ramirez’den sonra yoldan hiç geçen olmamıştı; kamyonun sıvışmadığından da adım gibi emindim. Birden aklıma Louis’in geceyi geçirmek için bir teknede olabileceği geldi. Kamyonun hâlâ marinanın otoparkında olması için başka bir neden düşünemiyordum.

“Adamımız marinada mı?” diye sordu Morelli.

“Bildiğim kadarıyla öyle.”

“Ramirez geri geldi mi?”

Başımı, hayır anlamında salladım.

“Etrafı bir gözden geçirsem iyi olacak. Sen burada bekle.”

Artık, hiçbir şekilde hiçbir yerde bekleyemezdim. Beklemekten usanmıştım. Ve Morelli’ye güvenim de tam değildi. Beni deli eden huyu, cazip vaatlerde bulunup sonra da hayatımdan kolayca çıkmayı başarabilmesiydi.

Suyun kıyısına kadar karavanı takip ettim ve hemen yanına park ettim. Beyaz soğuk hava kamyonu olduğu yerden kıpırdatılmamıştı. Louis ortalarda görünmüyordu, iskeleye bağlı teknelerde hiçbir ışık yoktu. Pachetco Marina bir sürü koşuşmanın yaşandığı bir yer değildi.

Nova'dan indim ve Morelli'ye doğru yürüdüm.

"Sana benzin istasyonunda beklemeni söylemiştim," dedi Morelli. "Lanet olası bir geçit töreninde gibiyiz."

"Louis konusunda yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Morelli karavanından çıkmış, benim yanımda duruyordu. Karanlıkta ahlaksız ve tehlikeli bir herif gibi görünüyordu. Gülümsedi ve kara sakalları arasından görünen dişlerinin ürkütücü derecede beyaz olduğunu fark ettim. "Yalancı. Sen 10.000 doların için endişeleniyorsun."

"O da var."

Birbirimizi tartarak bir süre bakıştık.

Sonunda Morelli karavanının camından içeriye uzanarak ön koltuktan bir ceket aldı. Ceketin cebinden yarı otomatik bir tabanca çıkarttı. Pantalonunun beline sıkıştırdı. "Benim tanığımı aramaya başlasak iyi olacak."

Kamyona yürüdük. İçine göz attık. Kabin boş ve kilitliydi. Otoparkta başka hiçbir araç yoktu.

Su yanı başımızda, hafif hafif iskele kazıklarına çarpıyordu. Tekneler şamandıralarından kurtulmak için adeta inliyorlardı. Dört ana tahta iskelenin, iki yanda yedişer olmak üzere, toplam on dört tane küçük iskelesi vardı. Ama hepsi kullanılmıyordu.

Tahta iskeleler boyunca sessiz sedasız yürüdük. Bir yandan da teknelerin isimlerini okuyor, bağlı oldukları liman tabelalarını inceliyorduk. Üçüncü iskeleyi yarılamıştık ki, köprüsü atılmış, üstü açılıp kapanabilen Hatteras marka bir teknenin önünde durduk. İkimiz birden aynı şeyi okuduk. "Sal'in Kızı."

Morelli tekneye atladı ve kıçına tırmandı. Ben birkaç adım geriden takip ediyordum. Güvertede bir sürü balıkçı donanımı, ağlar ve zıpkınlar vardı.

Salonun kapısına dışardan asma kilit takılmıştı. Bu da bize, büyük bir olasılıkla Louis'in içerde olmadığını gösteriyordu. Morelli cebinden küçük bir fener çıkartarak kabin camından içerisini aydınlattı. Teknenin iç tarafının büyük bir kısmı resmen balıkçılığa ayrılmıştı. Bu bir kılavuz tekneye benziyordu. Daha lüks bir yaşam yeri yaratmak yerine, basit fakat işe yarar tahta sıralar tercih edilmişti. Küçük mutfakta, ezilmiş bira kutuları ve kullanılmış kâğıt tabak yığınları vardı. Artıklardan dökülen pudra gibi bir toz, fenerin ışığında pırıldayıp duruyordu.

"Sal aptalın teki," dedim.

"Louis'in Ramirez'in arabasında olmadığından emin misin?" diye sordu Morelli.

"Nasıl bilebilirim ki. Arabanın camları koyu renkli. Ama otomobil sadece iki kişilik. Bu nedenle de bir kişinin burada kalmış olması gerekir."

"Ve yolda da başka hiçbir araç yoktu?"

"Hayır."

"Öteki yöne gitmiş olabilir," dedi Morelli.

"Fazla uzağa gidemez. Yol çeyrek mil sonra bitiyor."

Ay gökyüzünde bir hayli alçalmıştı. Su gümüş rengiydi. Geriye dönüp beyaz buz kamyonuna baktık. Sessizlik içinde inleyerek çalışan soğutma motorunun sesi duyuluyordu.

"Belki de kamyonu bir kez daha gözden geçirmeliyiz," dedi Morelli.

Sesinin tonunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Aklıma takılan soruyu sormak istemedim. Louis'in kamyonda olmadığını tespit etmiştik. Geriye ne kalmıştı ki?

Kamyona geri döndük. Morelli soğutma ünitesinin dışındaki termostatı gözden geçirdi.

"Kaç dereceye ayarlanmış? diye sordum.

"Eksi sekiz."

"Neden bu kadar soğuğa ayarlanmış ki?"

Morelli olduğu yerden atladı ve arka kapıya gitti. “Sen neden olduğunu düşünüyorsun?”

“Birileri bir şeyler donduruyor galiba?”

“Ben de aynı şeyi tahmin ediyorum.” Kamyonun arka kapısı büyükçe bir sürgü ve asma kilitle sıkıca kapatılmıştı. Morelli eliyle asma kilidi tarttı. “Daha kötü olabilirdi,” dedi. Karavanına koştu ve elinde bir demir testeresiyle geri geldi.

Ben sinirli bir şekilde etrafı kolaçan ettim. Bir et kamyonunu çalarken yakalanmayı özellikle istemiyordum. “Bunu yapmanın daha iyi bir yolu yok mu?” diye fısıldadım. “Kilidi yerinden çıkartamaz mısın?”

“Böylesi daha çabuk olur,” dedi Morelli. “Sen gözlerini dört aç da gece bekçisine yakalanmayalım.”

Demir testeresi metali kesti ve kilit sonuna kadar açıldı. Morelli sürgüyü yere attı. Kalın ve yalıtılmış kapıyı çekerek açtı. Kamyonun içi zifiri karanlıktı. Morelli çamurluğa basarak içeriye girdi. Ben de onu izledim. Bir yandan da çantamdaki el fenerini arıyordum. Soğuk havanın etkisiyle neredeyse nefesim kesildi. İkimiz de fenerleri kamyonun buz tutmuş kasasının duvarlarına tuttuk. Tavandan kocaman boş et kancaları sarkıyordu. Kapının hemen yanında bugün öğleden sonra dükkândan çıkartırlarken gördüğüm varil duruyordu. Diğer boş varil de kenardaydı. Kapak kamyonun kenarıyla varilin arasında yana kaymıştı.

Fenerin ışığını daha arkalara ve aşağı doğru çevirdim. Gözlerim birden bir noktaya takıldı. Gördüğümün ne olduğunu fark eder etmez, soğuk havayı adeta emerek ciğerlerime çektim. Louis bir kartal gibi sırt üstü uzanmış yerde yatıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve donuktu. Burnundan akan sümük yanaklarında donmuştu. Çalışma pantolonunun önünde kristalize olmuş kocaman bir sidik lekesi vardı. Alnının tam ortasında büyük ve koyu renkli bir delik açılmıştı. Yanında, alnında benzer bir delik ve donmuş yüzünde aynı şaşkın ifadeyle, Sal yatıyordu.

“Allah kahretsin,” dedi Morelli. “Hiç şansım kalmadı.”

Şimdiye kadar gördüğüm ölüler, sadece kilise töreni için hazırlanmış ve giydirilmiş olanlardı. Onların saçlarına şekil verilir, yanakları renklendirilir ve sonsuz uykunun sembolü olarak, gözleri kapatılırdı. Hiçbiri alınlarından vurulmamıştı. Midemin bulandığını hissettim ve ellerimle dudaklarımı kapattım.

Morelli beni çekerek hızla dışarı çıkarttı ve çakıl taşlarının üstüne bıraktı. "Sakın kamyonda kusma," dedi. "Cinayet görüntüsünü alt üst edersin."

Derin nefes almaya çalıştım. Midemi bastırmak istiyordum.

Morelli'nin eli ensemdeydi. "İyi misin?"

Başımı hırsla iki yana salladım. "İyiyim. Böyle şeylerle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

"Karavandan bazı şeyler almam gerekiyor. Sen burada kal. Kamyona gitme ve hiçbir şeye de elini sürme."

Buz kamyonuna geri dönmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Vahşi atlar gelip beni sürüklese dâhi bir yere gidecek halim yoktu.

Elinde bir manivela ve bir çift plastik eldivenle geri geldi. Eldivenlerin birini bana uzattı. Eldivenleri taktık ve Morelli tampondan atlayarak yukarı çıktı. "Işığı Louis'in üzerine tut," diye emir verdi, Louis'in üstüne doğru eğilerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Ortadan yok olan silahı arıyorum."

Ayağa kalktı ve bana bir tomar anahtar fırlattı. "Üzerinde silah yok, ama cebinden bu anahtarlar çıktı. Bak bakalım bunlardan biri kabinin kapısını açacak mı?"

Şoför mahallinin sağındaki kapıyı açtım ve kapıdaki cepleri, torpido gözünü, koltuk altlarını gözden geçirdim. Geri döndüğümde Morelli elindeki manivelayla kaputu açmaya çalışıyordu.

"Ön tarafta silah yok," dedim.

Kamyonun kaputu açıldı ve Morelli feneriyle kaputun içine eğildi.

“Ne görebildin?” diye sordum.

Cevap verdiğinde sesi buz gibiydi. “Carmen.”

Yeni bir tiksintiyle sarsıldım. “Bütün bu süre içinde Carmen’in Sal’in buz kamyonunda olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

“Onu niye burada tutsun ki? Birisinin bunu ortaya çıkartmasından korkmuyor muydu?”

Morelli omuzlarını silkti. “Kendini emniyette hissetmiş olabilir Belki daha önce de buna benzer şeyler yapmıştır. Bir şeyi sık sık tekrarlarsan, kendini güvenmeye başlarsın.”

“Stark Caddesi’nde kaybolan diğer kadınları kastediyorsun.”

“Evet. Belki de Sal, Carmen’i kamyondan çıkartıp denize atmak için müsait bir zaman kolluyordu.”

“Sal’in bunlarla ilişkisini anlayamıyorum.”

Morelli kaputu yavaşça yerine oturttu. “Ben de. Ama Ramirez’in bunu bize açıklayabileceğinden oldukça eminim.”

Ellerini pantolonuna sildi ve pantolonunda beyaz toz lekeleri oluştu.

“Bütün bu beyaz şeyler de neyin nesi?” diye sordum. “Sal’in bebek pudrası veya temizleme tozu ya da buna benzer başka bir şeyle ne ilgisi vardı ki?”

Morelli pantalonuna ve ellerine baktı. “Bunlar dikkatimi çekmemişti.”

“Teknenin tabanında da bu tozdan vardı. Bunlar sana motorun silindirinden bulaştı ve sen de ellerini pantolonuna sildin.”

“Allah kahretsin,” dedi Morelli ellerine bakarak. “Kahrolası.” Motorun silindir kapağını çıkarttı ve parmaklarını silindirin içine soktu. Sonra parmağını ağzına götürdü ve tattı. “Bu delilik,” dedi.

“Sal bana hiç de kafadan çatlak gibi gelmemişti.”

“Bu kafadan çatlaklık değil. Eroin.”

“Emin misin?”

“Çok gördüm.”

Karanlıkta tebessümü ettiğini görür gibiydim.

“Tatlım, galiba kendimize küçük bir yük teknesi bulduk,” dedi. “Bütün bu olaylar süresince her şeyin Ramirez’i korumak için yapıldığını zannediyordum. Ama şimdi o kadar emin değilim. Bütün bunlar uyuşturucuyla ilgili olabilir.”

“Yük teknesi de ne demek?”

“Bu küçük bir teknedir. Açık denizde kaçakçılıkla uğraşan büyük gemiyle randevulaşır.

“Dünyadaki eroinin çoğu Afganistan, Pakistan ve Burrna’dan gelir. Genellikle Afrika’nın kuzeyinden geçirilerek Amsterdam’a veya herhangi bir Avrupa ülkesine ulaşır. Geçmişte, kuzeydoğuya girmenin en iyi yolu malı vücuduna sararak Kennedy Havaalanı’ndan geçirmekti. Bir senedir, bu maddenin, hemen hemen her zaman, gemilerle Newark Limanı’na taşındığı konusunda ip uçları buluyoruz. Deniz Polisi ve Gümrük fazla mesai yaptıkları halde bir şey elde edemiyor.” Parmağını incelemek için havaya kaldırdı. “Sebebi şu olabilir. Gemi Newark’a gelene kadar, seyir esnasında tümüyle boşaltılıyor.”

“Yük teknesine,” dedim.

“Evet. Küçük tekne ana gemiden malı alıyor ve gümrük muhafaza memurlarının bulunmadığı buna benzer ufacık bir marinaya getiriyor.

“Benim tahminim, el değiştirdikten sonra malı bu varillere yükledikleri ve son seferinde de bir paketin delinerek eroinin dışarıya döküldüğü yolunda.”

“Birinin böyle bir suç delili bırakacak kadar şapşal olmasına inanmak zor.”

Morelli homurdandı. “Eğer devamlı uyuşturucuyla uğraşırsan, bir süre sonra sana her şey çok normal gelir. İnsanların dairelerinde veya garajlarında neler bıraktıklarını bir görsen inanamazsın. Ayrıca, tekne Sal’e ait, ama Sal bu tekneyle bu tür bir iş yapmamış da

olabilir. Eğer tekne basılırsa, Sal onu bir arkadaşına ödünç verdiğini ve yasa dışı işlerde kullanıldığını bilmediğini söyleyebilir."

"Trenton'da bu kadar çok uyuşturucu olmasını buna mı bağlıyorsun?"

"Olabilir. Bunun gibi bir teknen olursa, büyük miktarlarda eroin getirebilir ve kuryeleri de tasfiye edersin. Böylece malı az masrafla elde etmiş olursun. Sokakta fiyatlar düşer, kalite artar."

"Ve bağımlılar teker teker ölmeye başlar."

"Evet."

"Ramirez'in Sal ile Louis'i öldürmesinin sebebi nedir sence?"

"Belki Ramirez artık bazı köprüleri yakmak istiyordu."

Morelli fenerin ışığını kamyonun arka tarafında gezdirdi. Karanlıkta onu zorlukla seçebiliyordum, ama hareket ettikçe ayakkabısının çıkarttığı gıcırtıyı duyabiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir tabanca arıyorum. Eğer dikkatinden kaçtıysa hatırlatayım, çok şanssızım. Tanığım öldü. Ziggy'nin kaybolan silahını el sürülmemiş haliyle bulamazsam, benim de ölüden farkım kalmaz."

"Ama Ramirez var."

"Konuşup konuşmayacağı belirsiz biri."

"Çok fazla abartıyorsun. Ramirez'in işlediği iki cinayeti ortaya koyabilirim. Bir de büyük bir uyuşturucu operasyonunun perdesini araladık."

"Büyük olasılıkla bu Ziggy'nin karakteri konusunda bir fikir verebilir, ama benim silahsız bir adamı öldürdüğüm gerçeğini değiştirmez."

"Ranger sisteme güvenmeni söylüyor."

"Ranger sistemi hep görmemezlikten gelir."

Morelli'yi işlemediği bir cinayet nedeniyle hapiste görmek istemiyordum; bir kaçak hayatı yaşamasını da istemiyordum. Aslında bir hayli sevimli bir herifti -bunu

itiraf etmekten nefret ediyor olmama rağmen- onu beğenmeye başlamıştım. Bu iş bittiğinde, alaycı tavırlarını ve gece geç saatlere kadar bana arkadaşlık etmesini özleyecektim. Arada sırada hâlâ sinirime dokunduğu bir gerçekti, ama daha eskilerden kaynaklanan öfkemi aşan yeni bir arkadaşlık duygusu gelişmeye başlamıştı içimde. Bütün bu gelişmelerin ışığında hapse gönderilmesinin zor olduğuna inanıyordum. Büyük bir ihtimalle işini kaybedecekti. Bu, yıllarca saklanarak yaşamaktan daha az utanç verici bir durumdu bence.

"Polisi arayıp bu işleri yoluna koymayı onlara bırakmamız gerekiyor diye düşünüyorum," dedim Morelli' ye. Hayatının sonuna kadar saklanarak yaşayamazsın. Annen ne olacak? Telefon faturalarını ne yapacaksın?"

"Telefon faturaları mı? O... Allah kahretsin. Stephanie. Telefon faturalarımı ödemedin mi yoksa?"

"Aramızda bir anlaşma yapmıştık. Tanığı bulduğumuzda benim seni teslim etmeme razı olacaktın."

"Onu ölü olarak bulacağımızı tahmin etmemiştim."

"Beni evimden çıkartacaklar."

"Dinle, Stephanie. Dairen o kadar da güzel değil. Ayrıca, bütün bu ettiğimiz laflar boş. İkimiz de biliyoruz ki beni zorla teslim edebilecek kapasiten yok. Paranı alabilmenin tek yolu benim buna izin vermemden geçiyor. Kıpırdamadan olduğun yerde kalacaksın."

"Tavrın hiç hoşuma gitmiyor, Morelli."

Işık hızıyla döndü ve kapıya doğru bir hamle yaptı. "Tavrımla ilgili ne düşündüğün fazla umurumda değil. Ruhsal durumum berbat. Tanığım öldü ve kahrolası cinayet aletini de bulamıyorum. Büyük olasılıkla, Ramirez ötecek ve domuz gibi suç ortaklarını ele verecek, ben de beraat edeceğim, ama o güne kadar saklanacağım."

"Cehennemin dibine git. Hiç de umurunda olduğunu sanmıyorum. De ki polis seni gördü ve ateş etti? Bunun

ötesinde, işimin gereğini yerine getireceğim. Seninle asla böyle bir anlaşmaya girmemem gerekirdi."

"İyi bir anlaşmaydı," dedi.

"Sen olsan yapar mıydın?"

"Hayır. Ben sen değilim. Senin sadece hayal edebileceğin yeteneklerim var benim ve senin olabileceğinden çok daha rezil biri olabilirim. "

"Beni hafife alıyorsun. Ben de son derece aşağılık davranabilirim."

Morelli sırıttı. "Sen bir şekerlemesin. Yumuşak ve tatlı. Isıtıldığında dile yapışan, lezzetli bir şekerleme."

Bu laflara karşılık vermedim. Bu kaba adam için birkaç saniye önce hissettiğim iyi duyguları düşünüp kendime kızdım.

"Ben çok çabuk öğrenirim, Morelli. Başlangıçta birkaç hatam oldu, ama şimdi seni teslim edebilecek durumdayım."

"Evet, doğru. Ne yapacaksın ki, bana ateş mi edeceksin?"

İğneleyici ve küçümseyici sözleri beni sakinleştirmemişti. "Bu pek hoşuna gitmeyecek, ama sana ateş etmek gerekmiyor. Yapmam gereken tek şey kapıyı üstüne kapatmak, küstah ayı."

Durum kafasına dank etmek üzereydi ve ben ağır, yalıtımlı kapıyı üzerine kapamadan, yani saniyenin binde biri kadar bir zaman önce, loş ışıkta gözlerinin yuvalarından fırladığını gördüm. Koca vücuduyla kamyonun kasasına vurarak yere yuvarlanırken çıkarttığı boğuk sesi duydum. Ama geç kalmıştı. Kapıyı sürgülemiştim bile.

Soğutucunun termostatını beş dereceye ayarladım. Bu ısıda cesetlerin buzları çözülmez, diye düşündüm. Ayrıca bu, Trenton'a dönerken Morelli'yi buzdan adam haline getirecek bir ısı da değildi. Kabine tırmandım ve Louis'in anahtarları sayesinde motoru çalıştırdım. Yavaş yavaş otoparktan çıktım, otobana bağlanan yola girdim.

Yarı yolda ödemeli bir telefon buldum ve Dorsey'yi aradım. Ona Morelli'yi teslim edeceğimi söyledim, ama detaylardan söz etmedim. Kırk beş dakika sonra merkezin arkasındaki otoparkta olacağımı, beni orada beklemesinin iyi olacağını söyledim.

Kamyonla Kuzey Clinton'daki yola tam vaktinde girdim ve farlar sayesinde, Dorsey ile iki üniformalının beni beklediğini görebildim. Motoru kapattım. Midemin sinirlerini yatıştırmak için bir iki kere derin nefes aldım. Sonra kabinden aşağı atladım.

"İki üniformalıdan daha fazlasına ihtiyacın olabilir," dedim. "Morelli çıldırmıştır."

Dorsey'in kaşları saç diplerine kadar havaya dikildi. "Morelli'yi kamyonun kasasında mı getirdin yoksa?" "Evet. Ama yalnız değil." Üniformalılardan biri sürgüyü açtı. Kapı sonuna kadar açıldı.

Ve Morelli hırsla üzerime atladı. Beni vücudumun ortasından yakaladı. İkimiz birden asfaltın üstüne düştük. Küfürler ederek yerde yuvarlandık.

Dorsey ve diğer üniformalılar, Morelli'yi çekip benden ayırdılar. Ama o hâlâ küfür ediyor ve kollarını sallıyordu. "Sen benim elime geçeceksin!" diye haykırıyordu. "Hele buradan bir çıkayım, gör bak sana neler edeceğim. Sen kahrolası bir manyaksın. Sen bir baş belasısın!"

İki polis daha göründü ve dört üniformalı onu ite kaka arka kapıdan içeriye sokabildiler. Dorsey arkamdan geliyordu. "O sakinleşene kadar burada beklesen iyi olur," dedi.

Dizimdeki pislikleri temizledim. "Bu biraz zaman alabilir," dedim.

Kamyonun anahtarlarını Dorsey'e verdim. Uyuşturucu ve Ramirez konularını anlattım. Açıklamalarım bittiğinde, Morelli'yi üst kata götürmüşlerdi. İlgili teğmenden teslimat makbuzumu almam için ortam sakinleşmişti.

Daireme döndüğümde, saat neredeyse on iki olmuştu. Gecenin tek gerçek üzüntüsü ise mikserimin marinada

kalmış olmasıydı. Bir içkiye çok ihtiyacım vardı. Ön kapımı kilitledim ve omuz çantamı mutfak tezgâhının üstüne fırlattım.

Morelli konusunda duygularım çok karışıktı... doğru olanı yaptığımdan pek emin değildim. Sonuçta, önemli olan alacağım para değildi. Hem haksızlığa karşı duyduğum öfke yüzünden hem de Morelli'nin teslim olmasının kendisi için daha iyi olacağına inandığım için böyle hareket etmiştim.

Dairem karanlık ve huzur vericiydi. Ortalığı sadece holdeki ışık aydınlatıyordu. Oturma odasında bir sürü koyu gölge vardı. Ama korku hissi vermiyordu bu gölgeler. Kovalamaca bitmişti.

Artık geleceğimi düşünmeye başlamalıydım. Kaçak avcısı olmak başlangıçta düşündüğümden de karmaşık bir işti. Hâlâ zor noktaları vardı ama son iki haftada çok şeyler öğrenmiştim.

Öğleden sonra geç saatlerde, sıcak dalgası geçmiştir. Isı yirmi dereceye kadar düşmüştü. Perdelerim kapalıydı ve güzel bir esinti basma perdelerle hafif hafif oynuyordu. Uyumak için çok güzel bir gece, diye düşündüm.

Ayakkabılarımı çıkartıp attım. Yatağımın kenarına oturdum. Birden tuhaf bir şekilde huzursuz oldum. Bu hissin nereden kaynaklandığını anlayamadım. Gözümden bir şeyler kaçmıştı. Mutfak tezgâhının üstündeki sırt çantamı düşündüm. Endişem daha da arttı. Paranoya, dedim kendi kendime. Dairemin kapısı kilitliydi. Uzak bir ihtimaldi, ama birisi pencereden girmeye çalışsa, onu durduracak kadar zamanım olurdu.

Yine de, içimde hafif bir endişe vardı.

Pencereye ve hafifçe sallanan perdelere baktım ve birden beynimden vurulmuşa döndüm. Apartmandan çıkarken pencereyi kapatmış ve kilitlemiştim. Şimdi pencere açıktı. Tanrım, pencere açıktı. Bütün bedenim korkuyla doldu. Nefes alamaz oldum.

Daireme birisi girmişti... veya belki de yangın merdiveninde duruyordu. Çığlık atmamak için dudağımı

ısırdım. Sevgili Tanrım, Ramirez olmasın. Herkes olabilir, ama Ramirez olmasın. Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya ve midem ağrımaya başladı.

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Ya ön kapıdan fırlayacaktım, ya da yangın merdiveninden uçarak aşağıya inecektim. Tabii eğer ayaklarım hareket edebilirse. Ramirez'in dairemde olma ihtimali yangın merdiveninde olması ihtimalinden daha fazla diye düşünerek pencereye koştum. Kısa bir nefes aldıktan sonra, perdeleri iplerinden çekerek açtım ve kilit mekanizmasını kontrol ettim. Burası emniyetteydi. Üst camdan, kilidi açmak için kol geçecek kadar bir daire kesilerek çıkartılmıştı. Gecenin serin havası, itinayla kesilen bu boşluktan ıslık çalarak içeri doluyordu.

Aklımdan, bunu yapan bir profesyonel olmalı, diye geçti. Belki de Ramirez değil. Belki de ikinci kattaki bahçe işleriyle uğraşan adamdı. Ya da benim fakirliğim karşısında, cesareti kırılınca ortadakileri toplayıp kapıyı kilitleyerek çıkan bir başkası. Yangın merdiveninin aralığından aşağıya baktım. Orası da boştu. Biraz rahatlamıştım.

Kendi kendime, polise telefon et ve durumu bildir, dedim. Telefon yatağımın yanındaydı. Telefonu çevirdim, ama çalışmadı. Lanet olsun! Birisi mutfakta telefonu prizden çekmiş olmalıydı. Kafamda bir ses bana dairemden çıkmam gerektiğini fısıldıyordu. Yangın çıkışını kullan, diyordu. Çabuk ol.

Tekrar pencereye gittim ve el yordamıyla kilit mekanizmasını aradım. Arkamda bir hareket oldu ve davetsiz misafirin soluğunu hissettim. Camın üstündeki aksinden görebildiğim kadarıyla, yatak odamın açık olan kapısında duruyordu ve silueti holden gelen zayıf ışıkla çerçevelenmişti.

Bana adımla seslendi. Karton filmlerde elektrik çarpan kedilerin tüyleri nasıl dikilirse, ben de tüylerimin aynı şekilde diken diken olduğunu hissettim.

"Perdeleri kapat," dedi, sonra yavaşça bana dön. "Yüzünü göreyim."

Dediğini yaptım. Karanlıkta zihnim iyice karışmıştı; gözlerimi kısarak baktım. Sesi tanıyordum, fakat niyetini anlamamıştım. “Burada ne işin var?” diye sordum.

“Güzel bir soru.” Elektrik düğmesine bir fiske attı. Bu Jimmy Alpha’ydı ve elinde silahı vardı. “Bu soruyu kendime daima sormuşumdur,” dedi. “Olaylar bu hale nasıl geldi? Biliyorsun, ben dürüst bir adamım. Doğru olanı yaparım.”

“Doğru olanı yapmak iyi bir şeydir,” dedim.

“Eşyalarına ne oldu?”

“Zor günler yaşadım.”

Başını salladı. “O zaman bunun ne demek olduğunu biliyorsun.” Gülümsedi. “Vinnie ile çalışmaya bu nedenle mi başladın?”

“Evet.”

“Vinnie ve ben, benzeşiyoruz. Ne gerekiyorsa, onu yapmaya çalışırız. Bana kalırsa, sen de öylesin.”

Vinnie ile aynı kefeye konmaktan hoşlanmamıştım. Ama elinde silahı olan bir adamla bunu tartışamazdım. “Sanırım öyleyim. “

“Boks maçlarını izler misin?”

“Hayır. “

İçini çekti. “Benim gibi bir menajer, bütün hayatı boyunca, dürüst bir boksöre rastlamayı bekler. Bir çoğu da rastlamadan ölüp gider.”

“Ama sende bir tane var. Ramirez.

“Benito’yu daha çocukken yanıma aldım. On dört yaşındaydı. Onun diğerlerinden farklı biri olacağını anlamıştım. Onda değişik birşeyler vardı. Hız. Güç. Yetenek.”

“Delilik diye düşündüm. Deliliği unutma. “

“Boksla ilgili her şeyi öğrettim ona. Hayatımı verdim. Yemeklerine dikkat ettim. Parası yokken ona elbiseler satın aldım. Annesi uyuşturucu krizi geçirirken, ofiste uyumasına göz yumdum.”

“Ve simdi şampiyon oldu.” dedim.

Gülümsemesi sertleşti. “O benim hayalim. Bütün hayatım buyunca bunun için çalıştım.”

Konuşmanın nereye varacağını sezmiştim. “ Ve kontrolünüzden çıktı. “ dedim.

Jimmy kapının pervazına yaslandı. “A...evet. Kontrolümden çıktı. Her şeyi mahvedecek... bütün iyi günleri, bütün parayı. Artık ona hiçbir şey anlatamıyorum. Dinlemiyor.”

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Ah “Alpha içini çekti. “En önemli mesele de bu. Bu sorunun cevabı ise bu işi bırakmak. Bu işi bırakacağım. Söylediğimi mazur gör ama bok gibi param var. Bu işten çıkacağım.

“Bu işi bırakmanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu Ramirez’den kazandığım paraları alıp başka bir işe yatıracağım demek Tavukçuluk yapmak, otomatik çamaşırhane hatta kasap dükkanı açmak bile olabilir. Belki de kasap dükkânını ucuza kapatabilirim, çünkü onu işleten adam girdiği bahislerde tutturamadığı için para kazanamıyor.”

“Sal.”

“Evet. Sal. Bugün Sal’i gerçekten çok üzdün. Zamanlaman çok kötü. Sen içeri girdiğin sırada Louis de oraya geldi. Ama sonunda, her şey çözülecek zannediyorum.”

“Sal’in beni tanıdığını bilmiyordum.”

“Tatlım, seni tanımak zor değil. Kaşların yok.”

“Sal, Louis’i tanıdım diye mi endişelendi.”

“Evet. Beni aradı ve ben de hepimizin marinada toplanması gerektiğini söyledim. Louis zaten marinaya gidecekti. Yarın mal gelecek. O piç kurusu Louis’i haklamayı planlıyordum. Herif hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyor. Herkesin onu Carmen’le birlikte görmesine izin verdi. Sonra da onların icabına baktı. Üçünden sadece ikisini becerebildi. Morelli’yi ıskaladı. Morelli’nin arabasını senin otoparkında bulunca, acaba Morelli bunu kullanıyor

mu diye durup düşünmedi bile. Sonunda Morty Beyers'i kebap yaptı. Sen onu tanıyınca, artık onun için her şey bittiğini anladım.

"Gidip Benito'nun arabasını aldım ve marinaya gittim. Yolda benzin istasyonunda seni gördüm. Birden kafamda bir fikir parladı. Jimmy, dedim kendi kendime, işte sana çıkış yolu."

Anlattıklarını takip etmekte zorlanıyordum. Bu işle Jimmy'nin ne tür bir bağlantısı olduğunu hâlâ tümüyle kavrayamamıştım. "Nereden çıkış?" diye sordum.

"Bütün bu kahrolası işlerden. Bak, benimle ilgili bilmen gereken bir nokta var. Bu boks işine çok şeyimi verdim. Hiç evlenmedim ve aile kurmadım. Bütün hayatım boyunca, bokstan başka hiçbir düşüncem olmadı. Gençken aldırmıyorsun. Önünde yaşanacak günler olduğunu düşünüyorsun. Ama sonra bir sabah uyanıp bakıyorsun ki hiç zamanın kalmamış.

"Elimde insanların canını yakmaktan hoşlanan bir boksör var. Bu bir hastalık. Kafasında karışık bir şeyler var ve ben de onu iyileştiremiyorum. Kariyerinde değerli biri haline gelemeyeceğini biliyorum. Öyleyse kazandığımız parayı ben alacağım. Ve birkaç mülk edineceğim. Bir şey daha var; para kazanmak için daha iyi bir yol olduğunu söyleyen Jamaikalı bir herifle karşılaşmam. Uyuşturucu. Ben satın alıyorum. Onun örgütü, dağıtımı yapıyor. Parayı da işim ve Ramirez vasıtasıyla aklıyorum. Bunu bir süredir yapıyoruz ve çok da iyi kazanıyoruz. Bütün yapmamız gereken Ramirez'in hapse girmesini engellemek ki, paramızı aklamaya devam edebilelim.

"Asıl problem şu, çok param var ve bu işten çıkmak istediğim halde çıkamıyorum. Şebeke beni kıskıvrak bağladı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Striker."

“Evet. Kahrolası büyük Jamaika mafyası. Aç gözlü, iğrenç dilenciler.”

“Louis’i haklamak için yoldan aşağıya doğru iniyordum. O sırada seni orada otururken gördüm. Ve bir plan yaptım. Planım, Sal ile Louis’i Striker tarzında öldürmekti. Daha sonra eroinin en kalitelisini teknenin tabanına ve varilin üstüne dökerek polisin operasyonu ortaya çıkartmasını sağlayacaktım. Böylece olay kapanacaktı. Arkamdan konuşacak hiç kimse kalmayacaktı. Bir süredir, Striker’ın beni kullanması da çok riskli hale gelmişti. Bu işin en güzel yanı ise, Sal ile Louis’in ölümlerinin, sayende, Ramirez’in üstüne yıkılmış olmasıydı. Eminim ki, polislere verdiğin ifadede, Ramirez’in senin yanından vınlayarak geçtiğini söylemeyi unutmamışsındır.”

“Neden burada olduğunu ve silahı bana doğrulttuğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Ramirez’in polislere her şeyi anlatmasına izin veremem. Belki de onun gerçekten göründüğü kadar aptal olduğu sonucuna varabilirler. Ya da arabasını ödünç aldığımı söyler, polisler de ona inanır. Bu nedenle onu sen öldüreceksin. Ve artık ne Benito, ne Sal, ne de Louis olacak.”

“Peki, ya Stephanie?”

“Stephanie de olmayacak.” Telefonu kucağına aldı. Yatak odamın duvarındaki fişe taktı ve numarayı çevirdi. Bağlantı sağlandığında, “Adamım,” dedi. “Burada senin kendisiyle ilgilenmeni isteyen bir kız var.”

Karşı taraftaki bir şeyler söyledi.

“Stephanie Plum,” diye cevapladı Jimmy. “Evde, seni bekliyor. Benito, dikkat et, seni kimse görmesin. En iyisi yangın merdiveninden tırman.”

Konuşma giderek sertleşti ve telefon kapandı.

“Carmen’in başına da aynı şeyler mi geldi?” diye sordum.

“Tanrım! Carmen’inki insaflı bir cinayetti. Eve nasıl geldiğini bilmiyorum. Biz olayı duyduğumuzda, Morelli’yi

aramıştı bile.”

“Şimdi ne olacak?”

Sırtını duvara yasladı. “Şimdi bekleyeceğiz.”

“Ramirez gelince neler olacak?”

“O seninle işini bitirene kadar arkamı döneceğim, daha sonra da senin silahınla onu vuracağım. Polis geldiğinde, ikiniz de ölmüş olacaksınız. Ve olaylar zincirinde tek boş halka kalmayacak.”

Söylediklerinde çok ciddiydi. Ramirez bana tecavüz ederken ve işkence yaparken durup seyredecekti. Sonra da beni susturacaktı.

Oda önümde dönmeye başladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yatağımın kenarında otururken buldum. Başımı dizlerimin arasına soktum ve sisin dağılmasını bekledim. Gözlerimin önüne Lula’nın dövülmüş vücudu geldi. Korkum daha da arttı.

Başımın dönmesi biraz hafifledi, ama kalbim bütün vücudumu sarsacak kadar gümbürdüyordu. Şansını dene, diye düşündüm. Bir şeyler yap! Burada oturup Ramirez’in gelmesini bekleme.

“Sen iyi misin?” diye sordu Alpha. “Pek iyi görünmüyorsun.”

Başımı kaldırmadım. “Midem bulanıyor.”

“Tuvalete gitmek ister misin?”

Başım hâlâ dizlerimin arasındaydı. Kafamla işaret ederek hayır dedim. “Nefes alabilmek için bana bir dakika müsaade et.”

Yanıbaşımda Rex kafesinin içinde koşup duruyordu. O tarafa bakmaya cesaret edemiyordum, çünkü bunun Rex’i son görüşüm olduğunu biliyordum. Bir insanın bu kadar minicik bir yaratığa böylesine bağlanması ne komikti. Rex’in yetim kalacağını düşününce, boğazım düğümlendi ve mesajı hatırladım. Bir şeyler yap! Bir şeyler yap!

Kısa bir dua okudum. Dişlerimi sıktım. Birden öne doğru sıçradım ve Alpha’nın üzerine atladım. Midesine bir kafa darbesi atarak onu olduğu yere mıhladım.

Alpha havlamaya benzer bir ses çıkartarak ciğerindeki bütün havayı boşalttı. Ve aniden silahını ateşledi. Mermiler başımın üstünden uçtu. Penceremin camını tuzla buz etti. Eğer biraz daha soğukkanlı davranabilseydim, kasığına okkalı bir tekme savurmam işten bile değildi. Ama enerjimi düşünmeden harcıyordum ve vücuduma anormal bir hızla adrenalin pompalanıyordu. Dövüş-veya-kaç tepkisiyle hareket ediyordum ve kaçmak kolaylıkla yapabileceğim bir tercihti.

Yatak odamın açık kalan kapısından oturma odama geçerek, Alpha'dan çarçabuk uzaklaştım. Tam holün önüne gelmiştim ki bir kez daha tabancasının sesini duydum ve aynı anda sol bacağımı elektrik çarpmasına benzer bir sıcaklık kapladı. Acı ve şaşkınlık içinde kesik kesik inlemeye başladım. Dengemi yitirmiştim. Başım dönerek kendimi mutfağa atabildim. İki elimle tezgâhın üzerindeki çantamı kaptım ve 38'liğimi aramaya başladım. Alpha mutfak kapısından içeriye doğru geliyordu. Tabancasını bana doğrultmuştu. "Üzgünüm," dedi. "Başka çıkış yolum yok."

Bacağım alev alev yanıyordu. Kalbim ise göğüs kafesimden fırlamak üzereydi. Burnum akıyordu. Gözlerimden akan yaşlar görüşümü engelliyordu. İki elimle küçük Smith-Wesson'u sıkı sıkı tutmuştum, ama silahım hâlâ çantamın içindeydi. Yaşlar süzülüp aksın diye gözlerimi kırpıştırdım. Ve tabancamı ateşledim.

ON DÖRT

Yağmur pıtır pıtır oturma odamın penceresine vuruyordu; kafesinde tekerleğiyle oynayan Rex'in çıkardığı sesle yarışıyor gibiydi. Yaralanmamın üzerinden tam dört gün geçmişti. Acım azalmış, ama insanın canını sıkan, mızmız bir ağrıya dönüşmüştü.

Psikolojik tedavi ise daha yavaş ilerliyordu. Geceleri hâlâ kabus görüyordum. Dairemde yalnız kalmak zor geliyordu. Jimmy Alpha'yı vurduktan sonra, sürüklenerek telefona kadar gidebilmiş ve polisi çağırmıştım. Sonra da bayılmışım. Polisler Ramirez'i, tam zamanında yangın merdiveninin ortasında yakalamışlar. Onu hapise, beni de hastaneye yetiştirmişler. Şükürler olsun ki, bana Alpha'nınkinden daha iyi bir bilet kesilmiş. O öldü. Bense yaşıyorum.

Banka hesabıma on bin dolar yatırıldı. Daha bir sentini bile harcamadım. Kasığımdan aşağıya doğru on yedi dikiş atıldı. Dikişler alındığında, sorumluluk gerektirmeyen bir şeyler yapmak istediğimi anladım. Mesela, hafta sonu için Martinik'e gitmek veya dövme yaptırmak ya da saçımı kızıla boyatmak gibi.

Kapımın çalınmasıyla yerimden hopladım. Saat akşamın yedisi olmuştu neredeyse. Kimseyi de beklemiyordum. Dikkatle kapıya kadar gittim ve kapı deliğinden baktım. Morelli'nin spor giyimli, tertemiz traşlı, saçları henüz kesilmiş görüntüsü soluğumu kesti. O da gözlerini kapı deliğine dikmiş, bakıyordu.

Suratında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Ona baktığımın ve kapıyı açmanın akıllıca olup olmadığını düşündüğümün farkındaydı. Elini salladı ve bu bana iki hafta önce pozisyonlarımızın tam tersi olduğu bir anı hatırlattı.

İki sürgüyü de açtım, ancak zinciri olduğu yerde bıraktım. Kapıyı araladım. “Buyrun?”

“Zinciri aç,” dedi Morelli.

“Niçin?”

“Çünkü sana pizza getirdim ve eğer onu kapının aralığından vermek için çevirirsem, üstündeki peynir dökülecek.”

“Pino’nun pizzası mı?”

“Tabii ki bu bir Pino pizzası.”

Sol bacağımı rahatlatmak için ağırlığımı sağa kaydırdım. “Niçin bana pizza getiriyorsun?”

“Bilmem. İçimden geldi. Kapıyı açacak mısın, ya da?”

“Daha kararımı vermedim.”

Bu cevap ağır ve kötü bir gülümsemeye yol açtı. “Yoksa benden korkuyor musun?”

“Aaa... evet.”

Gülümsemesi dondu kaldı. “Korkmalısın. Beni üç ölüyle birlikte soğutuculu kamyona kapatan sensin. Er ya da geç, bunun acısını senden çıkartacağım.”

“Bu gece değil ama?”

“Hayır,” dedi. “Bu gece değil.”

Kapıyı kapattım, zinciri çıkarttım ve kapıyı açtım.

Beyaz pizza kutusunu ve altılı bira paketini mutfak tezgâhına bıraktı, sonra bana döndü. “Biraz yavaş yürüyorsun galiba. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Neyse ki, Alpha’nın mermisi yağ katmanlarının içinde parçalandı ve en çok zarar gören holün duvarı oldu.

Gülümsemesi kayboldu. “Kendini gerçekten nasıl hissediyorsun?”

Ne olduğunu tam bilemiyorum ama, Morelli’nin öyle bir yanı vardı ki, benim direncimi kırmakta daima başarılı oluyordu. Ben etrafı gözetlerken, tetikteyken bile, Morelli beni kızdırıyor, heyecanlandırıyor, kararımı yeniden sorgulamama neden oluyor ve içimde rahatsız edici duygular uyandırıyordu. Gözlerinde endişe, dudaklarında

ise, sorduğu sorunun rahatlatıcı tonunu yalanlayan bir ciddiyet vardı.

Dudağımı iyice ısırdım, ama yine de gözyaşlarımın sessizce yanaklarımdan süzülmesini engelleyemedim.

Morelli beni kollarına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. Yanağını başıma dayayarak saçlarımı öptü.

Bir süre o vaziyette kaldık. Eğer kasığımdaki ağrı olmasaydı, sonunda rahata ve huzura ermiş olarak ve Morelli'nin kollarında kendimi emniyette hissederek, orada uykuya dalardım.

“Eğer sana ciddi bir soru sorarsam,” diye kulağıma fısıldadı Morelli, “bana dürüst bir cevap verir misin?”

“Olabilir.”

“Babamın garajında geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

“Çok net olarak.”

“Ve pasta fırınını... “

“Hı hım.”

“Niçin benimle birlikte oldun? İkna gücüm bu kadar kuvvetli miydi?”

Başımı arkaya atarak yüzüne baktım. “Bana kalırsa, daha çok merak ve isyan duygularımla ilgiliydi.” Yükselen hormon seviyemden hiç bahsetmedim.

“O zaman sorumluluğun bir kısmını paylaşmaya hazırsın?”

“Tabii.”

Dudağındaki gülümseme geri geldi. “Peki, burada mutfakta seninle sevişsem... kabahatin ne kadarını üzerine alırdın?”

“Tanrım, Morelli, popomda on yedi tane dikiş var!”

İçini çekti. “Bu kadar sene sonra arkadaş olabileceğimizi aklın alıyor mu?”

Bunu işitmek! Hem de benim anahtarlarımı çöp kamyonuna atan birinden. “Sanırım mümkün. Bir anlaşma imzalayıp kanımızla mühürleyecek halimiz yok, değil mi?”

“Hayır, ama bira içebiliriz.”

“Tam benim tarzıma uygun bir anlaşma.”

“Güzel. Şimdi bunu hallettiğimize göre, televizyonda seyretmek istediğim bir maç var. Ve benim televizyonum da sende.”

“Erkeklerin davranışları altında hep başka amaçlar gizlidir,” dedim, pizzayı oturma odasına götürürken.

Morelli elinde biralarla arkamdan geldi. “Şu oturma işini nasıl hallediyorsun?”

“Lastikten bir simidim var. Eğer o konuda herhangi bir şaka yaparsan, sana gaz sıkarım.”

Ceketini ve meşin tabanca kılıfını çıkartıp yatak odamın kapısındaki tokmağa astı. Sonra televizyonu açtı ve istediği kanalı aramaya başladı. “Sana bazı haberlerim var,” dedi. “Dayanabilir misin?”

“Yarım saat önce hayır diyebilirdim, ama şimdi pizzam olduğuna göre, her şeyi kaldırabilirim.”

“Bunun nedeni pizza değil, sevgilim. Benim bir erkek olarak buradaki varlığım.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

Morelli kaşımı görmemezlikten geldi. “Her şeyden önce, seni muayene eden doktor senin Robin Hood keskin nişancılık ödülüne lâyık olduğunu söyledi. Alpha’yı kalbinden, birbirinden iki buçuk santim uzaklıkta beş delik açarak vurmuşsun. Daha da şaşırtıcı olan, herifi çantanın içinden ateş ederek vurmuş olmam.”

Biralarımızı höpürdeterek içtik. Çünkü ikimiz de, benim birini öldürme konusunda neler hissettiğimden emin değildik. Gurur söz konusu bile değildi. Üzüntü sözcüğü, duygularımı açıklamakta yetersiz kalıyordu. Ama kesin olan tek şey pişmanlıktı.

“Sence bu başka bir şekilde son bulabilir miydi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Morelli. “Eğer sen onu öldürmeseydin, o seni öldürürdü.”

Bu doğruydu. Jimmy Alpha beni öldürürdü. Kafamda bu konuda en ufak bir şüphe bile yoktu.

Morelli topun atılışım görmek için öne eğildi. Howard Barker topu dışa attı. “Allah kahretsin,” dedi Morelli. Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Şimdi de iyi habere gelelim. Sizin otoparkın uzak bir köşesindeki elektrik direğine bağlı bir kayıt cihazım vardı. Ben etrafta olmadığım zaman olanları kaydetmek için kullanıyordum. Günün sonunda kayıtları dinleyerek gözümden kaçan herhangi bir şeyin olup olmadığını kontrol ediyordum. Jimmy senin evine girdiğinde o aptal şey hâlâ çalışıyordu. Bütün konuşmaları, tabanca seslerini o kadar iyi kaydetmiş ki.”

“Yapma yahu!”

“Bazen o kadar kurnaz oluyorum ki, kendimden korkuyorum,” dedi Morelli.

“Hapse girmeyecek kadar kurnaz!”

Bir parça pizza aldı. Üstündeki yeşil biberlerle soğanların bir kısmını ayıklayıp kenara koydu. “Bütün davalardan beraat ettim, tekrar görevime iade edildim. Geçmişte alamadığım maaşımı da ödeyecekler. Tabanca Carmen’le birlikte varilden çıktı. Bütün bu süre içinde, soğukta kaldığı için, üzerindeki parmak izleri kaybolmamıştı. Adli tıptakiler üzerinde kan izleri buldular. DNA testi henüz gelmedi, ama yapılan diğer laboratuvar testleri kanın Ziggy’e ait olduğunu gösteriyor. Bu da onu vurduğum anda silahlı olduğu anlamına geliyor. Ziggy’nin bana ateş ettiği sırada silahının çalışmadığı ortada. Zaten ben de bundan şüpheleniyordum. Ziggy yere düştüğü sırada, tabancası elinden fırladı ve silahı Louis alıp götürdü. Sonra da silahtan kurtulmaya çalıştı.”

Derin bir nefes aldım ve tam üç gündür beynimin içinden çıkaramadığım soruyu sordum. “Ramirez’den ne haber?”

“Ramirez psikiyatrik muayene olmayı beklerken gözaltında tutuluyor. Kefalet kabul edilmedi. Artık ortada Alpha olmadığı için de, birçok aklı başında kadın Ramirez’e dava açmak için sıraya girdi.”

Bu rahatlama hissi adeta acı veriyordu.

“Bundan sonraki planların ne?” diye sordu Morelli. “Vinnie için çalışmaya devam edecek misin?”

“Pek emin değilim.” Ağzıma bir parça pizza attım. “Belki de,” dedim. “Herhalde… a… evet kesinlikle.”

“Havayı dağıtmak için,” dedi Morelli. “Lisedeyken stadyumun duvarına seninle ilgili yazdığım o şiir için özür dilerim.”

Kalbimin teklediğini hissettim. “Stadyumun duvarına mı?”

Sessizlik.

Morelli’nin yanakları yavaş yavaş kızarmaya başladı. “Bildiğini sanıyordum.”

“Benim sadece Mario’nun Dükkânı’ndan haberim var.”

“Ya!”

“Sen şimdi bana stadyumun duvarına benim için şiir yazdığını mı söylüyorsun? Ekler pastalarının bulunduğu dolabın arkasında olanları anlatan bir şiir öyle mi?”

“Şiirde seni göklere çıkardığımı söylesem bir faydası olur mu?”

İçimden ona bir tokat atmak geldi, ama ben popomdaki lastik simitten ayrılana kadar o çoktan ayağa kalkıp harekete geçmişti bile.

“Bu yıllar önceydi,” dedi, dans ederek benden uzaklaşırken. “Lanet olsun, Stephanie, kin tutmak pek de hoş bir şey değil.”

“Sen bir baş belasısın, Morelli, Baş Belası.”

“Belki de,” dedi Morelli, “ama sana güzel şeyler tattırabilirim… pizza gibi.”

İÇİNDEKİLER

[1] Victoria’s Secret kadınlar için iç giyim, gecelik ve sabahlık üreten bir firma (Ç.N.).

[2] Hayalet Avcıları filminde oynayan aktör (Ç.N.)

[3] Bkz. Temel Reis (Ç.N.)